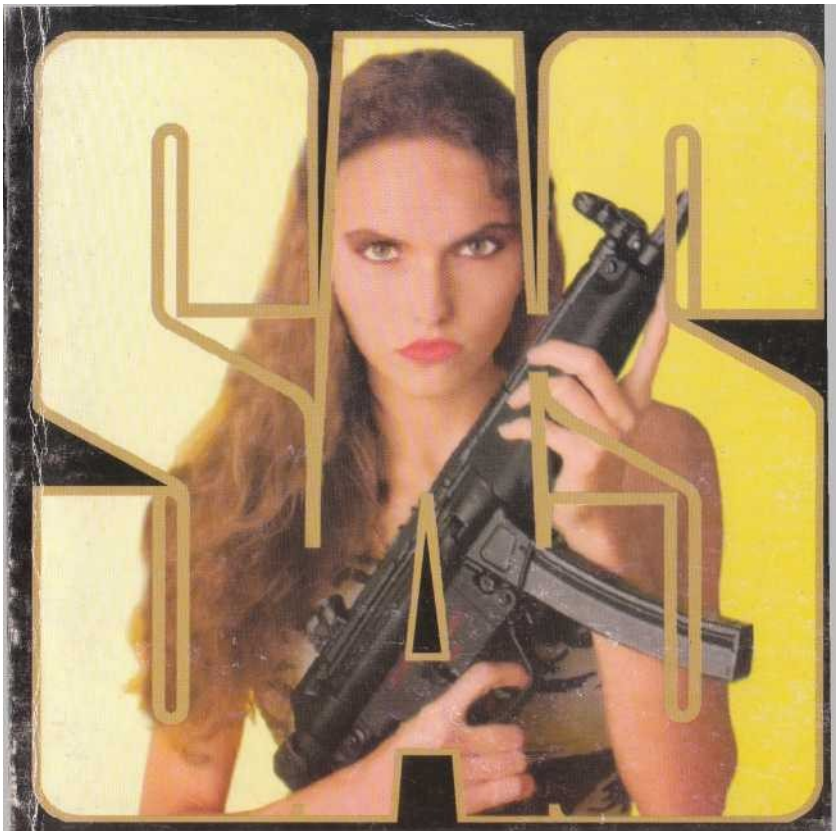

MISIUNE ÎN CUBA

GERARD DE VILLIERS

Tineretului

Gerard de Villiers

Misiune în Cuba

Prolog

— Durerea în ceafă a fost intensă şi scurtă. *El Commandante* şi-a dus mâna la cap. Se schimonosea de durere. S-a aşezat în fotoliu apoi s-a prăbuşit pe birou şi şi-a pierdut cunoştinţa…

Vocea bărbatului care descria această scenă era tânără, sugrumată de emoţie, iar spaniola sa avea indiscutabil accent cubanez.

Un fundal de muzică salsa crea o atmosferă stranie acestei relatări dramatice. O altă voce – hispanică, dar mai în vârstă – întrebă:

— Şi apoi, Carlito, ce s-a mai întâmplat?

— Robertico a telefonat şi un grup de medici şi infirmiere a venit de la etajul trei, ifnde se afla clinica privată a lui *Commandante,* l-au luat cu ei. Era foarte palid.

— Şi tu, Carlito, ce ai făcut?

— Am ieşit cu ceilalţi. Robertico ne-a pus să jurăm că nu spunem nimic nimănui. A zis că era cu siguranţă o situaţie trecătoare, cum mai avusese *Commandante.* Chiar în public, o dată, la Varadero. Fiindcă lucrează prea mult pentru bunăstarea poporului cubanez.

Bărbatul care vorbea tăcu şi nu se mai auzi decât muzica salsa. Vocea mai în vârstă reluă:

— De atunci, l-ai mai revăzut pe *El Commandante*?

— Nu. Am luat o zi liberă.

— Mai ai veşti?

— Nu.

— Cine este la curent?

Ezită.

— Nu ştiu. Erau patru în birou, în afară de Robertico. Plus membrii echipei medicale.

Din nou salsa. Apoi un zgomot de sticle şi pahare ciocnite şi vocea bărbatului mai în vârstă:

— Uite, bea puţin rom, Carlito. Văd că eşti emoţionat dar *El Commandante* este cu siguranţă mai bine. Relaxează-te.

Timp de o clipă nu se auzi decât salsa, apoi vocea bărbatului în vârstă zise pe un ton alterat:

— Eşti frumos ca un zeu, Carlito!

Tânărul pronunţă câteva cuvinte neinteligibile, se auziră câteva zgomote dificil de identificat apoi vocea mai în vârstă spuse:

— Suge-mi scula!

Câteva clipe mai târziu, banda magnetofonului se opri cu un zgomot sec.

Cei trei bărbaţi contemplară în linişte micul magnetofon aşezat pe măsuţa joasă din biroul lui Michael Lewis, adjunctul noului director general al C.I.A., Porter Goss. Soarele intra în valuri prin fereastra mare a încăperii aflate la etajul al şaselea al clădirii principale a C.I.A., în Langley, cu faţa spre sud. Climatizarea menţinea temperatura la 18°C. Liniştea se prelungi secunde interminabile, spartă în cele din urmă de Michael Lewis, un bărbat solid, cu faţa rotundă, ochelari cu lentile groase, păr scurt, grizonat. *Ş* întoarse spre un tip înalt, cu privire maliţioasă în dosul ochelarilor cu multe dioptrii.

— Lee, dumneavoastră aţi adus această înregistrare?

Lee Dickson, şeful staţiei din Havana de aproape doi ani, confirmă imediat.

— Vies, *sir.* Am ajuns ieri seară târziu şi i-am cerut domnului Radnor să v-o aducă de dimineaţă. Cred că este vorba de o informaţie extrem de importantă, care cere o reacţie rapidă.

Philip Radnor, un bărbat corpolent, de tip latin, director al departamentului „Cuba" al C.I.A. Confirmă în tăcere. După câteva secunde Michael Lewis zise:

— Pune-o de la capăt! Philip, îmi traduci pe parcurs. Nu înţeleg prea bine spaniola

Ceea ce nu era şi cazul celorlalţi doi, hispanofoni perfecţi.

Philip Radnor derulă caseta şi porni înregistrarea din nou, traducând din mers, dar fără a menţiona şi ultima replică. Ceea ce nu îi scăpă lui Michael Lewis care întrebă imediat:

— Ce a spus, la final?

Philip Radnor şi Lee Dickson schimbară o privire scurtă, apoi şeful staţiei din Havana zise:

— „Suge-mi *sir.* Este o conversaţie între doi homosexuali.

Michael Lewis nu făcu niciun comentariu. După ce bău o gură de cafea, se întoarse spre Lee Dickson.

— Deci, Lee, spune-ne mai multe despre asta. Dacă înţeleg bine, numitul Carlito ar fi asistat la o problemă serioasă de

sănătate a lui Fidel Castro?

— *Yes, sir*, confirmă şeful staţiei.

— Cam când?

— Joi, 10 martie, pe la nouă dimineaţa, în biroul personal al lui Fidel Castro, aflat la etajul cinci al clădirii în care funcţionează Consiliul Revoluţiei, în spatele statuii lui Jose Marti, în piaţa Revoluţiei, în Havana. Conversaţia a fost înregistrată două zile mai târziu, sâmbătă, pe 12 şi am intrat în posesia ei pe 16, adică ieri, când m-am întâlnit cu Sursa „Iglesia", la George Town, în Insulele Caiman. După ce am ascultat-o, am considerat că această informaţie era de cea mai înaltă importanţă şi trebuia să vă fie comunicată de urgenţă.

— Cine este „Iglesia"? întrebă Michael Lewis uşor dezgustat, considerând prost ales acest pseudonim pentru un bărbat care îi solicită o felaţie musafirului său…

— Una dintre puţinele surse ale mele la Havana care are acces în „primul cerc" de lângă Fidel Castro, explică Lee Dickson. Este vorba de un arhitect spaniol instalat în Cuba de câteva zeci de ani, Miguel Barreiro. Este foarte bogat, homosexual şi frecventează toată „nomenclatura" cubaneză. Unul dintre predecesorii mei, John Hickam, l-a recrutat, acum aproape cinci ani. Philip Radnor ar putea să vă spună că a furnizat deja informaţii preţioase despre echilibrul de forţe din sânul conducerii cubaneze.

— Îl plătiţi scump?

— Niciun ban! răspunse Lee Dickson. Detestă regimul cubanez şi nu are nevoie de bani. Apoi, cred că este interesat să se joace de-a spionul.

Michael Lewis întrebă, vizibil deranjat:

— Dacă detestă regimul cubanez, de ce trăieşte la Havana?

Ceea ce părea foarte logic. Fără să dezarmeze, Lee Dickson răspunse serios:

— Fiindcă îi iubeşte pe cubanezi. Tineri, frumoşi şi negri de preferinţă. În această insulă sunt foarte mulţi bisexuali. Se zice că sunt acceptaţi.

Numărul 2 din C.I.A. Bău încă puţină cafea pentru a-şi ascunde dezgustul manifestat şi continuă:

— O.K. Cine este acest Carlito care a asistat la incident?

— Unul dintre membrii gărzii apropiate lui Fidel Castro. Sunt aleşi în funcţie de convingerile politice afişate şi calităţile fizice.

O treime dintre foştii fideli ai lui „Lider Maximo” iar restul, tineri negri din regiunea Santiago de Cuba. Numirea lor este confirmată după un examen psihologic făcut de un specialist din Direcţia Generală de Securitate a Statului. Cel care ne interesează se numeşte Carlos Fernandez. Are 22 de ani şi exercită această profesie de aproape opt luni.

— Dumnezeule! oftă Michael Lewis. Nu au văzut nimic când a fost testat psihologic?

Lee Dickson nu se putu abţine să schiţeze un zâmbet lejer.

— *Sir*, după cum v-am spus, numeroşi cubanezi sunt bisexuali şi faptul că este homosexual nu este considerat drept un risc de securitate. De altfel, fratele lui Fidel Castro, Raul Castro, şi el, şi aproape toţi membrii gărzii sale apropiate sunt la fel.

Michael Lewis se încruntă şi zise:

— Am citit mereu că regimul cubanez interzice homosexualitatea.

— Doar teoretic, *sir,* adăugă Lee Dickson. De altfel, este un turism sexual amplu în Cuba.

— Bun. Cum au intrat în contact acest Carlito şi sursa dumneavoastră?

— În fiecare săptămână, la Havana sunt sărbători homosexuale semiclandestine, explică şeful staţiei. Au loc la periferia oraşului, în parcuri sau ferme închiriate. Sunt locul unde se întâlnesc discret toţi homosexualii, fără distincţie socială. Acolo se duce la agăţat sursa noastră. L-a întâlnit pe Carlos Fernandez din întâmplare, fără să ştie cu ce se ocupă, atras doar de fizicul lui. Acum trei luni. Carlos Farnandez, originar din provincie, nu cunoaşte prea multă lume în Havana şi trebuie că este uimit de stilul de viaţă al lui Miguel Barreiro, care deţine o vilă somptuoasă în cartierul şic Miramar. Acolo îşi duce cuceririle pentru a bea rom şi a-şi rezolva problemele sexuale. În cursul unei astfel de întâlniri tânărul a vorbit despre accidentul de sănătate survenit lui Fidel Castro.

— Aşteaptă! îl întrerupse Michael Lewis, surprins. „Iglesia” înregistrează *toate* conversaţiile lui cu… (căută cuvântul)… partenerii lui?

Lee Dickson schiţă din nou un zâmbet:

— Nu numai că le înregistrează, *sir,* dar le şi *filmează*! îi place să păstreze amintiri cu distracţiile lui erotice. În cazul de faţă, ne face un mare serviciu. Avem o probă materială a acestei

relatări.

Numărul 2 din C.I.A. Părea uimit la auzul acestei peripeţii tropicale. Se ridică, luă o ţigară de foi dominicană – cele cubaneze, fiind interzise în Statele Unite – de pe biroul său, o aprinse şi se lăsă din nou pe canapea.

— O.K.! concluzionă el. Sunteţi sigur de sursa dumneavoastră? Cubanezii nu l-au reperat?

— Cred că nu, *sir,* răspunse prudent Lee Dickson. Sunt extrem de prudent şi nu îl „văd" în Cuba. Miguel Barreiro are investiţii imobiliare în Insulele Caiman, unde merge periodic. Sunt la doar o jumătate de oră de zbor de Havana. Mă anunţă printr-un sistem de căsuţe poştale false şi îl întâlnesc acolo, după ce trec prin Miami, pentru a nu alerta Serviciile cubaneze. La George Town mi-a dat înregistrarea. Tot acolo îl voi întâlni dacă declanşăm acest caz, pentru a organiza continuarea operaţiunii. Trebuie să creez un mijloc de comunicare securizat pentru ca el să mă poată ţine la curent cu evoluţia stării de sănătate a lui Fidel Castro, graţie acestui Carlito cu care se întâlneşte periodic.

Din nou o linişte apăsătoare se abătu asupra biroului. Lee Dickson, şeful staţiei din Havana, fierbea în interior. Aducea *poate* informaţia la care toată lumea visa la Casa Albă de ani întregi şi i se analiza fiecare detaliu. Fidel Castro, din 1959, „omorâse" zece preşedinţi americani... Vocea tăioasă a lui Michael Lewis îl smulse din gândurile lui.

— Deci, întrebă el, l-a mai revăzut pe Fidel Castro de joia trecută?

Lee Dickson era gata să se sufoce de furie.

— *Sir,* zise el indignat, dacă era cazul, nu eram aici! Dar, adăugă el la fel de prudent, asta nu înseamnă *nimic.* Uneori rămâne invizibil pentru perioade lungi de timp, chiar şi când nu are probleme de sănătate. Deţinem foarte puţine informaţii despre viaţa lui. Însă mai multe decât cele pe care le avem despre şefii de la Kremlin.

Şah-mat! Michael Lewis condusese înainte departamentul „URSS". Acesta, deranjat, se întoarse spre Philip Radnor şi îl întrebă bonom:

— Phil, ai destule informaţii despre viaţa lui Castro?

Responsabilul departamentului „Cuba" deschise un dosar şi răspunse cu o voce uşor crispată:

— Deci, nu avem *multe* lucruri... Fidel Castro trăieşte cu a

doua soţie, Delia Soto Del Vale şi cei cinci copii într-o proprietate mare la vest de Havana, cu piscină şi chiar un adăpost antiatomic cu şaizeci de locuri. Accesul este extrem de bine păzit. După informaţiile noastre, această proprietate este legată printr-un tunel cu micul aeroport din Baracoa, unde un avion privat staţionează în permanenţă, permiţând o evacuare rapidă a lui Fidel Castro.

— Unde lucrează? întrebă Michael Lewis.

— Birourile sale se află în Piaţa Revoluţiei, în inima Havanei, într-una din cele trei clădiri situate în spatele monumentului dedicat lui Jose Marti. La etajul cinci. Castro merge acolo sporadic, cu un convoi de trei Mercedes-uri negre, urmate uneori de o ambulanţă. O iau pe strada Cinci, care traversează cartierul Miramar de la est la vest. Aproape la fiecare intersecţie se află câte un poliţist din Poliţia Naţională Revoluţionară cu o staţie radio.

Philip Radnor recita textul. Nu avea mare lucru, aşa că se grăbi să concluzioneze:

— Ştim că Fidel Castro se deplasează uneori cu elicopterul, fără să programeze însă dinainte, lese foarte puţin. Singurele sale apariţii publice „previzibile” sunt discursurile televizate, transmise în general de la Palatul Revoluţiei, în faţa mai multor mii de persoane. Mai primeşte şi câteva vizite, dar din ce în ce mai rar.

— Bine, făcu din nou numărul 2, aveţi un mijloc, *astăzi*, să verificaţi starea de sănătate a lui Fidel Castro?

Şeful departamentului „Cuba” înghiţi de câteva ori în sec înainte de a răspunde:

— Nu, *sir.* Nu chiar. Amanta lui, iubirea vieţii lui, Naty Revuela, în vârstă de patruzeci de ani, trăieşte nu departe de Siboney, dar el nu o mai vizitează. Cât priveşte anturajul său apropiat, este greu de ajuns ia el.

— Dar mijloacele tehnice?

Philip Radnor scutură din cap, vizibil descurajat.

— Nu am interceptat niciodată vreun mesaj privind viaţa privată a lui Lider Maximo. Cubanezii se feresc să vorbească la telefon astfel de lucruri.

Michael Lewis trase nervos din ţigară.

— La naiba, sunt destui dezertori! Am văzut nişte hârtii…

— Absolut, *sir,* confirmă cu serviabilitate şeful

departamentului „Cuba”, dar nu ne furnizează informaţii în timp *real.* Şi nu am prins vreunul de nivel înalt. Doar pe fiica lui Fidel Castro, Alina, care a fugit din Cuba în 1993, dar nu ne-a furnizat mare lucru. Un document ca cel adus de Lee este rarisim.

Tăcu, înfricoşat de propria-i îndrăzneală. De la demisia lui George Tenet, la finele lui 2004, nimeni nu îndrăznea să preia iniţiativa în Agenţie.

Michael Lewis strivi chiştocul ţigării în scrumieră şi zise:

— Care este concluzia dumneavoastră, domnilor? Fidel Castro este mort?

Philip Radnor se chirci în fotoliu, dar Lee Dickson rezistă.

— Este imposibil de confirmat, *sir,* recunoscu el, dar acest accident de sănătate nu poate fi negat. După simptome, deşi nu sunt medic, s-ar putea să fie vorba de un atac cerebral.

— Sunt precedente? întrebă imediat Michael Lewis.

Philip Radnor redeschise imediat dosarul.

— Fidel Castro a mai dispărut deja de mai multe ori fără explicaţii, anunţă el. A mai fost un atac în decembrie 1989, datorat unui puseu de hipertensiune, provocat de stres. Medicul lui personal, Pepin Naranjo, a vorbit cu câţiva prieteni. Apoi, în iulie 1993, când inaugura un hotel pe plaja din Varadero, a avut o problemă. Pentru douăzeci de minute, pe la şapte seara, a rămas mut, împietrit ca o statuie, înainte de a fi evacuat de gărzile sale de corp. Apoi, a dispărut şase luni în primăvara lui 1997, fără explicaţii. Şi mai multe săptămâni în timpul iernii din 2002. Când a reapărut, a pretins că a suferit o infecţie la piciorul stâng, cauzată de o înţepătură de ţânţar... Am aici raportul unui medic ataşat al Agenţiei care a studiat apariţia lui Castra la televizor. Se bănuieşte că acesta a suferit deja un atac şi s-a refăcut. Se vede, se pare, după modul în care vorbeşte.

— Avem un bilanţ medical al lui Castro?

— Ştim că s-a lăsat de fumat în 1986, continuă Philip Radnor. Nu face excese şi duce o viaţă liniştită. Bea puţin whisky. Îi place salata, spaghetele, ananasul, brânza Rochefort şi vinul de Bordeaux. Aparent se bucură de o sănătate de fier. După căderea sa în public de la începutul anului şi-a rănit genunchiul şi şi-a revenit cu o rapiditate stupefiantă pentru un bărbat de vârsta lui.

Michael Lewis asculta, din ce în ce mai dezgustat; nu era de mirare că un comunist iubeşte brânza şi vinul franţuzeşti.

— Ce vârstă are? întrebă el.

— Şaptezeci şi opt de ani, *sir.*

Michael Lewis privi gânditor chiştocul ţigării. Nu se aştepta la aşa ceva. Vizibil, cei doi colaboratori îi acordau *multă* importanţă.

— Deci, este imposibil de aflat starea de sănătate a lui Fidel Castro *astăzi,* repetă el.

— Imposibil, *sir,* răspunseră în cor cei doi. Poate reapărea rapid dacă a fost victima unui accident vascular lipsit de gravitate. Sau poate muri…

Michael Lewis tresări.

— Dumnezeule! în acest caz, vom afla. Cubanezii nu vor să-l înmormânteze pe ascuns.

— Bineînţeles că nu! recunoscu Lee Dickson, dar poate rămâne între viaţă şi moarte un timp destul de lung.

— Ce se prevede în cazul dispariţiei sale? întrebă imediat Michael Lewis.

Philip Radnor se uită în dosar şi citi;

— În caz de absenţă, de boală sau deces al preşedintelui Consiliului de Stat este înlocuit în funcţie de primul vicepreşedinte, prevăzut de articolul 94 din Constituţia cubaneză. Adică fratele mai mic al lui Fidel, Râul Castra.

— Deci, este clar! concluzionă Michael Lewis.

Philip Radnor era gata să se sufoce.

— *Sir,* remarcă el caustic, de ani mulţi Agenţia studiază toate scenariile posibile în cazul morţii lui Fidel Castra. Unele dintre ele ar putea pune probleme serioase securităţii ţării noastre. Situaţia este extrem de complicată şi potenţial nxplozivă. Dacă Fidel Castro este atins grav, puteţi fi sigur că mulţi oameni din anturajul lui lucrează deja la răsturnarea puterii. Noi, dacă putem, graţie acestei înregistrări, să punem la punct anumite contra-măsuri pentru a evita destule probleme…

Numărul 2 rămase mut un timp. Evident, nu studiase destul dosarul cubanez, vechi de aproape o jumătate de secol. De mult timp C.I.A. Renunţase la ideea asasinării lui Fidel Castro şi se mulţumise să supravegheze reţelele pro-castriste din I lorida. Încercând, prin diverse mijloace, să încurajeze o opoziţie aproape inexistentă. Lider Maximo părea instalat pentru eternitate. În final, Michael Lewis se răsti:

— O.K., voi face un drum la Casa Albă. Pregătiţi un raport care

să explice provenienţa documentului şi faceţi-mi o copie.

Philip Radnor şi Lee Dickson se ridicară. În momentul când au ajuns la uşă Michael Lewis zise:

— Oh, să nu uit, nu scrieţi şi ultima frază.

Inutil să-l şocheze pe ultrareligiosul George W. Bush.

Philip Radnor şi Lee Dickson terminau de servit masa într-On restaurant italian din Tyson Corner, la vreo zece kilometri de Langley, când mobilul securizat al responsabilului departamentului „Cuba” sună. Era Michael Lewis care părea în acelaşi timp surescitat şi serios.

— Philip, zise el, vă aştept în biroul meu în trei ore! Şeful va fi aici. Aparent, aţi dat de ceva mare! Lee Dickson este cu dumneavoastră?

— Da, *sir.*

— Spune-i că pleacă spre Insulele Cayman pentru a instrui sursa „Iglesia”. Trebuie neapărat să obţinem confirmarea informaţiei de dimineaţă. *Prioritate.*

închise, fără niciun salut. Philip Radnor îi adresă un zâmbet triumfător şefului staţiei de la Havana.

— Deci, Lee, cred că nu prea o să dormi, zilele următoare... Preşedintele vrea să afle, cu orice preţ, dacă Fidel Castro a murit sau este pe cale să moară. O să activăm toate scenariile „soluţiei biologice”. Dumnezeule, dacă aş putea asista la dispariţia acestui regim de rahat, aş ieşi fericit la pensie.

Lee Dickson era deja în picioare, nebun de excitaţie. Dintre toţi şefii de staţie ai C.I.A. Care se succedaseră în Cuba de patruzeci de ani, dacă el participa la sfârşitul regimului comunist, numele său va rămâne în istorie. Ideea de a putea urmări în direct, în secret, agonia lui Fidel Castro, îi dădea aripi. Având acces în primul cerc ai dictatorului, Carlos Fernandez avea informaţii de primă mână.

Mobilul lui Philip Radnor sună din nou.

— Scoateţi filmele recente cu Castro şi convocaţi un specialist din echipa medicală! ordonă Michael Lewis. Întâlnirea se va derula la Directorul General. Dacă aveţi câţiva analişti buni, aduceţi-i! Mişcă-ţi fundul! Poate vom fi nevoiţi să facem o prezentare, de cealaltă parte a Potomacului. Deci, nu mai staţi!

— *Yes, sir,* răspunse cu o voce supusă Philip Radnor.

După ce închise, se întoarse spre Lee Dickson şi zise pe un ton feroce:

— În curând acest nebun va pretinde că el a aflat totul! Mă întreb dacă ştie măcar unde este Cuba.

— *Cool!* corectă şeful staţiei de la Havana. Am impresia că ziua noastră de glorie a sosit.

Luă un pahar în care mai era puţină Valpolicella, se ridică şi zise, parodiind formula evreilor religioşi din Ierusalim:

— Anul viitor, la Havana!

Capitolul I

Avionul Falcon 900 efectuă un viraj graţios pentru a se plasa în faţa pistei aeroportului Owen Roberts, care deserveşte insula Grand Cayman. Prin hublou Lee Dickson observă, în soarele care asfinţea, marea albastră, fâşia de nisip auriu ce însoţea Seven Miles Beach, casele colorate printre cocotieri. Insulele Cayman, la sud de Cuba, proprietatea Imperiului britanic, erau un mic paradis unde prosperau câteva sute de bănci şi hoteluri de lux, oferind turiştilor golfuri şi scufundări, în mijlocul unei populaţii liniştite.

O oază de calm şi siguranţă în mijlocul Caraibelor.

Lee Dickson exulta. Întâlnirea cu Porter Goss, noul şef al C.I.A., se derulase extrem de bine. Ştirea morţii iminente a lui Fidel Castro, ajunsă până la Casa Albă cu viteza fulgerului, avusese efectul unei bombe. Imediat, operaţiunea „Iglesia”, botezată aşa după numele sursei sale, se_ puse în mişcare. Nu întâlneai de două ori o asemenea ocazie! Înainte de a pleca din Miami spre Cuba cu zborul special, destinat diplomaţilor şi jurnaliştilor, Lee Dickson revenise în Grand Cayman pentru a pregăti continuarea operaţiunii. Sursa „Iglesia” devenea vitală, căci nimic nu se putea declanşa în Cuba, chiar şi cu sprijin american, atâta timp cât moartea lui Fidel Castro nu era sigură.

Totul se juca din momentul în care C.I.A. Afla vestea prin „Iglesia” şi până când decesul dictatorului era făcut public. Un timp scurt…

Informaţia obţinută de Lee Dickson permitea realizarea unui proiect care dormea în dosarele C.I.A. De mult timp.

în urmă cu cinci ani, *un ofiţer de caz* al C.I.A. Aflat în post la Moscova, Gordon Brown, „agăţase” un colonel cubanez, ataşat militar al Cubei în Rusia, Anibal Guevara. Acesta comanda o brigadă de elicoptere grele, MI-18 de origine sovietică şi fusese trimis în Rusia pentru a negocia achiziţionarea de piese de

schimb la un tarif preferenţial. Colonelul Anibal Guevara îl întâlnise de mai multe ori pe ofiţerul C.I.A. Şi i se confesase. Nu voia să ajungă în Miami alături de milionul de cubanezi aflaţi deja acolo, în ciuda ofertelor generoase ale Agenţiei, dar visa să transforme ţara sa din interior. Făcând să evolueze regimul, graţie acţiunilor unui grup de ofiţeri din care făcea parte. Doar că singura condiţie, *sine qua non, a* acestui proiect era dispariţia lui Fidel Castro…

După plecarea lui de la Moscova, C.I.A. Putuse verifica dacă intenţiile lui erau aceleaşi, graţie unor contacte la Madrid şi Caracas. Altfel nu îl putea întâlni.

Totuşi, părea posibil orice.

Lee Dickson, supravegheat de Serviciile cubaneze, nu se ocupa de manipularea ofiţerilor cubanezi, fiind luat drept un şef de misiune independent de staţia de la Havana. Treaba lui consta doar în a se asigura că exista condiţia numărul 1 pentru o lovitură militară de stat.

Pentru aceasta, trebuia să convingă sursa „Iglesia” să coopereze mai intens. Ceea ce nu era aşa simplu. Miguel Barreiro nu era interesat de bani şi acţionase până acum doar pentru a-şi oferi senzaţii tari.

Roţile avionului atinseră solul. *Compania* îi pusese la discreţie acest mijloc de transport: zborurile regulate puteau fi supravegheate de agenţii cubanezi care umblau prin Insulele Cayman. Ori, până aici, Lee Dickson îşi luase precauţii extraordinare pentru a-şi proteja sursa. O singură scăpare şi nu mai exista nicio operaţiune „Iglesia”.

Falcon-ul se opri la o anumită distanţă de aerogară şi pasarela se întinse. Lee Dickson sări pe pământ chiar când sosea o maşină albă condusă de unul dintre ofiţerii săi staţionaţi pe insulă. Se urcă şi vehiculul plecă direct spre ieşire, evitând aerogara. La ieşire, şoferul întinse doar paşaportul lui Lee Dickson poliţistului negru care fusese anunţat. În Insulele Cayman vama şi imigraţia erau simbolice. Nu exista criminalitate pe insulă, doar, din când în când, marea aducea la ţărm câţiva baloţi cu cocaină de care vreo ambarcaţiune scăpase, între Columbia şi Cuba.

— Ce mai e nou? întrebă şeful staţiei din Havana pe adjunctul său.

— Nimic deosebit, *sir.* Am trimis la „Iglesia” doi agenţi din

echipa B. Mă anunţă de două ori pe zi.

Echipa B era o duzină de cubanezi anticastroişti care fuseseră trimişi pe insulă pentru o misiune de contraspionaj, încercau să repereze agenţii lui Castro şi să-i trimită înapoi. În realitate, nu aveau mare lucru de făcut căci Serviciile cubaneze se fereau ca de râie de această insulă controlată de britanici, unde americanii erau la ei acasă...

Maşina mergea pe Eastern Avenue, pentru a ajunge la George Town, în partea de vest a insulei. Lee Dickson se cazase la *Radisson,* stabiliment relativ modest şi uşor de supravegheat. După douăzeci de minute, era în camera rezervată pe numele lui şi se duse la telefon. „Iglesia" pleca a doua zi devreme spre Cuba şi trebuia să se întâlnească în seara aceasta cu el. Şi el pleca spre Miami a doua zi pentru a lua zborul special spre Havana.

Miguel Barreiro, gol în faţa oglinzii, îşi admira bronzul când telefonul sună. Mic, musculos, cu părul negru dat pe spate, privirea inteligentă, nu avea încă cincizeci de ani.

— Da. *Spune*

— Ne întâlnim pentru cină? întrebă în engleză o voce familiară.

— Da. Unde?

— La *Papagallo.* Ora opt?

— Foarte bine.

Cel mai bun restaurant de pe insulă, situat spre capătul de nord al West Bay, într-un colţ complet izolat. Un acoperiş de frunze de palmier, bambus şi păsări peste tot, printre care un papagal capabil să înjure clienţii în mai multe limbi.

Miguel Barreiro se decise să se îmbrace. Nu se grăbea să se reîntoarcă în Cuba, atât de plăcut era în Cayman... *Hyatt,* cu clădirile lui coloniale, piscinele, peluzele impecabile, era culmea rafinamentului. Arhitectul spaniol avea obiceiul să ia masa la restaurantul *Hemingway,* cu cucerirea lui din acea zi. Îi agăţa la Rock Hole, cartierul defavorizat al insulei şi le oferea puţin lux contra puţin sex. Erau negri, plăcuţi şi adesea frumoşi. De altfel, ar fi trebuit să îl refuze pe Lee Dickson, căci îşi planificase o seară mai mult decât plăcută... Resemnat, îmbrăcă un chilot de mătase albastră, un pantalon de lin alb şi o cămaşă *guayabera* asortată.

Cel puţin, mergea la o cină italiană...

Se duse să îşi recupereze maşina închiriată din parcare şi o luă pe West Bay Road spre nord. *Papagallo* era la o jumătate de oră de mers, într-o zonă complet pustie. Nu dădu nicio atenţie maşinii care ieşea din parcare chiar în urma lui. Şi nici nu o remarcă nici pe a doua, care demară, fără să aprindă farurile.

Lee Dickson rezervase o masă în fundul restaurantului, unde era mai întuneric. Era puţină lume: restaurantul era scump şi prea departe.

Americanul îl asculta distrat pe Miguel Barreiro povestind cum era pe cale să cumpere mai multe vile din North Sound devastate de ultimul taifun, când un ospătar veni şi îi spuse la ureche:

— *Sir,* sunteţi chemat la telefon.

Americanul simţi cum îi creşte pulsul. La George Town nu ştia pe nimeni, în afară de oamenii de la staţie. Care aveau ordin să nu îl repereze niciodată. Puţin mirat, îşi disimulă neliniştea sub un zâmbet şi se ridică.

— Scuzaţi-mă.

Telefonul era la bar, nu departe de casierie.

— Alo?

— *Sir.* Sunt Raimundo.

Unul din cei doi cubanezi însărcinaţi cu siguranţa lui „Iglesia”. De ce naiba suna? Normal, trebuia să fie prin parcare, undeva, nu departe… Brusc se sperie.

— De ce m-aţi sunat?

— *Sir,* este o problemă, anunţă Raimundo. Serioasă. Foarte importantă. Amicul dumneavoastră este urmărit.

— Ah!

Fu tot ce Lee Dickson găsi de spus. Maşinal, privi în sală.

Doar cupluri liniştite care nu păreau a fi spioni. Apoi reperă în umbra barului un bărbat care se juca cu unul din papagali. Patruzeci de ani, părul dat pe spate, îmbrăcat bine. Bea un daquiri. Încet, Lee Dickson întrebă:

— Identificare pozitivă?

— Da. G2. Sosit ieri. L-am reperat la sosirea avionului din Havana. Reprezentant oficial al firmei care comercializează languste în Caraibe. Dar îl ştim. Un tip periculos. Luis Miguel Reloj. A mai infiltrat un grup de dizidenţi în Cuba şi cred că este urmărit acolo.

Deşi G2, serviciul de contraspionaj cubanez, făcuse loc de

mult Direcţiei Generale de Securitate a Statului, Raimundo continua săi folosească vechea denumire.

— Este singur? întrebă Lee Dickson.

— Da.

Americanul strânse receptorul gata să îl spargă. Ecuaţia era simplă: dacă descopereau cubanezii că „Iglesia” era în contact cu el, nu mai exista nicio operaţiune. Miguel Barreiro ar fi arestat la sosirea sa în Cuba şi va dezvălui totul. Catastrofă absolută... Agentul cubanez încetase să se mai joace cu papagalul şi îşi aprinsese o ţigară.

— *Sân*

— Da.

— Credeam că aţi închis...

— Nu, nu. Mă gândeam.

Panicat, Lee Dickson trebuia să ia rapid o decizie. Nici vorbă să îi spună ceva lui Miguel Barreiro care s-ar fi panicat imediat. Totul depindea de el. Nu găsea nicio soluţie „bună”. Oricum, va fi blamat. Atunci, fie ce-o fi!

— Raimundo, zise el, lichidaţi-l! Dar nu vreau urme. Ok?

— O.K., aprobă agentul.

Lee_ Dickson închise şi se întoarse la masă, zâmbind.

— Îmi pare rău, îi zise lui Miguel Barreiro, aveam o problemă cu zborul de întoarcere, mâine. Deci, suntem de acord pentru restaurantul privat *Le Chansonriien* O să udăm asta [

îl chemă pe ospătar şi comandă o sticlă de Taittinger Contes de Champagne. Mai întâi, nimic nu era mai plăcut pentru „Iglesia” şi apoi, trebuia să lase timp „baby-sitter”-ilor să rezolve problema.

— De acord, bâigui spaniolul. Dar este foarte periculos.

— Nu, nu, afirmă Lee Dickson. Cubanezii nu vă bănuiesc, sunteţi în Havana de zece ani, lucraţi cu ei şi nu faceţi politică... V-am adus două mici bijuterii de înregis...

— Nu, nu, îl întrerupse Miguel Barreiro, înfricoşat. Este prea periculos. Câteodată, la vamă, scotocesc tot.

Părea nervos iar Lee Dickson sfârşi prin a cere nota. Ignorând că „Iglesia” îi dăduse întâlnire unui tip pe marginea piscinei.

Trecură prin faţa cubanezului de la bar care începuse să se joace din nou cu papagalul şi nici nu întoarse capul înspre ei. După cinci minute, fiecare în maşina lui, mergeau spre George Town. Lee Dickson adresă cerului o rugăciune tăcută. Pentru ca

Raymundo să rezolve problema.

*

* *

Luis Miguel Reloj aşteptă cel puţin un sfert de oră înainte de a achita consumaţia, scuzându-se faţă de şeful de sală că amicul său nu a venit să se întâlnească. În sinea lui jubila. Cunoştea perfect bărbatul care lua masa cu Miguel Barreiro: fotografia lui fusese distribuită tuturor ofiţerilor DGSE, Era şeful spionilor imperialişti la Havana.

Pentru că venise să se întâlnească în secret cu acest arhitect spaniol, trebuia un motiv important. Agentul castrist jubila la gândul că descoperise o nouă reţea. Lăudând în sinea sa flerul şefilor săi care îl trimiseseră să supravegheze voiajul în George Town al acestui spaniol stabilit în Cuba de mult timp. Nu era prima dată când_ venea în Insulele Cayman. Trebuia deci să aibă un motiv... îşi zise că, a doua zi, va face câteva fotografii cu teleobiectivul, pentru a întări informaţia. Dacă, cu astea, Fidel nu îi oferea o maşină, nu mai exista nicio dreptate revoluţionară.

Luis Miguel Reloj era atât de entuziasmat în sinea lui, încât nu dădu nicio atenţie celor doi bărbaţi care se îndreptau spre el în parcare. Brusc, lumea explodă. Unul dintre necunoscuţi îi trimisese o lovitură violentă de genunchi în abdomen. Se îndoi de durere, ceva îl lovi în ceafă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, îi trebuiră câteva secunde să îşi dea seama că braţele îi erau legate şi că zăcea încolăcit în portbagajul unei maşini care se hurducăia. Mai întâi nu înţelese, apoi, puţin câte puţin, panica îl invadă. Bineînţeles, nu îl omorâseră, atunci când fusese uşor. Dar de ce să îl răpească? Nu avea nicio valoare. Treptat se linişti: era o operaţiune de intimidare.

Raimundo şi Diego, partenerul său, părăsiseră şoseaua principală pentru un ocol prin rezervaţia naturală, care se întindea pe lângă Betabano Road. Farurile luminau o savană dezolantă din care se iveau câţiva cocotier. Nici ţipenie. Raimundo, care conducea, opri maşina. Imediat, se auziră zgomote înfundate în spate. Prizonierul lovea cu capul în portbagaj.

— Ce facem cu el? întrebă Diego. Aici nu este rău.

Să ucidă prizonierul nu era greu. Cu lovituri de piatră sau sugrumându-l. Doar că după aceea trebuia să scape de cadavru.

Ori, nu aveau nici lopată, nici târnăcop. Rezervaţia era patrulată de paznici.

— Îl înecăm! zise Raimundo.

Diego dădu din cap.

— Prostule! Cu scufundătorii de peste tot! în plus, riscăm să fie aruncat pe vreo plajă. Chiar dacă mergem în larg…

Rămaseră tăcuţi, în timp ce loviturile din spate se înteţeau. Deodată, Raimundo exclamă:

— O să-l ducem în şantierul naval!

— În şantierul naval? Ca să…

Brusc, Diego realiză şi un zâmbet larg îi lumină trăsăturile brutale.

— Ce bine! Să mergem.

Ajunşi pe Batabano Road, o luară în dreapta, spre Morgan’s Harbour, micul port de pe insulă, de unde plecau pescarii. Chiar aproape, era un modest şantier naval, deschis pentru oricine. Ajunseră în zece minute, fără să întâlnească nicio maşină. Locul era pustiu. Trecură de poarta deschisă, se strecurară printre vapoarele în reparaţie pentru a ajunge la extremitatea nordică. Un spaţiu deschis. Raimundo opri maşina, lăsând farurile aprinse şi coborî.

Parcurse câţiva metri cu atenţie şi se opri pe marginea unui bazin pătrat cu latura de douăzeci de metri care comunica cu marea. Suprafaţa de apă era uşor agitată, ca de vânt, dar nu bătea vântul. Raimundo luă o piatră şi o aruncă în bazin. Imediat apa se mişcă şi două forme întunecate făcură la fel. Liniştit, cubanezul se întoarse la maşină şi îl strigă încet pe amicul său:

— Să mergem. Totul este în regulă.

Prizonierul începuse din nou să facă gălăgie, în portbagaj. Când cei doi cubanezi deschiseră, se ridică, încercând să iasă. Raimundo îl apucă de braţ şi îl trase afară.

Nici nu avu timp să reacţioneze: cei doi îl traseră până la bazinul pe care nu îl văzuse în întuneric. Convins că îl aruncă în port urlă:

— Hei, nu ştiu să înot!

Nici nu răspunseră. Ajunşi pe marginea bazinului, îl aruncară violent şi Reloj se scufundă în apa neagră cu capul înainte.

Abia ieşi la suprafaţă că două forme gri săriră pe el într-o învolburare furioasă: cei doi rechini care trăiau acolo, hrăniţi pentru a fi vânduţi la zoo. Unul dintre ei ajunse la cubanez cu

gura larg deschisă şi îl apucă de piept. Reloj scoase un urlet inuman şi dispăru sub apă, tras în jos de monstru. Al doilea, ajuns cu câteva sacunde întârziere, clămpăni în gol… Apoi, începu un balet nautic atroce, în timp ce rechinii îşi disputau acea masă neaşteptată.

Fascinaţi, Raimundo şi Diego priveau apa agitată de formele cenuşii care sfâşiau victima…

Puţin câte puţin, apa se linişti. Rechinii continuau să se învârtească fără încetare, dar nu mai era nicio urmă de agent. Poate câteva bucăţi pe fundul bazinului, dar nimeni nu va veni să caute.

— Un nemernic de castrist mai puţin! mormăi Raimundo, al cărui frate fusese ucis de revoluţionari.

Fu singurul epilog pentru Luis Miguel Reloj. Cei doi urcară în maşină şi părăsiră şantierul. Era un risc mic să se dea de urma agentului castrist. Nimeni nu avea cum să verifice fundul bazinului.

Era crima perfectă. Pista Cubanezului se oprea la *Papagallo,* maşina lui era tot în parcare. Poliţia locală nu o să-şi bată capul să îl caute.

Serviciile cubaneze nu vor afla niciodată ce se întâmplase.

capitolul II

Miguel Barreiro, la volanul Mercedes-ului său gri, încetini în faţa cinematografului Yara, la intersecţia străzilor L şi Rampa, chiar în faţa *Habana Libre.* Coborî geamul portierei din dreapta şi se aplecă spre unul din tinerii care stăteau pe marginea trotuarului, ca în fiecare sâmbătă seara la cinematograf rulau filme vechi franţuzeşti, dar pe ei nu îi interesa.

— Spune-mi! zise arhitectul unui tânăr cu figură fină, foarte slab. Unde este petrecerea?

Celălalt îi aruncă o privire incisivă apoi schiţă un zâmbet complice, recunoscând un membru al comunităţii gay, un „makume”, în argou cubanez.

— Lângă parcul Lenin, anunţă el. Chiar înainte de intrarea principală, este o alee. Trebuie să o luaţi la stânga. După o sută de metri, iar la stânga, este un drum care urcă pe deal. Până la o fermă. Acolo.

— *Muchas gracias*, mulţumi Miguel Barreiro.

Tocmai pornea când tânărul îi zise:

— Poţi să mă iei şi pe mine?

— Cum să nu! Haide!

Tânărul homosexual urcă în Mercedes şi Miguel Barreiro porni pe strada L, strecurându-se printre vechile maşini americane şi Lada ruseşti.

Miguel Barreiro urcă spre nord. Parcul Lenin era la vreo zece kilometri de centru.

— Te întâlneşti cu cineva acolo? întrebă tânărul pe care îl luase cu el. Mă numesc Manuelo.

Vizibil, alura lui Miguel şi Mercedes-ul atrăgeau mult... Arhitectul zâmbi.

— Da, amice, dar îţi voi plăti eu intrarea.

Nu prea avea chef să meargă la petrecere. Când Lee Dickson se întâlnise cu el la *Papagallo*, în ajun, pentru a-i explica faptul că informaţia despre accidentul cerebral al lui Fidel Castro devenea o afacere de stat, Miguel Barreiro intrase în panică.

Pe moment îl excitase să îi ducă caseta înregistrată acasă la el omului de la CIA, dar la Cayman, realizase în ce se băgase. Lee Dickson voia *absolut* informaţii complementare despre starea de sănătate a lui Fidel Castro. Ori, aceste informaţii, trebuia să le obţină de la tânărul lui amant, frumosul Carlito. Dacă acesta bănuia ceva, putea fie să îl şantajeze, fie să îl denunţe. Ideea de a ajunge în celulele din Villa Marista, Cartierul General al D.G.S.E., gestapoul cubanez care proteja regimul cu o mână de fier de patruzeci şi şase de ani, îi făcea pielea găină.

Chiar dacă nu bănuia nimic Carlito, Miguel Barreiro putea fi prins. Agenţii de la *Seguridad* bântuiau prin Havana, ajutaţi de o reţea de informatori, de supraveghere care furnizau totul.

Oricum, avea un motiv imperios să îl regăsească pe Carlito. Înainte de a pleca în insulele Cayman, îi împrumutase maşina cu care vizita şantierele, un Peugeot 205. Fapt excepţional în Cuba unde maşinile private erau rarisime, Carlito poseda permis de conducere. Voia să meargă să îşi vadă familia la Camaguey, fără a mai apela la autobuzele vechi şi aglomerate. Miguel trebuia deci să îşi recupereze maşina.

— La stânga, zise pasagerul său, pe str. San Francisco.

Surprins, Miguel trase de volan şi trecu pe galben, înjurând imediat. Tocmai reperase o maşină albă cu girofar, oprită lângă trotuar.

Fluierul îl făcu să tresară pe Miguel Barreiro care apăsă frâna şi se opri docil. Poliţistul în gri se apropie şi întinse mâna.

— Documentele! Aţi trecut pe roşu!

Aerul arţăgos şi figura severă nu prevedeau nimic bun. Miguel Barreiro scoase actele şi strecură între ele o hârtie de zece pesos convertibili, adică zece dolari.

— Nu l-am văzut. Iertaţi-mă.

Poliţistul examină îndelung actele, apoi le înapoie, oprind evident cei zece pesos, şi îndepărtându-se fără niciun cuvânt. Tânărul pasager al lui Miguel se chircise pe scaunul lui. Mormăi printre dinţi:

— Câine scârbos! Trebuie să strângă o sută de dolari pe lună!

Porniră.

Cu cât se îndepărtau de centru, cu atât era mai puţin luminat şi şoseaua mai desfundată. Parcă erau la ţară, dar erau încă în Havana. Coborând pe strada San Francisco, Miguel Barreiro observă pe stânga un grad lung care proteja numeroase clădiri şi simţi cum i se înnoadă stomacul. Era centrul de interogatorii principal al DGSE. Unde putea rămâne luni întregi. Torturat în fiecare zi.

Doi. Kilometri mai departe, ajunse la o răscruce şi farurile luminară, pe dreapta, grilajul mare al parcului Lenin care se întindea pe zeci de hectare.

— La stânga, indică Manuelo.

Miguel Barreiro o luă pe o şosea cu două sensuri, neluminată, şi parcurse mai mult de un kilometru fără să vadă niciun semn de viaţă. Opri şi se întoarse.

Enervat.

Era poate un semn al destinului. Dacă nu găsea petrecerea, nu avea bum să îl regăsească pe Carlito. Şi nici Peugeot-ul 205…

— Bun! zise Miguel Barreiro. Unde este?

Manuelo scruta întunericul. Scoase brusc o exclamaţie, arătând o potecă perpendiculară la capătul căreia se întrevedeau luminiţe.

— Aici!

Miguel Barreiro o luă pe potecă, observând după o sută de metri doi bărbaţi care aveau lanterne în faţa unui grilaj deschis. Trecu de intrare şi un altul îi făcu semn să o ia la dreapta, unde se făcuse o parcare. Inima arhitectului bătu mai tare, la gândul

că îl va revedea pe Carlito al său…

Parcă, apoi scoase din buzunar o hârtie de zece pesos şi i-o dădu lui Manuelo.

— Bun. Distrează-te bine.

Celălalt dispăru, fericit, iar Miguel Barreiro coborî, căutând prin întuneric maşina sa Peugeot şi pe Carlito. Tocmai mergea pe lângă maşinile parcate când o voce îl strigă din urmă:

— Senor Miguel!

Se întoarse, dând nas în nas cu o gură cărnoasă machiată exagerat, pleoape date cu rimei albastru, nasul cârn. Un tricou alb mulat pe un bust agresiv şi o fustă mini galbenă, apoi se vedeau nişte picioare lungi. Un fermecător travestit, îşi zise Miguel Bafreiro, „Adevăratele” femei nu frecventau astfel de petreceri…

— Eu sunt, răspunse arhitectul. Ne cunoaştem?

— Mă numesc Dalia, trebuia să vin cu Carlito dar mi-a spus să nu vă neliniştiţi. O să vină şi el.

Miguel Barreiro o învălui pe Dalia cu o privire distrată. Travestiţii îşi luau mereu nume feminine. Bănuia că frumosul Carlito nu îi rezerva totul numai lui şi nu era gelos.

— Bine concluzionă el, atunci să bem un rom până vine.

Aerul era delicios de cald iar ţinuta uniformă, *guayabera* şi pantalon, în afară de câteva ţinute feminine de travestiţi care apăreau pe ici şi acolo.

Miguel Barreiro şi Dalia se duseră la „bar”. În spatele unei tejghele de lemn, zăceau două căzi vechi pline cu gheaţă în care se răceau sticlele de bere, rom, whisky Defender şi chiar şampanie Taittinger pentru cei bogaţi. Dalia comandă un Bucanero şi Miguel umplu un pahar din plastic cu rom şi gheaţă.

— Când vine Carlito? întrebă el.

Dalia scutură din cap.

— Nu ştiu.

Petrecerea se termina în două ore… Miguel plecă în căutarea unor eventuali amici, oprindu-se uneori pentru a dansa de unul singur. Preocupat. În sinea lui se ducea o luptă între dorinţa de a regăsi pielea moale şi sexul puternic ai lui Carlito şi teama de a fi angajat într-un proces super-periculos. La Havana, cum nu se punea problema să îl întâlnească pe Lee Dickson, urmau să comunice prin intermediul unei căsuţe poştale.

Miguel Barreiro frecventa regulat unul dintre cele mai bune

localuri din Vedado, *Le Chansonnier,* pe strada J, într-o foarte frumoasă casă veche restaurată şi întreţinută de homosexuali, în cursul unei vizite va lăsa, în rezervorul de apă al WE-ului, un plic din plastic conţinând ultimele informaţii comunicate de Carlito. Arhitectul îşi jurase să scape de acest caz cât mai repede. Îi era foarte frică să continue. Va pretexta cu dispariţia lui Carlito. Până la urmă, el nu era plătit să îl răstoarne pe Fidel Castro.

Se apropie de Dalia care aştepta sorbind din bere, sprijinită de un perete de piatră. Miguel Barreiro mai luase un al doilea rom şi începea să se simtă mai calm. Jetul alb al unui stroboscop o lumină fugitiv pe Dalia, punându-i în evidenţă bustul orgolios. Arhitectul zâmbi, şi remarcă:

— La uite, ai nişte silicoane frumoase!

Totuşi, în Cuba, chirurgia estetică costa scump! Dalia îi aruncă o privire stranie.

— Dar nu sunt silicoane! Sunt femeie!

Miguel Barreiro fu gata să izbucnească în râs. Dalia era chiar singura femeie de la petrecere. Ceilalţi nu erau decât travestiţi, mai mult sau mai puţin reuşiţi. Se îndoia că acest mic pederast de Carlito să aibă atât succes cu femeile. Dalia era o fermecătoare metisă cu pielea deschisă la culoare, în ciuda machiajului exagerat, dotată în plus cu un fund demn de o negresă veritabilă. Îşi zise fugitiv că ar fi distractiv să îl sodomizeze pe Carlito în timp ce acesta se ocupa de această mică…

— *Hola,* Miguel? Ce faci?

Un negru atletic, îmbrăcat tot în alb, venea spre ei. Basilio, un fost amant al arhitectului, care lucra la aviaţie. Începură să pălăvrăgească şi, brusc, Miguel remarcă amuzat privirea Daliei spre pantalonul negrului, acolo unde se desena forma uni sex impozant.

— Mă duc să iau ceva de băut! zise Basilio, plecând spre bar.

Cum plecă, Miguel pufni.

— La uite, îţi place mult amicul meu Basilio!

Dalia râse nervos.

— Ah, îmi plac mult negrii. Când văd cât sunt de dotaţi, îmi lasă gura apă! Este o nebunie.

Ea dansa de pe un picior pe altul. Basilio reveni cu trei pahafe de rom şi ciocniră. Miguel avu deodată ideea unei glume bune. Luând mâna Daliei, o puse pe pantalonul alb.

— Se pare că îi placi mult Daliei! zise el, complice.

Basilio aruncă un ochi spre Dalia pe care o credea un travestit. Fără să se poată abţină, Dalia îşi crispase degetele pe sexul care se îngroşa văzând cu ochii. Marele negru o luă de cealaltă mână şi o trase spre o mică pădure, unde mai multe cupluri se amestecau deja. Sorbind din rom, se sprijini de un copac, privind la Dalia. Aceasta, fără să ezite, desfăcu Inrmoarul pantalonului alb şi îşi băgă o mână în interior, coţând un membru lung cu dimensiuni miraculoase pe care începu să îl mângâie. Miguel Barreiro urmărea fiecare mişcare u cuplului. Fascinată, amica lui Carlito privea cum se măreşte membrul în mâna ei ca şi cum era gonflabil. Se aplecă brusc şi îl băgă în gură, cuprinzând abia o treime.

Miguel Barreiro se închipuia în locul Daliei. Şi el era înnebunit după membrele negre. Basilio, cu ochii închişi, se Ifisa cuprins, mişcând din bazin pentru a se înfige mai mult în ţjura ei. Agasat şi gelos, Miguel Barreiro avu brusc o idee diabolică. Se apropie şi zise la urechea lui Basilio:

— Ar trebui să i-o pui. Are un fund frumos… Strâmt.

— Cum să nu! aprobă negrul, smulgând sexul din gura avidă a Daliei, şi trăgând-o de păr.

Membrul lui tare ca o manivelă depăşea douăzeci şi cinci de centimetri. Miguel Barreiro avea apă în gură, dar se mulţumi că cuprindă acest membru negru cu toată mâna, pentru a nu îl lăsa să se înmoaie, în timp ce Basilio, răsucindu-se, o punea pe fată cu faţa la copac. Dalia era ca în transă, excitată de rom şi de acest membru dur. Alături de ei, alte cupluri făceau diverse exhibiţii, după care se întorceau pe ring să pălăvrăgească; de pe ring nu se vedeau decât siluete vagi.

Miguel Barreiro strecură mâna dreaptă sub fusta mini a Daliei şi trase de elasticul chiloţilor.

— Cambrează-te bine, târfă mică! şopti el.

Convinsă că Basilio urma să* o facă „normal’*, Dalia se supuse. Uitase unde se afla şi-şi aminti că atunci când dacă Carlito o sodomiza regulat, făcea şi dragoste cu ea. Cu un gest precis, Miguel ghidă sexul enorm şi îl poziţionă, înainte de a-i şopti lui Basilio:

— Haide!

Basilio se mişcă brusc şi o treime din sexul lui monstruos se înfipse în fundul Daliei care scoase un ţipăt. Ceea ce îl excită şi

mai tare pe Basilio. Punându-şi mâinile lungi pe şoldurile tinerei, se mişcă a doua oară, înfigându-se de tot în fesele partenerei. Metisa, străpunsă, agăţată cu amândouă mâinile de copac, plângea şi gemea încontinuu. Basilio era uriaş. Până la urmă, într-un ultim elan, el se eliberă în ea. Foarte repede, apoi, se retrase, îşi introduse sexul în pantalonul alb şi făcu semn cu ochiul spre Miguel.

— Ai avut dreptate. Foarte bună.

Miguel Barreiro se excitase ca un nebun. Îşi scoase sexul şi începu să se masturbeze, rezemat de copac, în timp ce Basilio se îndepărta. Dalia se întoarse şi îl privi absentă, murmurând cu o voce răguşită:

— Nemernicule! Tu l-ai provocat! Ai văzut, a devenit sălbatic! Am urlat ca o capră. Am crezut că o să mor, nu mai puteam respira. Este mare ca un braţ. Dacă mi-ar ti tras-o normal…

Miguel Barreiro, cu ochii ficşi, ejaculă rapid visând la acest membru enorm, apoi rânji.

— Nu îi voi spune lui Carlito că ţi-ai pus-o cu un negru uriaş!

— Oh, nu, altfel m-ar ucide…

— Iată-l!

Carlito, cu un tricou galben şi un pantalon de pânză, se strecura prin mulţime, ca un zeu frumos.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Carlito părea supărat. Neliniştit, Miguel Barreiro întrebă:

— Ai vreo problemă cu familia ta?

— Nu, nu, răspunse tânărul cu un aer absent.

îşi aprinse nervos o ţigară şi se duse la bar să ia un pahar cu rom. Miguel îl urmări cu privirea. Îşi aminti brusc de Dalia.

— Te vei întoarce cu noi! propuse el.

— Sunt frântă, făcu ea.

Carlito revenea. Bău tot romul dintr-o dată, apoi zise:

— Miguelito, am o problemă.

Miguel Barreiro se blocă.

— O problemă? Ce problemă?

— Cu maşina…

— Ai rămas în pană?

— Nu chiar. Îţi voi explica. Nu am chef să stau aici.

— Tocmai la fix, răspunse Miguel Barreiro, nici eu nu am chef. Să mergem.

Se îndreptară spre parcare. În întuneric, Miguel atinse fesele

lui Carlito.

— Sper că nu eşti prea obosit…

în realitate nu era neliniştit. Carlito era o adevărată sex-maşină.

— Vii cu 205? propuse Miguel.

— Vin cu tine, răspunse tânărul. Nu am maşină. Îţi voi explica, repetă el, ca şi cum nu voia să discute de faţă cu Dalia.

Miguel nu insistă, brusc foarte neliniştit şi el.

Calmat, Miguel Barreiro fuma un mic Cohiba, întins gol, pe patul lui, alături de Carlito. În salon, Dalia dormea dusă. Arhitectul, neliniştit din nou, se întoarse spre Carlito.

— Ce s-a întâmplat cu maşina? Unde este?

— Bine, începu tânărul. Am plecat spre Camaguey cu unchiul meu care este măcelar. Ştiind că vin cu maşina, mi-a propus să furăm o vacă, să o omorâm şi să luăm cele mai bune bucăţi la Havana pentru a le vinde.

Miguel Barreiro îşi reţinu un zâmbet.

— Şi ai furat vaca? întrebă arhitectul.

— Da, din ferma unui văr…

— Nu este bine, o să aibă probleme.

în Cuba, un fermier căruia i se fura o vacă era amendat…

— O să îi plătim amenda, promise Carlito. Am tranşat vaca. Pe loc am vândut bucăţile mai puţin scumpe şi le-am luat pe cele mai bune pentru a le vinde aici!

— În maşina mea! tresări Miguel Barreiro.

— Da. Dar am înfăşurat carnea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am dat peste un baraj la intrarea în oraş, chiar înainte de tunel. Doi ţipi de la *poliţia specială.* Am încercat să discutăm, să le propunem un târg, dar se temeau unul de celălalt. Atunci, le-am tras câte una şi am fugit.

Miguel Barreiro se ridică din pat, înnebunit.

— Şi ai lăsat maşina mea acolo!

— Cu carnea! completă pios Carlito. Dacă ne arestau, primeam cel puţin cincisprezece ani de închisoare. Mai ales eu.

Fulgerat, Miguel Barreiro încercă să îşi revină. Era o catastrofă uriaşă.

— Politia va fi aici mâine dimineaţă, gemu el. Ce o să le spun?

— Nu ştiu numele noastre, afirmă Carlito. Nu le-am dat actele. Poţi să spui că ţi-a fost furată maşina, adăugă el cu o voce mai

blândă. O parchezi adesea în mica parcare de pe strada 84.

Miguel Barreiro îşi zise că dacă ar fi ştiu dinainte, nu s-ar mai fi excitat... Următoarele ore urmau să fie dure...

— Eşti sigur că nu te-au identificat? insistă el.

— Sigur! afirmă Carlito. Oricine din cartier poate să îţi fure maşina cât eşti plecat în insulele Cayman... Continuăm să ne vedem ca de obicei. Sâmbăta viitoare.

— Ai reînceput munca?

— Nu. *El Commandante* este foarte bolnav. Nu a ieşit din camera lui de la clinica privată. Fratele său Raul vine la el în fiecare zi. Se pare că a adus un mare medic de la Madrid. A sosite ieri. Este foarte trist.

— Crezi că o să moară? nu se putu abţine să întrebe Miguel Barreiro.

— Robertico mi-a spus că este foarte grav, ceea ce are: nu mai vorbeşte, este ţeapăn.

Un atac cerebral.

Lee Dickson va sări pe tavan când va afla. Miguel Barreiro, plin de mândrie, gândi că este în posesia unei informaţii istorice. Aceasta însemna să îmbini utilul cu plăcutul.

— Foarte bine, concluzionă el. Prefer să nu dormi aici. Unde te duc?

— O să dorm la Dalia. Locuieşte în centru, pe strada Manrique.

După douăzeci de minute, îi lăsa în apropiere de Manrique.

Reîntorcându-se spre casă, se decise să livreze informaţia despre starea lui Fidel Castro, prin intermediul căsuţei poştale. Dacă Fidel claca, avea să urmeze un spectacol mare.

Astfel mai uita şi de povestea cu maşina.

Capitolul **III**

— Suntem singurii, în afară de anturajul său apropiat, care ştim că Fidel Castro este pe cale să moară. Dacă nu a făcut-o deja!

Vocea joasă a lui Frank Capistrano, *Senior Security Advisor* de la Casa Albă, vechi prieten al lui Malko, tremura de excitare, îşi înălţă capul şi inspectă rapid mica sufragerie din hotelul *Hay Adams,* la o aruncătură de băţ de Casa Albă. La una din mese o brunetă apetisantă citea *Washington Post* aşteptându-şi

probabil amantul.

Mulţumit de tirada sa, Frank Capistrano luă sticla de Taittinger Comtes pe care şeful de sală tocmai o adusese şi umplu cele trei pahare. Philip Radnor, şeful departamentului Cuba din CIA, completă:

— Este o oportunitate nesperată. Obţinută graţie unei surse pe care staţia noastră de la Havana o are de mult timp.

Ajuns chiar în acea dimineaţă din Austria, unde abandonase fără regret o iarnă tardivă şi cu mai multă reţinere pe contesa Alexandra, logodnica sa, cu caracter dificil dar cu o sexualitate debordantă, Malko îşi reţinu un căscat discret, înainte de sosirea Consilierului Special, Philip Radnor îi prezentase pe scurt situaţia: Fidel Casto, aparent victima unui atac cerebral, se afla într-un loc din Havana. Nu se putu abţine să îl interpeleze pe Frank Capistrano.

— Frank, vă amintiţi de proverbul latin: Martor unic, martor fără valoare? Dacă este o alarmă falsă? Dacă Fidel s-a prefăcut?

Frank Capistrano îşi puse mâna păroasă peste cea a lui Malko cu un zâmbet demonic.

— Nu! Agentul nostru de la Havana a primi' acum trei zile ultimul mesaj de la sursa „Iglesia". Acest mesaj *scris* confirmă printr-un informator din „primul cerc" al lui Castro că acesta din urmă a fost lovit de un atac cerebral. A auzit chiar şi că s-a apelat în cel mai mare secret la un neurolog spaniol. Verificând listele cu zborurile Madrid-Havana în ultimele zile, am descoperit numele de Elizardo Matas, unul dintre cei mai mari neurologi din Spania. Nu este totuşi o coincidenţă!

Efectiv, devenea mai clar... Dar Malko nu înţelegea ce rol putea juca el în acest eveniment istoric.

— Presupun că moartea lui Fidel Castro nu vă surprinde, remarcă el. Este, biologic, un eveniment previzibil...

Frank Capistrano întinse degetul spre Philip Radnor.

— Analiştii lui au elaborat aproape o duzină de ipoteze. Cu un punct comun: toată lumea este de acord că *nimic* nu poate schimba Cuba cât trăieşte Castro. În patruzeci şi şase de ani, a pus la punct o maşinărie totalitară care i se supune orbeşte. Zbirii lui au o mare teamă faţă de el. Este atât de abil încât a evitat formarea unei veritabile opoziţii, combinând mai multe mijloace.

Philip Radnor se aplecă spre Malko.

— Când s-a instituit perioada de restricţii majore la gaz, electricitate şi apă, toată lumea se aştepta la o baie de sânge. Eroare: după două zile, Fidel Castra a autorizat plecarea miilor de cubanezi spre Florida. Criza era dezamorsată…

— Nemernicul! mormăi printre dinţi Frank Capistrano.

— Castro nu este totuşi atât de binevoitor, continuă Philip Radnor. În martie 2003, şaptezeci şi cinci de dizidenţi legaţi de proiectul Varela – o solicitare de revizuire a Constituţiei cubaneze – au fost condamnaţi la 1450 de ani de închisoare în total!

Malko bău puţină şampanie şi preciză cu o urmă de ironie:

— Frank, doar nu o să îmi explicaţi ce s-a întâmplat până acum cu Cuba. Agenţia m-a mai trimis acolo… Gata să nu mai scap.

— Ştiu, ştiu, mormăi americanul. Aţi făcut treabă bună.

— Care nu a folosit la nimic, zise Malko. Nu cred că s-au schimbat multe de atunci. Şi sunteţi gata să reacţionaţi la moartea lui Castro? Există o opoziţie acum, nu?

Philip Radnor se strâmbă.

— Pe hârtie, da. Disidenţi, intelectuali, urmăriţi de regim, care petrec jumătate din viaţă în închisoare. Oamenilor le este foarte frică.

— Ştiu câte ceva, remarcă amar Malko. Îşi amintea că ar fi trebuit să moară fiindcă „perla” agenţilor CIA la Havana lucra pentru Securitatea cubaneză. Dacă am un sfat să vă dau, este să cereţi trupelor care se întorc din Irak să facă un ocol prin Cuba. După părerea mea, nu va dura mai mult de patru zile să doborâţi regimul.

Frank Capistrano zâmbi galben.

— Este foarte adevărat, în plan *militar.* Nu mai există armată cubaneză. Dar, politic, este imposibil să eliberezi Cuba. Ne ridicăm toată lumea în cap.

— Atunci, ce urmăriţi? întrebă Malko.

Frank Capistrano numără pe degete.

— Mai întâi, să evităm o baie de sânge care s-ar transforma într-un val de emigrare spre Florida; ’este coşmarul Preşedinţiei. Apoi, până ce cubanezii se vor preda vor avea timp să îşi ascută macetele imediat ce vor afla de moartea lui Lider Maximo. Am dori o tranziţie uşoară, ca în Ucraina sau Georgia.

— Nu este acelaşi climat, remarcă perfid Malko. Teoretic, ce

se va întâmpla la moartea lui Castro?

— Fratele lui mai mic Raul, care are şaptezeci şi trei de ani, preia conducerea, explică Philip Radnor. Doar că el este atins de cancer, bea ca un nesătul şi nu are niciOcarismă. L-aţi văzut în poze?

— Nu.

— Uitaţi-vă!

Scoase din mapă fotografia unui bărbat cu beretă, cu o mustaţă fină, nas coroiat, mic de înălţime.

— Cubanezii îl strigă Fidel *Calul* sau Râul *Taurul,* preciză amabil Philip Radnor. Cred că Râul Castro va fi dat la o parte foarte repede.

— De către cine?

— Este o întrebare bună, recunoscu Frank Capistrano. Sunt mai mulţi: mai întâi vice-preşedintele, Carlos Lage, care este umbra lui Fidel. Controlează aparatul de Securitate, partidul şi organizaţiile afiliate. Are şi armata.

— Noi ne temem, explică Philip Radnor, că armata nu va păstra puterea în folosul ei. Militarii de rang înalt ştiu deja de starea de sănătate a lui Fidel şi se pregătesc, desigur, deja.

Sticla de Taittinger Comtes se goli, dar_Frank Capistrano nu părea să vrea să meargă la Casa Albă. Îl chemă pe şeful de sală şi comandă un scotch Defender „5 ani vechime” cu gheaţă.

— Malko, făcu el, o să avem o fereastră de acţiune, în zilele care vor urma. Chiar dacă nu este mort, cei din apropiere ştiu că este terminat. Deci îşi vor pune discret oamenii în locurile cheie. Trebuie să ne mişcăm mai repede ca ei.

Malko nu vedea prea bine unde voia să ajungă americanul.

— Frank, zise el, problema este că treburile se petrec în Cuba iar noi suntem la Washington! Cum credeţi că veţi influenţa această tranziţie în favoarea intereselor americane?

Regretă imediat că pusese întrebarea. Frank Capistrano îi adresă o privire prefăcută naivă.

— Datorită dumneavoastră! zise el. Doar nu credeţi că v-am plătit un bilet la prima clasă pentru a lua masa cu dumneavoastră?

Cel puţin era direct.

Malko se forţă să zâmbească.

— Frank, m-aţi mai trimis deja în destule locuri nenorocite promiţându-mi multe. Acolo, este diferit. Întrebaţi-l pe domnul

Radnor *cum* am petrecut în Cuba după ultima mea misiune. Puţin mai lipsea şi eram carbonizat. Aveam pe urmele mele floarea *Securităţii* cubaneze.

— Cunosc toate detaliile ultimei misiuni acolo, replică placid *Special Advisor,* şi le-am luat în calcul. Nu o să vă trimit să contactaţi una din reţelele făcute de oamenii din Miami.

— Ah, bine! Şi la ce vă gândiţi atunci?

Cei doi schimbară o privire lungă, apoi Philip Radnor îşi reglă vocea şi începu:

— Latã. Agenţia are o staţie în Cuba. Numără cincizeci de americani dintre care cincisprezece sunt de la noi. Doar că nu pot face mare lucru, decât să contacteze disidenţii pentru a le susţine moralul şi a-i agasa pe cubanezi. Orice activitate clandestină este imposibilă. În plus, aproape trei sute de cubanezi lucrează în localul nostru! Inutil să vă mai spun că *toţi* lucrează pentru Serviciile cubaneze. Deci, Lee Dickson, şeful staţiei, merge la cocktailuri şi îi vizitează pe disidenţi, şi atât.

— Credeam că lucrează cu sursa lui, „Iglesia”.

— În afara Cubei. Cum este vorba de un caz excepţional, folosesc o cutie poştală.

— Încurajator! aprecie Malko. Care este deci ideea?

Philip Radnor scoase din servietă un dosar mov subţire şi îl deschise.

— De aproape cinci ani, pregătim acest moment, reluă el. Suntem convinşi că singurul mod de a „recupera” tranziţia politică este de a trata cu anumite elemente din armată. Îţi auzit de generalul Ochoa?

— Da, confirmă Malko, a fost împuşcat pentru o acuzaţie de droguri. Era un erou al armatei cubaneze.

— Arnaldo Ochoa a fost împuşcat pe 13 iulie 1989, preciză Philip Radnor. Era nevinovat în privinţa traficului de droguri. Din ordinul expres al lui Fidel Castro a luat legătura cu Pablo Escobar, şeful cartelului de la Medelin. Pentru a-l compromite.

— De ce? Era unul dintre cei mai buni ofiţeri ai armatei cubaneze, obiectă Malko.

Philip Radnor zâmbi.

— Fidel Castro are multe defecte, dar este un tip prudent. Arnaldo Ochoa revenise din „misiunea internaţională” din Angola, Etiopia şi Nicaragua cu idei subversive după părerea lui Lider Maximo. Dorea ca regimul să se deschidă spre exterior.

Era cam ca Gorbaciov. Fidel a reacţionat cum ar fi făcut-o Stalin. L-a împuşcat: Ochoa era prea popular…

— Râul Castro, care este ministrul Apărării, a epurat apoi armata cubaneză, completă Frank Capistrano.

Malko bău din cafeaua rece.

— Deci, problema s-a rezolvat, concluzionă el. Castro poate muri liniştit.

— Nu chiar, corectă Philip Radnor, fiindcă mai sunt copiii lui Ochoa…

— Copiii lui Ochoa? Avea copii? întrebă Malko, surprins.

Americanul zâmbi.

— Nu, dar mulţi ofiţeri din armata cubaneză aveau un mare respect pentru el. Şi soldaţii. Şi acum detestă regimul lui Castro. Şeful Statului Major, generalul Albano Lopez Muera, continuă să îl respecte pe Ochoa şi merge periodic la mormântul lui din cimitirul Colon. Ofiţerilor din unităţile de elicoptere, dacă le oferim posibilitatea, vor acţiona.

Malko îi aruncă o privire sceptică.

— Cum aţi aflat toate acestea? Aveţi un glob de cristal? Mi-aţi spus chiar dumneavoastră că staţia de la Havana nu prea lucrează.

Philip Radnor schimbă o privire cu Frank Capistrano şi zise:

— Am „contactat” un ofiţer al armatei cubaneze când era ataşat militar. Acum are gradul de general. Conduce un centru de antrenament echipat cu elicoptere MI-8 şi MI-18.

Malko realiză brusc că era pe o pistă alunecoasă.

— Care este cu adevărat ideea voastră? îl întrebă el pe Philip Radnor.

Frank Capistrano răspunse.

— Este foarte simplu: imediat ce moare Fidel, cred că un grup de ofiţeri poate neutraliza Serviciile de securitate ale lui Raul Castro şi prelua comanda. Cubanezii se vor ralia cu orice mişcare, mai ales dacă sunt tot cubanezi.

— Este un pariu periculos… remarcă Malko.

— În acest gen de cazuri nu este sigur sută la sută, dar nu vom mai găsi o asemenea ocazie. Cred că ofiţerii pot reacţiona rapid. În plus, vor să răzbune moartea generalului Ochoa.

— O.K., aprobă Malko, făcând pe prostul. Deci, staţia de la Havana îi va „activa”.

Tăcerea lungă care urmă îi demonstră că era pe calea greşită.

În cele din urmă, Frank Capistrano îl chemă pe şeful de sală şi comandă încă o sticlă de Defender, înainte de a-l fixa pe Malko cu o privire prefăcută de nevinovat.

— Malko, zise el, nu vreau neapărat să amestec oamenii de la staţia din Havana în acest caz. Sunt prea multe riscuri. Vor fi utilizaţi doar pentru a organiza o diversiune cu disidenţii. În aşa fel încât Serviciile cubaneze să creadă că acţionăm pe această latură. Am nevoie de cineva care are curaj să activeze această reţea militară. Trebuie unul care să le inspire încredere. Nu un birocrat obscur, sub acoperire diplomatică, şi care nu riscă decât să fie expulzat. Se vor alia cu cineva care îşi asumă aceleaşi riscuri ca şi ei: să fie executat.

— Mulţumesc de încredere, zise Malko. Dar ştiţi bine că este imposibil: voi fi arestat imediat ce ajung în Havana. Fotografia mea trebuie să fie afişată în toate sediile Securităţii.

Frank Capistrano şi Philip Radnor schimbară o privire iar directorul departamentului „Cuba” din CIA scoase din servietă un plic şi îl deschise. Conţinea un paşaport canadian.

— Vă numiţi Walter Zimmer, anunţă americanul. Acest paşaport este „viabil”.

Frank Capistrano scoase şi el un plic din haină şi îl împinse spre Malko. Acesta îl deschise. Descoperi un cec la Banca Manhattan. Era pe numele lui iar suma fusese lăsată liberă.

Capitolul IV

Malko privi cecul în alb, paşaportul canadian şi scuturâ din cap.

— Frank, zise el, sunteţi nebun sau vreţi să scăpaţi de mine. Dacă cubanezii mă prind, mă împuşcă şi nimeni nu va putea face nimic. Ştiţi.

— Ştiu, recunoscu Consilierul Special de la Casa Albă. Dar *nu* vă vor prinde. Am prevăzut *totul.* Este o misiune de foarte mare risc, dar sunt obligat să vă cer să acceptaţi. Veţi schimba cursul istoriei. Avem o ocazie unică de a ne răzbuna pe Castro care îşi bate joc de noi de aproape o jumătate de secol. Şi de a elibera poporul cubanez.

Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— Frank, doar nu sunteţi la un miting anticastrist. Genul de operaţiune pe care îl plănuiţi are toate şansele să eşueze. Singura metodă pentru a elibera Cuba ar fi un atac oficial, cu

mijloace militare, ca în Irak...

— În Ucraina, nu am trimis trupe! pledă Consilierul Special al Casei Albe, şi a mers de minune. Sunt ani de când ne pregătim pentru eventuala dispariţie a lui Castro. Avem nevoie de dumneavoastră.

— Atunci nu aveţi o echipă importantă la staţia din Havana, mii de emigranţi anticastrişti care nu visează decât să îl răstoarne pe Castro şi numeroase mijloace materiale nelimitate, obiectă Malko.

Frank Capistrano nu dezarmă.

— Mă aşteptam la reacţia dumneavoastră, recunoscu el. Lăsaţi-mă să vă explic planul *meu.* Amicul nostru, generalul cubanez, este sincer: nu vrea bani, ci doar să îi elibereze pe cubanezi de regimul Castra. Treaba dumneavoastră constă în a-l aborda mai întâi şi a-i comunica starea de sănătate a lui Castra…

— Nu o ştie?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Frank Capistrano, dar este foarte posibil. Doar câţiva apropiaţi trebuie să fie la curent. Avem puţin timp pentru a acţiona. Odată ce Raul Castro va declanşa planul Alba, va fi mult mai dificil.

— Ce este asta?

— Planul destinat să preia puterea oficial, din care nu cunoaştem toate detaliile.

— Deci, îl întrerupse Malko, îl contactez pe generalul cubanez şi îi anunţ moartea lui Castra. Apoi…

— Doar când acesta va fi mort... corectă imediat Philip Radnor. Lee Dickson vă va anunţa, printr-un mijloc pe care îl conveniţi. Dacă acceptaţi, veţi primi o scrisoare semnată de George W. Bush care îl încurajează în proiectul său. Ceea ce vă va oferi mai multă credibilitate.

— Este o lovitură de stat militară, remarcă Malko, un *golpe* cum se zice în spaniolă.

— Cam aşa ceva, recunoscu Frank Capistrano. Şi noi suntem gata să o sprijinim.

— Cum?

— Paralizând electronic comunicaţiile armatei cubaneze şi organelor de securitate.

— Cum se numeşte generalul pe care contaţi în această operaţiune?

— Generalul Anibal Guevara, fost combatant în Angola şi Etiopia.

— Şi unde îl voi găsi?

— Există o cutie poştală la cimitirul Colon, la Havana, explică Philip Radnor. Este suficient să lăsaţi un buchet de flori pe un anumit mormânt şi să reveniţi a doua zi. Vă vor contacta. Vă pun la dispoziţie toate detaliile. Apoi, vă veţi organiza la faţa locului.

Malko nu îşi ascunse scepticismul.

— Nu credeţi că ar fi mai bine dacă omul vostru de la Havana ar face treaba asta? Sau vreun cubanez reinfiltrat.

Frank Capistrano scoase un oftat trist.

— Malko, generalul îşi riscă pielea. *Niciodată* nu va accepta să se întâlnească cu ofiţerul nostru. Se ştie că este foarte bine urmărit. Iar cubanezii anticastrişti din Miami sunt atât de infiltraţi de agenţi castrişti... Din contră, Anibal Guevara va şti că noi îi dorim succesul. Şi că suntem gata să îl ajutăm.

— Cum?

— Este o întrebare cam prematură.

— În cazul în care voi fi prins şi torturat? ironiză Malko. Vreţi să fiţi precauţi...

Cei doi americani nu răspunseră nimic. Glume de prost gust. Frank Capistrano continuă:

— Şansa dumneavoastră este să ajungeţi la Havana *total* virgin. Un turist canadian care vine să se bucure de soare. Să vadă câţiva amici.

— Cine ar trebui să fiu?

— Un agent de bursă din Toronto. Divorţat. Aţi mai fost deja în Cuba de două ori, ca turist. Acum şapte şi trei ani. Varadero, Cayo Largo şi puţin prin Havana.

— Şi vor verifica?

— Este adevărat. Am luat identitatea unui canadian veritabil şi numărul lui de paşaport.

— El ştie?

— Nu. Este în închisoare pentru escrocherie. Deci, paşaportul dumneavoastră este perfect în regulă, chiar şi pentru autorităţile canadiene. Veţi ajunge la Havana, vă veţi instala la *Nacional.* Rezervarea se va face de la Toronto. Veţi merge să vă vedeţi cu câţiva amici pe care Walter Zimmer i-a mai întâlnit, vă va oferi o acoperire excelentă. Dacă agăţaţi câteva cubaneze ar

fi perfect. Iar în ce priveşte misiunea, va fi j suficient să faceţi un drum pe la cimitirul Colon, pentru a organiza contactul cu generalul Guevara.

— Auzindu-vă, concluzionă Malko, este ca o plimbare de sănătate. Ultima dată când am fost în Cuba, mă numeam Mark Linz şi eram *tot* un turist anonim, sublinie Malko. La trei zile după sosirea mea, Serviciile cubaneze ştiau deja cine sunt.

Philip Radnor coborî privirea, încurcat.

— Este adevărat, recunoscu el, reţeaua noastră cubaneză a fost penetrată. De această dată, nu veţi fi în legătură cu nimeni. Cu excepţia generalului Anibal Guevara.

Frank Capistrano completă:

— Dosarul pe numele Mark Linz trebuie să fie arhivat de mult timp... Veţi lua viză la intrare fără să daţi fotografii. În plus, dacă introduc în calculator numele de Walter Zimmer, vor vedea ca a mai venit deja ca turist, fără probleme. Mulţi canadieni vizitează Cuba. Sejurul dumneavoastră nu va trebui să depăşească câteva zile...

— Apropo, întrebă Malko, cum voi afla dacă Fidel Castra a murit? Dacă moare...

Philip Radnor răspunse imediat:

— Lee Dickson continuă să exploateze sursa „Iglesia". El vă va anunţa, printr-o cutie poştală de la hotel *Nacionat* în toaletele de la subsol, chiar în faţa piscinei. În a treia cabină de WE pe dreapta, cum intri, va fi o pastilă transparentă lipită pe tocul uşii deasupra. Este suficient să băgaţi mâna deasupra. Este un loc unde nimeni nu se va mira să vă vadă.

Furios pe el însuşi, Malko realiză că tocmai memora aceste detalii operaţionale. Ca şi cum acceptase deja...

— Şi dacă acest plan magnific va întâmpina probleme? obiectă el. Dacă cubanezii vor descoperi cine sunt. Plec înot?

— Totul este prevăzut, afirmă placid Philip Radnor. Printre oamenii pe care îi veţi contacta, este un reprezentant al unei companii petroliere britanice, care le face mari servicii cubanezilor. Lucrează cu noi. El va asigura retragerea dumneavoastră, în caz de problemă. Are o şalupă Bertrand, în portul Hemingway, şi merge periodic la pescuit în golful Havana. A făcut mari servicii cubanezilor şi este lăsat în pace. Va trebui să mergeţi cu el pe mare *înainte.* Dacă aveţi nevoie să fiţi scos, va fi suficient să vă îmbarcaţi pentru o partidă de pescuit. Limita

apelor teritoriale ale Cubei este de douăsprezece mile. Adică douăzeci de minute pe mare, cu ’ vasul lui. Va trimite un semnal prin GPS pentru ca Garda de Coastă să se poziţioneze la limita apelor internaţionale. Până ce un patrulator cubanez să se lanseze în urmărirea dumneavoastră, veţi fi la Miami…

— Ultima mea retragere din Cuba a fost *tot* pe mare, reaminti Malko. Nu am o amintire prea plăcută…

— Acum, este diferit, afirmă Philip Radnor. Portul Hemingway este la douăzeci de minute de *Nacionat…*

Se lăsă liniştea. Şeful de sală dormea în picioare. Frank Capistrano se uită la enormul lui ceas Breitling şi oftă:

— Trebuie să plec! Ce ziceţi de un mic dejun la biroul meu, la ora opt? îmi veţi da răspunsul.

Malko, uimit şi încurcat, se duse la barul *Willard* unde medită asupra dilemei. Nu îi era foame. Era prea încordat. Îşi riscase deja viaţa, dar nu în acest mod. Scoase din buzunar cecul dat de Frank Capistrano şi îl privi gânditor. Era prima dată când se utiliza acest procedeu cu el.

— Malko!

Tresări şi se întoarse. O blondă cu coc îl privea zâmbind, însoţită de un bărbat cu tâmplele grizonate care abia îi ajungea la umăr. Îi trebui câteva secunde ca să o recunoască după ochii ei ca de cobalt. Fedora Kulak: fost locotenent KGB, antre nată la *Spetnatz,* secretara generalului sovietic Evgheni Polyakov, alesese libertatea alături de şeful ei în urmă cu opt ani, aducând în Vest documente ultrasecrete. Ultima dată când Malko o văzuse, zăcea pe un pat de spital, în Virginia, după ce primise un glonţ în spate de la un agent al KGB. Graţie constituţiei robuste, scăpase.

Malko coborî de pe taburet şi îi sărută mâna.

Era la fel de strălucitoare: bustul mulat într-un caşmir negru, abdomenul plat, o fustă scurtă din piele, ciorapi negri, un palton de piele cu vizon. Şi acea privire extraordinară.

— Îţi prezint pe soţul meu, făcu ea, senatorul James Stone. James, Malko este un luptător pentru o cauză dreaptă…

Senatorul Stone păru bucuros să îl cunoască pe Malko.

— Sunteţi liber pentru a lua masa? întrebă el.

— Da, cred, dar nu aş vrea să vă deranjez…

— Deloc! insistă Fedora. James pleacă peste puţin timp în Tallahassee, unde are o întâlnire mâine. Adoră poveştile de

spionaj.

Se instalară la o masă iar soţul Fedorei Kulak comandă pentru început un Defender dublu cu gheaţă.

Ea ridică paharul:

— Pentru reîntâlnirea noastră! Sănătate!

Senzualitatea gurii ei contrasta cu strălucirea minerală a ochilor de cobalt. Sub masă, vârful pantofului ei îl atinse tacticos pe Malko între picioare.

Malko tocmai îşi desfăcea cravata când un ciocănit lejer se auzi la uşa camerei, la etajul opt al hotelului *Willard.* Cina fusese scurtă, udată în final cu şampanie. Senatorul bea ca un nesătul. Malko o lăsase pe Fedora să îşi însoţească soţul la tren. Ea îi promisese că îl va suna când va ajunge prin Europa.

Fedora Kulak stătea în cadrul uşii, cu un zâmbet pofticios pe buzele groase. Fără niciun cuvânt, înaintă, închise uşa şi se lipi cu tot corpul de Malko. El puse mâna pe şoldul ei şi simţi o jartea, ceea ce îi spori şi mai mult excitarea.

— Am trecut pe acasă să mă schimb, şopti Fedora, nu bănuiam că te voi întâlni azi…

în puţine secunde, Malko uitase de dilema lui cu Cuba. Simţi vârful unei limbi calde insinuându-se în urechea lui şi vocea dulce a femeii murmurând în rusă:

— Te vreau!

El o contemplă câteva secunde, admirând coapsele ei pline, abdomenul plat, apoi ea îl trase cu forţa unui bărbat.

— Dumnezeule! Ce mai aştepţi!

El se înfipse în ea dintr-o mişcare.

— Eşti fericită?

Fedora ridică din umeri.

— Mă cam plictisesc. Speram că CIA mă va pune la treabă, dar le-a fost teamă că am păstrat unele legături acolo. Este ridicol.

Malko rămase tăcut un moment. Nu se gândise la început decât la o aventură plăcută când o întâlnise pe Fedora Kulak, apoi o altă idee îi veni în minte.

— Ştii Cuba? întrebă el.

Ea râse.

— Nu. De ce?

— Ţi-ar plăcea să mergi acolo? Cu mine?

Ea se aplecă şi îl sărută.

— Nu te ştiam aşa de romantic. Vrei să facem un voiaj de nuntă?

— Nu chiar, recunoscu Malko.

Când termină relatarea, Fedora îl privi serioasă.

— Nu ne cunoaştem de prea mult timp, făcu ea, atât de mândră sunt că îmi propui aşa ceva. Cred că trebuie să accepţi propunerea lor. Şi să primeşti mulţi bani. În această ţară, cu cât eşti mai scump, cu atât eşti mai respectat. Evident, este periculos, dar dacă refuzi, calci pe orgoliul *tău.* Eşti făcut pentru aşa ceva. Bineînţeles, într-o zi, îţi vei pierde aceste abilităţi, dar… nimic.

— Tu vei veni?

Fedora Kulak zâmbi.

— Pentru un milion de dolari, desigur. Dacă vrei adevărul, voi veni şi pe gratis! Să stau câteva zile sub soarele Caraibelor şi să fac baie într-o mare caldă cu tine… Dar nu vreau să fiu luată de proastă de amicii tăi. Cere-le cinci milioane de dolari, îţi vor săruta şi mâinile.

Malko îşi zise că, singur, nu ar fi îndrăznit să meargă în Cuba. Cineva ca Fedora putea fi de un preţios ajutor la Havana. Era o ţipă feroce, sub aparenţa ultrafeminină.

— Bine, concluziona el. Îi voi face lui Frank Capistrano o ofertă pe care nu va putea să o refuze.

— Îmi amintesc de această femeie, făcu gânditor Frank Capistrano. Este o dură. Poate că este o idee bună. Este suficient să îi dăm un paşaport canadian cu numele ei. Tehnicienii se vor ocupa de asta. Iar restul?

Malko scoase cecul dat în ajun şi îf puse pe masă. Frank Capistrano coborî privirea şi nici nu clipi văzând suma: cinci milioane de dolari. Vizibil uşurat, întinse mâna lui Malko.

— Batem palma, făcu el simplu. Bănuiam că o să acceptaţi. Şi ştiu că *totul se* va petrece cu bine.

— Bine sau rău, concluzionă Malko, soarta va decide.

— O.K., zise Consilierul Special, unde este această Fedora Kulak?

— La *Willard.* A rămas să se odihnească.

— O să vă trimitem o maşină pe la prânz care vă va duce la Langley pentru şedinţa finală. Nu trebuie să pierdem timpul.

— Aveţi noutăţi despre Fidel Castro?

— Nu s-a arătat încă în public, deci trebuie să fie în aceeaşi

stare. Nu ştiu dacă Lee Dickson l-a mai contactat pe „Iglesia”.

Se uită la ceas şi oftă.

— O să îi anunţ vestea Preşedintelui. Îşi face destule griji. Dacă, în acelaşi mandat, îl va dovedi şi pe Saddam Hussein şi pe Fidel Castra, va intra în istorie.

Capitolul V

în faţa gardului care înconjura imobilul gri de şase etaje care adăpostea Secţia comercială americană, o metisă care nu avea mai mult de doisprezece ani, cu sânii ascuţiţi sub corsajul alb, fundul bombat sub fustiţă, vocifera cu o voce infantilă:

— Domnilor imperialişti, nu ne este frică de voi! în spatele ei, corul de manifestanţi adunaţi în parcare scanda refrenul: „Vom învinge. Patria sau moartea”.

Soldaţii armatei cubaneze, postaţi la fiecare zece metri în jurul acestui bastion al imperialismului yankeu, transpirând ca nişte animale în uniformele lor verzi, nu dădeau nicio atenţie acestor manifestaţii „spontane” şi repetate.

Miguel Barreiro trebui să încetinească, fiindcă o parte din manifestanţi ocupau şoseaua Malecon, care mărginea Atlanticul de-a lungul cartierului Vedado din Havana. Un soldat, plictisit, împinse câţiva manifestanţi pentru ca Mercedes-ul să îşi continue drumul.

Miguel Barreiro scăpă de aglomeraţie şi acceleră, tresărind când un motociclist în albastru, cască şi ghete din piele neagră, îl depăşi.

Arhitectul spaniol întoarse puţin mai departe pe Rampa, o arteră importantă care ducea spre sud. Conducea cu gândul în altă parte. Din ajun, trăia în teroare. La opt dimineaţa, un poliţist de la criminalistică în uniformă gri îi adusese o citaţie, pentru a doua zi la ora nouă, la centrul de interogatoriu de pe strada 100, la Boyeros. În timp ce mergea în traficul aglomerat, Miguel Barreiro îşi reprima o furioasă dorinţă de a se întoarce şi a porni spre aeroport.

Ştiind că era imposibil.

De la mărturisirea lui Carlito, acţionase calm, aşteptând până luni dimineaţă pentru a merge să declare dispariţia Puegeot-ului său la poliţia de cartier. Poliţistul care primise declaraţia păruse puţin surprins: în Cuba, erau foarte puţine furturi de maşini. În aceeaşi seară, Miguel cinase la Le *Chansonnier* şi lăsase

ultimele informaţii aduse de Carlito într-un plic etanş din plastic, ascuns în rezervorul de apă al toaletei, aşa cum fusese prevăzut. Fără să spună nimic de problemele lui Carlito.

Mergând pe strada Independencia, încercă să se liniştească. Nu fusese convocat la sediul Securităţii Statului. Deci, nu era vorba decât de ceva de drept comun. Poliţia criminală trata furturile şi delictele legate de piaţa neagră.

Din prudenţă, înainte de a merge unde era citat, se duse să vadă unul din şantiere.

în fine, ajunse la un portal mare, deschis. Unul din paznici se apropie şi el îi arătă citaţia.

— A treia clădire pe dreapta, anunţă poliţistul, indiferent, notând numărul Mercedes-ului.

Miguel Barreiro parcă la umbra unui enorm copac şi coborî. Picioarele îi tremurau.

Se trezi pe o bancă de lemn, singur în camera mică, după ce aşteptase alături de alţi „citaţi” cu care nu schimbase niciun cuvânt. Nimeni nu avea încredere în nimeni iar poliţiştii de la Contraspionaj erau peste tot, sub diverse acoperiri.

O căldură sufocantă domnea în biroul în care trona o fotografie uriaşă a lui Fidel Castra. Ventilatorul de pe tavan era stricat.

Uşa se deschise atât de brusc încât pulsul lui Miguel Barreiro sări la două sute... Se ridică, privind cu stupefacţie o metisă mult mai înaltă ca el, cu părul prins la spate, o bluză albastru opac şi fustă deasupra genunchilor, cu un dosar albastru în mână. Severă, dar atrăgătoare, cu gura ei rujată, îl abordă, ostilă.

— Senior Barreiro, sunt interogatorul de prima clasă Caridad Valdes. Documentele, vă rog.

Ca străin, arhitectul nu avea dreptul la titlul de tovarăş, rezervat cubanezilor. Caridad Valdes răsfoi îndelung paşaportul, îl înapoie lui Miguel Barreiro, luă citaţia, o băgă în dosar, ocoli biroul şi se aşeză, deschizând apoi dosarul în care arhitectul observă cu strângere de inimă mai multe fotografii ale maşinii sale... Deschise gura, dar femeia poliţist vorbi prima, pe un ton grav:

— Senior Barreiro, este un caz foarte grav...

Miguel Barreiro simţi cum îi dispare sângele din obraji. Dacă nu ar fi fost aşezat, ar fi căzut. Reuşi să întrebe cu o voce

sugrumată:

— Mi-aţi găsit maşina furată?

— Da.

Ea nu zise mai mult, lăsându-l să fiarbă de spaimă. Cineva întredeschise uşa, închizând-o la loc. Interogatoarea întrebă apoi cu o voce egală:

— Aţi declarat că nu ştiţi cine v-a furat-o din parcarea din apropiere, pe strada 84?

— Da, da, bâigui arhitectul. Este adevărat.

— Bine, continuă interogatoarea. Unul din anchetatorii noştri a găsit un martor care l-a văzut pe hoţ luând maşina dumneavoastră.

— Ah, da?

Cămaşa i se lipea pe spate. Nemiloasă, metisa continuă:

— Era vorba de un bărbat tânăr, care ieşea din casa dumneavoastră, senior Barreiro. Pe la ora opt dimineaţa, duminică; paznicul tocmai pleca.

Inima arhitectului aproape că se opri. Avea câteva secunde să facă o alegere.

— Ah, da! Era un prieten care petrecuse noaptea la mine. Dar nu…

— Numele lui?

— Carlito, ah… Carlos.

— Asta e tot?

— Da. Nu îi ştiu numele de familie.

Aici, spunea adevărul. Nu îl întrebase niciodată pe Carlito.

— Îl cunoaşteţi bine?

Miguel Barreiro privi la dosarul gros. Ştiau totul, ca de fiecare dată. Cu un zâmbet umil, recunoscu:

— L-am întâlnit la o petrecere, acum ceva timp, şi ne-am plăcut. Apoi, l-am invitat la mine pentru a bea un rom.

— Ce fel de petrecere, senior Barreiro?

Arhitectul transpira dar nu numai din cauza căldurii… Se forţă să zâmbească.

— O petrecere în parcul Lenin.

Interogatoarea rămase tăcută un timp, privind la Miguel Barreiro cu un dezgust nedisimulat. Apoi scoase trei fotografii pe birou, întrebând cu voce neutră:

— Vă recunoaşteţi maşina?

Era Peugeot-ul, cu portierele deschise. În plan secund se

vedea o maşină albă cu inscripţia Poliţia Criminalistă. Dar privirea lui Miguel Barreiro rămase în prim plan. În faţă, se distingeau două corpuri întinse pe şosea, cu faţa la pământ. Unul din ele strângea încă în mâna dreaptă un pistolet. Ceafa le fusese tăiată, probabil cu maceta.

Mut de oroare, Miguel Barreiro ridică ochii spre interogatoare, incapabil să pronunţe-un cuvânt. Ea preciză calm:

— Sunt trupurile tovarăşilor Vladimiro Fernandez şi Fernando Martin, asasinaţi mişeleşte de ocupanţii acestui vehicul. Sunt obligată să vă consider complice, atât timp cât nu voi avea proba absolută că acest vehicul v-a fost furat.

Cuvintele loveau în creierul lui Miguel Barreiro ca nişte ciocane. Însemna plutonul de execuţie. I se părea imposibifca un membru al gărzii personale a lui Fidel Castro să se poată deda la asemenea crime, dar înţelese că îşi săpa mormântul. Putea rămâne închis săptămâni sau luni de zile.

Blestemându-l pe Carlito, protestă cu o voce sfârşită:

— Este înfricoşător! Nu înţeleg! Acest tânăr a furat cheile. Le ţineam la intrarea în casă…

Se descompunea sub privirea nemiloasă a interogatoarei şi înţelese brusc că trebuia să găsească o ieşire. Ridicându-se, reuşi să articuleze cu o voce aproape normală:

— Tovarăşă! Este adevărat, recunosc că am minţit! Credeam că este vorba de un caz fără gravitate. Acest tânăr mi-a cerut să-i împrumut maşina pentru a merge să îşi viziteze familia la Camaguey. Când m-am întors din călătorie, am văzut că nu mi-a adus-o… Am crezut că a rămas în pană fiindcă este veche. Nu aveam niciun mijloc de a afla. Şi, cum nu aveam nicio veste, am declarat furtul maşinii mele.

— Şi pe el, nu l-aţi mai revăzut, nu v-a telefonat?

— Nu, tovarăşă. Aici, puteau verifica; telefonul său era evident sub ascultare, ca toate cele ale străinilor rezidenţi în Cuba, dizidenţi şi mii de „suspecţi”.

Interogatoarea luă fotografiile şi îşi înfipse privirea rece în cea a lui Miguel Barreiro.

— Ştiţi unde este acest Carlito?

Miguel Barreiro scutură din cap, cu gura uscată.

— Nu, vă jur, tovarăşă. Nu am ştiut niciodată unde locuieşte. Dar ce s-a întâmplat? De ce aceşti doi poliţişti au fost omorâţi?

— Acest Carlito şi cu un complice au furat o vacă şi au

omorât-o, explică ea. Apoi, au tăiat-o şi au pus bucăţile în această maşină, pentru a le vinde în localuri sau la traficanţi. Delicte pentru care riscă cincisprezece ani de închisoare. Au fost opriţi la intrarea în Havana de o patrulă a poliţiei speciale şi i-au omorât pe aceşti doi tovarăşi.

Uimit, Miguel Barreiro rămase mut. Ce nemernic, acest Carlito.

— Dacă puteam să vă ajut, zise el timid. Dar nu ştiu nimic de el…

Era aproape adevărat. Să spună de funcţia lui Carlito nu făcea decât să agraveze cazul lui.

— Foarte bine, concluzionă interogatoarea, ridicându-se. Veţi scrie toate acestea.

Ocoli biroul, punând în faţa lui Miguel un pix şi o foaie de hârtie. Apoi ieşi şi se auzi cum încuie uşa cu cheia. Probabil se ducea să ceară instrucţiuni de la superiorii săi. Miguel Barreiro se apucă să scrie, cu cămaşa lipită de transpiraţie. Nu era prea aproape să îşi revadă vechea lui maşină Peugeot…

Caridad Valdes reapăru, cu o ţigară în mână, şi se aşeză la birou. Luă apoi „confesiunea” lui Miguel Barreiro şi o citi atent. După aceea, puse foile pe birou şi întrebă:

— Nu aţi uitat nimic, senior Barreiro?

Mirosea a capcană. Ar fi trebuit să adauge ce mai ştia despre Carlito, dar tăcu.

— Nu, nu cred… Dar dacă îmi amintesc…

Caridad Valdes luă foile semnate, le aranjă atent în dosar, trase un fum din ţigară şi îl privi pe Miguel Barreiro.

— Senior Barreiro, nu aţi spus nimic de călătoriile dumneavoastră în insulele Cayman, reluă ea.

Miguel Barreiro fu gata să cadă de pe scaun. Fusese naiv să creadă că va scăpa doar cu atât. Reuşi să articuleze:

— Nu credeam că… că are vreo legătură cu…

Interogatoarea îl întrerupse sec.

— Totul interesează Securitatea Statului. Ce faceţi acolo?

Arhitectul se mai calmă puţin. Afacerile lui în insulele

Cayman erau perfect legale, chiar şi pentru cubanezi.

— Investesc! explică el. Am capitaluri în Spania şi le plasez acolo. A fost un ciclon şi numeroase case au fost distruse, dar proprietarii lor au fost despăgubiţi de asigurări. Atunci, este o cale de a face afaceri bune.

Interogatoarea îl asculta trăgând din ţigară. Brusc, ea zise:

— Aţi câştigat mulţi bani pe casa pe care aţi cumpărat-o în North Sound?

Miguel Barreiro rămase mut de stupoare. Era o tranzacţie complet particulară. Însemna că era supravegheat de Contraspionajul extern în insulele Cayman. Panica îl cuprinse.

Dacă ştiau de această vânzare, însemna că îl urmăreau. Şi dacă îl urmăreau… Se revăzu servind masa la *Papagallo* cu Lee Dickson. Americanul era cunoscut obligatoriu de Serviciile cubaneze… Miguel Barreiro putea pretinde oricând că îl întâlnise pe american din întâmplare, fără să ştie cu ce se ocupă.

Evident, dacă cubanezii aflau că se întâlnea cu un spion al CIA *şi* cu un membru al gărzii apropiate a lui Fidel Castro, riscau să facă o apropiere foarte periculoasă.

— Aţi câştigat mulţi bani? repetă interogatoarea.

— Nu o să aflu decât mai târziu, am încă de făcut lucrări, explică arhitectul cu un zâmbet jenat, întrebându-se de ce îl întreba, dacă tot nu o interesa răspunsul.

Se lăsă liniştea. Arhitectul aştepta următoarea salvă, cu capul între umeri.

— Foarte bine, concluzionă Caridad Valdes ridicându-se. Veţi fi citat când criminalul va fi arestat, pentru o confruntare. Bineînţeles, vehiculul dumneavoastră este confiscat până la finalul procesului şi veţi fi desigur amendat pentru participarea la o activitate ilegală de trafic.

— Bineînţeles! completă Miguel Barreiro, luptându-se să nu fugă spre uşă.

Se despărţiră în hol, fără niciun salut. După doi metri cubaneza se întoarse.

— Dacă vă amintiţi ceva, contactaţi Comitetul de Apărare a Revoluţiei din cartierul dumneavoastră! zise ea. Cuba vă oferă ospitalitate, trebuie să vă comportaţi bine.

De ce mai întrebase atunci de afacerea^ imobiliară? Era un mesaj. Ce ştiau ei despre călătoriile lui? îl blestemă pe Lee Dickson, pe americani şi pe CIA. Pentru o mică satisfacere a orgoliului, se băgase în ceva riscant… Aşezat în maşină, tremura atât de tare încât scăpă cheile pe jos.

Recunoscând că, oricum, l-ar fi agăţat pe frumosul de Carlito, chiar dacă nu voia CIA. Brusc, se gândi la Dalia. Risca să o găsească şi pe ea. Era un martor care putea afirma că îl

revăzuse pe Carlito... Ca un zombie, opri la poartă, arătă citaţia ştampilată santinelei şi ieşi în strada 100.

Abia mai departe, la semafor, reperă mica Suzuki roşie pe care era un tip în tricou care tocmai forţase un semafor pentru a nu îi pierde urma.

De acum, toate gesturile şi mişcările lui erau urmărite.

Nici vorbă să comită cea mai mică imprudenţă. Adio CIA şi Lee Dickson.

capitolul VI

„Drum bun!”

Sloganul cu litere enorme se etala pe marginea bulevardului Rancho Boyeras, chiar la ieşirea din aeroportul Jose Marti, subliniind un portret din profil al lui Fidel Castro zâmbind. Ca şi cum nefericiţii cubanezi, asupriţi de maşinăria totalitară castristă, puteau crede într-un miracol.

Malko, instalat în „turistaxi” Mercedes, privea peisajul defilând. Cuba nu părea deloc schimbată de la ultima lui venire.

Pe şoseaua desfundată ca după un cutremur, se târau anticele maşini americane, vopsite de douăzeci de ori, lăsând în urma lor valuri de fum negru.

Malko începea să se destindă.

Trecerea pe la serviciul Imigrări îi provocase câteva descărcări serioase de adrenalină. Cu viza lui turistică cumpărată cu douăzeci de dolari la sosire, îşi prezentase paşaportul canadian cu numele de Walter Zimmer, rugându-se în gând. Poliţistul îl ştampilase şi i-î înapoiase fără niciun cuvânt. Vama, apoi, nu era decât o formalitate. Fedora Kulak sosea a doua zi dimineaţă, tot din Toronto, cu o rezervare la *Habana Libre.* Trebuiau să se întâlnească „din întâmplare” pe terasa *Nacional,* şi să înceapă o „aventură”. Malko nu ştia încă la ce îi putea fi de folos rusoaica, dar era o bună parteneră.

Şedinţa lor, la Langley, durase mai multe ore. Philip Radnor îi dăduse lui Malko carnetul lui Walter Zimmer, cu numele amicilor lui din Havana, telefoane, nume. Bineînţeles, Lee Dickson, anunţat de venirea sa, nu trebuia să aibă niciun contact fizic cu el. Malko, de când se instala la *Nacional*, trebuia să verifice dacă nu avea un mesaj în toaletele de la subsol, după metoda convenită. Apoi, să înceapă cu prudenţă să-i contacteze pe cei prevăzuţi, începând cu cei mai nevinovaţi.

Marita Diaz, o tânără cubaneză al cărui frate emigrase în Canada şi care avea o galerie de picturi în Vieja Habana. George Wimont, proprietarul bărcii, pregătit să îl scoată eventual pe Malko din Cuba. Şi, bineînţeles, generalul Anibal Guevara, omul care trebuia să preia puterea la moartea lui Castro.

Ajungea în centrul oraşului, iar taxiul cobora pe Rampa şi descoperi marea, în depărtare. Florida era chiar în faţă…

Ridicat pe un promontoriu stâncos, deasupra Malecon-ului, *Nacional,* abia întreţinut, făcea impresie bună.

Malko ajunse într-o cameră spaţioasă, cu vedere spre mare. Un turist printre mulţi alţii. Se duse apoi la subsol pentru a închiria o maşină de la Cubantour. O oră de demersuri. Ieşind din biroul de închirieri, se îndreptă spre toalete, la câţiva metri de acolo.

închis în a treia cabină, trecu cu mâna peste tocul uşii, simţind imediat bucata de plastic. Cu unghia, o dezlipi şi o puse în buzunar. Ajuns în cameră o examină. Erau câteva cifre: 880 5438 6PM 23.

Trebuia deci să apeleze un telefon public al cărui număr era 880 5438 la ora şase seara, pe 23 martie, pentru a da de Lee Dickson, şeful staţiei CIA. Mai avea trei ore.

îşi luă costumul de baie şi coborî, cumpărând în trecere de la recepţionistă o cartelă telefonică, apoi se duse la piscină. Trebuia, în cazul în care era urmărit din pură rutină, să aibă atitudinea unui turist normal. Deci să agaţe fete. Se întâlni cu una, superbă, în hol. O metisă însoţită de un tip cu părul grizonat, care îi aruncă o ocheadă fierbinte. Abia se instalase la piscină că ea apăru şi se aşeză pe şezlongul vecin. Angajă imediat o discuţie în engleză.

— Tocmai aţi sosit? întrebă ea.

— Da.

— De unde?

— Din Canada.

— Ah, sunt mulţi canadieni în Cuba.

Ea îl privea cu o atitudine deschisă.

— Sunteţi singură? întrebă Malko.

— Aproape! zâmbi ea. Prietenul meu a plecat mai devreme. Am fost cu el la Varadero.

Malko profită de ocazie.

— Sunteţi liberă să cinaţi în această seară?

— Cum să nu? Vreţi să mergem pe o terasă? Ştiu una simpatică, *La Cocina de Lilian*, la Miramar.

— Perfect, zise Malko. La ora nouă în hol. Cum vă numiţi?

— Beatriz.

El se ridică să plece.

— Foarte bine, Beatriz, pe diseară.

în Cuba, nu se trăia după stilul spaniol. De la ora şase seara, cubanezii invadau faleza din piatră din Malecon şi se plimbau până târziu noaptea.

îmbrăcat, se duse să îşi recupereze din parcare Skoda închiriată care nu afişa decât 84 000 de kilometri la bord. Direcţia, Vieja Habana, la celălalt capăt al Malecon-ului. Semăna cu un oraş bombardat!

Depăşi câteva maşini americane vechi transformate în taxi colectiv, pline de turişti care fotografiau spectacolul mizerabil. Parcă în faţa muzeului Rhum Habana Club, unde la primul etaj se afla galeria de artă a Măritei Diaz. Contactul era o idee a CIA. Fratele ei trăia la Toronto şi unul din prietenii lui, despre care nu ştia că se află în legătură cu CIA, îi propusese să îi transmită o scrisoare surorii sale. Dacă aceasta era la fel de anticastristă ca fratele ei, putea să fie utilă. Malko intră în galerie: nu era nimeni! Tablouri moderne, fără interes, acopereau pereţii.

Abia intră că o tânără apăru, cu ochelari de soare pe cap, zâmbitoare, senzuală, cu trupul mulat într-o rochie cu flori. Mică dar bine făcută.

— Căutaţi ceva?

Malko zâmbi.

— Da, pe o anume Marita Diaz.

— Eu sunt, făcu ea, surprinsă. De ce?

— Vin din Canada, explică Malko. Mă numesc Walter Zimmer şi am o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea fratelui dumneavoastră.

Tânăra cubaneza rămase nemişcată.

— Fratele meu! îl cunoaşteţi?

— Nu direct, explică Malko, dar avem prieteni comuni, lată scrisoarea care vă este destinată.

Ea o luă şi îl trase pe Malko într-un mic birou, închizând imediat uşa. Băgă scrisoarea în geantă, jenată.

— Fratele meu este un opozant, explică ea. Am fost ruşinată când a plecat în Miami. A dezertat! Eu, eu sunt o adevărată

patriotă, am fost *pionier,* am călătorit în Libia, l-am întâlnit pe colonelul Khadafi. Nici nu ştiu dacă voi citi această scrisoare.

Malko îşi mască stupefacţia. Dăduse peste un fan Fidel Castra. Nu avea decât să se retragă. Dar Marita Diaz nu îşi dădu seama.

— Este drăguţ din partea dumneavoastră, zise ea, vreau să vă mulţumesc. Vreţi să luaţi masa cu mine, mâine? Vă voi vorbi de ţara mea. Este prima dumneavoastră vizită?

— Nu, nu, îmi place mult Cuba, afirmă Malko.

Tânăra radie imediat.

— Bine. La ce hotel staţi?

— La *Nacionai.*

— Vin să vă iau pe la prânz. În hol. Şi dacă vă pot ajuta cu ceva…

Brusc, era mult mai călduroasă iar zâmbetul, aproape provocator.

După ce plecă de la ea, Malko străbătu străzile înguste din Vieja Habana, în mijlocul turiştilor.

Aruncă o privire la ceasul Brietling. Cinci fix. Curând, va avea primul contact serios.

La şase fix, Malko formă numărul 880 5438, de la un telefon din holul *Nacionai.* Considerase că cel mai bine era să sune de faţă cu eventuali urmăritori. Răspunse imediat şi o voce de bărbat întrebă:

— Walter?

— Da.

— Unde sunteţi?

— La *Nacionai,* în hol. Sunt oameni în jurul meu, dar este bine. Care sunt veştile?

— Bune, făcu Lee Dickson. Am informaţii de când m-am întors. Stare staţionară, puteţi merge la contact.

— Când veţi mai primi veşti?

— Peste patruzeci şi opt de pre. Mergeţi mâine dimineaţă la cimitirul Colon, continuă americanul. Pe aleea B, găsiţi mormântul 47654. Este anonim. La intrarea în cimitir, este un mic butic, cumpăraţi două buchete de flori. Unul pe care îl puneţi unde doriţi dumneavoastră iar celălalt îl depuneţi pe acest mormânt.

— Este tot?

— Reveniţi a doua zi şi întrebaţi de Joachim. Este unul din

angajaţii cimitirului. Întrebaţi unde este mormântul *El Grande General.* El vă va arăta drumul.

— Este sigur?

— După „subiectul principal”, absolut. Vă voi lăsa o nouă întâlnire telefonică în acelaşi loc. Aveţi grijă.

După ce închise, Malko luă maşina şi coborî până în Miramar. Avea nevoie să se refamiliarizeze cu Cuba.

Lee Dickson, după ce închise, intră în micul supermarket din Primera Avenida unde îşi făceau toţi rezidenţii străini cumpărăturile. Se găsea alcool, carne canadiană, pahare şi alte produse de negăsit în magazinele din Havana. Ştia că este supravegheat, că urmăritorii săi vor anunţa că a telefonat de la o cabină. Dar o făcea adesea, pentru nimic, pentru a-i obişnui. După ce cumpără sticla de Defender şi două şampanii Taittinger, se întoarse la maşina lui cu numere diplomatice şi se îndreptă spre casă, la Siboney, la vest de Miramar. Coborând pe Quinta, reperă în trei rânduri poliţişti care notau cu grijă pe un carneţel numărul maşinii sale... Cubanezii îi urmăreau mişcările metru cu metru.

Chiar înainte de a ajunge pe strada 150 observă o Lada oprită pe marginea trotuarului. Supravegherea statică. Abia ajuns, luă sticla de Defender, umplu un pahar şi se instală pe marginea piscinei, în compania celor două pisici. Nici măcar alcoolul nu îi calmă neliniştea. Acum că legătura cu generalul Anibal Guevara era stabilită, trebuia neapărat să urmărească în timp real starea de sănătate a lui Fidel Castro.

Fiecare zi care trecea dădea mai mult consistenţă informaţiei sale. Lider Maximo părea că s-a evaporat din Cuba. *Granma,* singurul cotidian autorizat, nu vorbea nimic. Lee Dickson credea în informaţia comunicată de „Iglesia”. Problema era că nu îl putea contacta direct pe arhitectul spaniol. Putea doar să aştepte mesajele depuse în cutia poştală de la terasa *Le Chansonnier,* rugându-se să nu aştepte prea mult. Avea transpiraţii reci gândindu-se la o ruptură a acestui contact esenţial... Nu avea cum să mai controleze situaţia. Pentru a-şi calma neliniştea, îşi turnă din nou Defender. Pentru moment, Securitatea cubaneză părea să nu bănuiască nimic. Malko sosise fără probleme.

Generalul Francisco Cienfuegos, şeful Direcţiei Generale de Contraspionaj, secţia principală a DGSE, unui din oamenii cei

mai temuţi în Cuba, îi zise colaboratoarei lui, Isabel Jovellar:

— Am retras dosarul arhitectului spaniol Miguel Barreiro de la Poliţia criminalistică. Te vei ocupa de el.

— Foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Este un homosexual, nu?

— Da.

— Nu îmi plac prea mult homosexualii. Anumiţi.

Modestă, ea avea un scuter Suzuki cu care se deplasa, pentru a nu atrage atenţia. În plus, Isabel Jovellar era neagră ca antracitul, ceea ce elimina orice bănuială: foarte puţini negri lucrau în organele de securitate.

— Mai am o treabă pentru tine, zise generalul. Mai dificilă.

— Voi face tot ce pot, îl asigură Isabel Jovellar.

— Păpuşă! făcu tandru generalul. Ce m-aş face fără tine... Hai, mişcă puţin, simt că vine.

Docilă, Isabel Jovellar, aşezată călare peste genunchii şefului ei, cu fusta ridicată pe şolduri, chilotul căzut la glezne, se ridică, lăsând să iasă din ea sexul bărbatului. Apoi, generalul o prinse cu mâinile de coapse, înfigând-o din nou. Ea avu impresia că sexul masiv al amantului ei îi ajungea până în stomac.

— Armăsarul meu, ce puternic eşti! gemu ea.

Tânăra negresă nu simula plăcerea. Generalul Cienfuegos era dotat ca un armăsar şi aceste întâlniri semiclandestine îl excitau prodigios.

Cu un răcnet sălbatic, amantul ei se eliberă în ea, rămânând înfipt, iar liniştea se lăsă în birou. Apoi, Isabel se smulse din mădularul înfipt în abdomenul ei, îl sărută tandru şi se duse spre toaletă, lăsându-l pe general să se aranjeze. Când se întoarse, el îşi aprinse un Cohiba gros şi citea un dosar.

— Păpuşă, ţi-am spus mai devreme de o treabă. Am motive să cred că imperialiştii vor încerca să infiltreze, dacă nu au şi făcut-o, unul din agenţii lor la Havana. Pentru o misiune foarte importantă.

— Ai elementele de identificare? întrebă imediat Isabel Jovellar.

— Nu, recunoscu generalul. Ţi-am spus că este o misiune *foarte* dificilă. Dar am o idee... Iată lista tuturor bărbaţilor veniţi de la începutul săptămânii ca turişti sau afacerişti. Sunt vreo treizeci. Aş vrea să îi verifici, pe rând. Vezi dacă găseşti ceva anormal... Ştiu că ai destul fler pentru a-i demasca pe inamicii

revoluţiei.

— Mulţumesc mult, dar nu ştiu dacă voi reuşi fără o susţinere materială, obiectă Isabel Jovellar. Crezi că acest agent va intra în contact cu imperialiştii care sunt aici?

— Probabil, recunoscu şeful DGI, dar nu ştiu cum. Am întărit supravegherea pe lângă Lee Dickson, reprezentantul CIA. În fiecare dimineaţă, vei primi un raport cu activităţile din ziua precedentă. Cu puţin noroc…

Isabel Jovellar simţea că generalul nu îi spunea tot ce ştie, dar era obişnuită să nu pună întrebări. Se aplecă şi sărută mustaţa cu gura ei cărnoasă.

— Pe curând, viaţa mea!

în picioare lângă fereastră, generalul Cienfuegos privi la Isabel care traversa peluza cu mersul ei dansant şi îşi zise că era o colaboratoare plăcută. Îşi luă port-documentele şi se duse în parcarea de lângă clădire, al cărui grilaj dădea spre strada Anita. Şoferul îi deschise respectuos portiera.

— Mergem la San Miguel Del Padroni zise generalul.

Era închisoarea Unităţii II, unde erau interogaţi suspecţii de delicte grave, dar care nu ţineau de DGI. Sute de deţinuţi erau înghesuiţi în celule minuscule, fără nicio normă de igienă. La subsol, se găseau sălile de interogatoriu ale poliţiei speciale care rămăsese cu metode mai brutale decât cele ale DGI.

După o jumătate de oră, Mercedes-ul generalului trecea de gardul închisorii. Francisco Cienfuego fu primit respectuos de un locotenent-colonel care cunoştea motivul vizitei sale şi îl duse direct la subsol. Ofiţerul de’ la poliţia specială deschise uşa unei celule şi se dădu la o parte.

Ceea ce frapa mai întâi, era mirosul de vomă!

Un negru era întins pe o bancă de lemn, cu gleznele şi mâinile legate cu lanţuri de un inel fixat în perete. Părea că doarme. Parcă nici nu observă prezenţa celor doi.

— A mărturisit? întrebă generalul.

— Bineînţeles! confirmă mândru ofiţerul. După el, nemernicul lui de unchi i-a omorât pe cei doi colegi ai noştri. Cred că spune adevărul. De acum, tovarăşe general, este al dumneavoastră…

— Nu pare a se simţi prea bine, remarcă generalul Cienfuegos.

— Nu a mai scos un cuvânt de ieri. Cred că l-am chinuit prea mult. Dacă doriţi să îl luaţi, vom chema o ambulanţă.

Generalul Cienfuegos îşi ţinea respiraţia pentru a nu simţi putoarea din celulă. DGI orientase cercetările poliţiei, graţie elementelor pe care le cunoşteau despre tânăra gardă de corp a lui Fidel Castro, de la secţia psihologică. Era un potenţial criminal...

— Nu vreau, zise el sec.

Locotenent colonelul nu se încurcă.

— Foarte bine, tovarăşe general, o să îl transferăm într-o celulă. Cu un avocat bun, va lua douăzeci de ani, domnişoara procuror va cere cu siguranţă pedeapsa cu moartea.

— O merită, zise generalul.

Se apropie de banca de lemn şi deschise tocul pistolului, un Makarov 9 mm. Băgă cartuş pe ţeavă, întinse braţul, şi, de aproape, trase de două ori în capul lui Carlos Fernandez, al cărui craniu explodă într-o jerbă de sânge.

Liniştit, îşi puse arma în toc, în timp ce pereţii încă mai răsunau de bubuitură.

— Faceţi un raport de tentativă de evadare şi trimiteţi corpul familiei, dacă are una.

— Foarte bine, tovarăşe general, aprobă ofiţerul de la poliţia specială, impresionat de această soluţie expeditivă; oricum, gândi el, tânărul ar fi fost executat.

Cei doi urcară la parter şi generalul inspiră aerul cald din curte. La început, comportarea stupidă a lui Carlos Fernandez îl contrariase, dar dispariţia lui simplifica lucrurile.

Malko, la puţin timp după ce se întoarse de la piscină, ieşi de la duş să răspundă la telefon.

— Walter! zise o voce călduroasă de bărbat, sunt George, am găsit mesajul tău. Mă bucur că eşti în Cuba.

— Aş vrea să te văd! afirmă Malko.

Era primul lui contact „util”, George Wimont, petrolistul, însărcinat eventual să îi asigure retragerea. Îi lăsase un mesaj mai devreme.

— Vrei să facem o plimbare cu barca mâine dimineaţă? propuse George Wimont. Vom pescui, la cu tine paşaportul şi un costum de baie. Ne întâlnim în portul Hemingway. Vasul meu se numeşte *Blue Marlin.* Îţi dai numele la intrare. Nu vor fi probleme. Ora nouă?

— Ora nouă, aprobă Malko.

închise, puţin mai liniştit: dispozitivul începea să funcţioneze.

Fedora Kulak urma să ajungă a doua zi. Pentru această seară, nu avea decât să îşi joace rolul de turist cu mica *jineteria* pe care o agăţase la piscină. Privi pereţii camerei, întrebându-se unde erau microfoanele... Până la urmă, angoasa îl cuprindea gândindu-se că era obligat să contacteze pe potenţialul organizator al unei lovituri militare în această ţară plină de poliţişti de toate felurile, microfoane şi camere. Imediat ce va îndeplini primul gest „profesional”, va fi în pericol de moarte, chiar dacă îşi lua toate precauţiile posibile.

Nu din plăcere Frank Capistrano îi dăduse cinci milioane de dolari fără să clipească. Era tariful fricii.

Ca pit olul VII

Isabel Jovellar îşi parcă scuterul Suzuki sub poarta imobilului de la nr. 12 pe strada Las Oficias, în Vieja Habana, şi intră pe scările cu pereţi înnegriţi. Soţul ei o aştepta în apartamentul de la primul etaj, în tricoul mulat pe bustul puternic, în faţa unei farfurii cu fasole şi carne de porc. Şef al comisariatului de cartier nr. 7 din zona 12, se bucura de un anumit număr de avantaje pe lângă cartela de alimente. Printre care o maşină Ural oferită de Fidel Castro celor mai buni oameni ai săi. Îşi învălui soţia cu o privire pofticioasă şi îi mângâie fundul în trecere.

Doar când o vedea şi avea erecţie. Brusc, bău o gură de rom.

— Ce se aude? întrebă Isabel.

— Se pare că o să primească lămâi...

Dintr-un motiv misterios, nu se mai găseau de cincisprezece zile lămâi în Havana...

— Uite, a sosit dimineaţă.

îi arătă o hârtie alături de el.

— Convocarea pentru manifestaţia spontană de a doua zi în faţa domiciliului lui Oswaldo Paya. Când mă gândesc că tatăl lui a fondat Partidul comunist cubanez; ce ruşine!

— Ştii bine că nu pot merge acolo, făcu Isabel.

Soţul ei nu comentă: ştia că activitatea ei de legător de cărţi nu era decât o acoperire... O luă de talie şi începu să îi pipăie sânii.

— Aşteaptă! protestă ea, este prea cald.

După ce se distrase cu generalul Cienfuegos, nu avea chef să se lase penetrată brutal de soţul ei. Se aşeză în faţa lui şi scoase listingul dat de şeful ei. Treizeci şi două de nume de călători

sosiţi mai ales din Canada, în ultimele patru zile. Experienţa îi spunea că duşmanii veneau rar din Europa.

Era o treabă greoaie, dar ideea de a descoperi un spion imperialist o motiva. Începu să sublinieze numele pe rând, examinând vizele acordate. Eliminând pe cei prea tineri şi pe cei prea bătrâni.

Subliniase deja vreo cincisprezece nume. Numai bărbaţi. Americanii nu trimiteau niciodată femei. Îi va verifica pe ţipi, pe rând, eliminându-i pe cei care plecaseră direct spre Varadero.

în timp ce mergea după soţul ei în cameră, ea se întrebă ce căuta cu *adevărat* generalul Cienfuegos. Fusese ciudat de discret. Deci se ajungea la secrete de stat. Această idee o excită la fel ca şi membrul puternic care îşi căuta drumul în interiorul ei. În Cuba distracţiile era mereu aceleaşi: romul şi sexul.

Grădina terasei *La Cocina de Lilian* era divină, cu mese mari, verdeaţă, lumânări, un aer delicios de cald. Mâncarea însă era infectă… Malko privi la Beatriz care devora ceva ce trebuia să fie miel dar semăna cu o pisicuţă care alergase mult. Sub lumina lumânărilor, tânăra cubaneză era fermecătoare într-o rochie din stretch alb punându-i în valoare fundul cambrat.

Malko cu greu făcea faţă întrebărilor lui Beatriz care lucra într-un birou la Cubantour, graţie cunoştinţelor ei de engleză. Nu bea decât *mojitos* şi debitul ei era din ce în ce mai rapid. Malko, cu gândul în altă parte, o asculta vorbind. Era calmul dinaintea furtunii.

— Mergem? sugeră ea.

Chiar şi cafeaua era de neatins. Ajunseră pe Quinta. Aproape la fiecare intersecţie erau poliţişti, făcându-i să se simtă urmăriţi la orice pas. Beatriz puse 6 mână pe coapsa lui Malko.

— Facem o baie?

— Să ne scăldăm? repetă Malko, surprins.

Era unsprezece seara.

— La Tarara, continuă Beatriz, este puţin mai departe, dar este linişte. Sau mergem să cumpărăm o sticlă de rom şi mergem la mine…

Vizibil era dornică de ceva concret. Se opriră şi îi dădu o hârtie de zece pesos lui Beatriz care se duse într-un magazin şi reveni cu o sticlă de rom…

— Mergem pe calea San Lazaro, anunţă el, paralel cu Malecon.

Imobilul, negricios, părea gata să se prăbuşească. Malko o urmă pe Beatriz într-un lift zgomotos şi întunecos.

Apoi mai urcară câteva scări înguste pentru a ajunge la ultimul etaj într-un mic apartament care dădea spre o terasă cu o vedere magnifică spre Malecon şi Atlantic! Beatriz umplu două pahare cu rom, adăugă gheaţă şi ciocni cu Malko.

— Bine ai venit în Cuba!

Treizeci de secunde mai târziu, o limbă îmbibată cu rom i se înfunda în gură, în timp ce bazinul lui Beatriz dansa o salsa lipită de el. Brusc, lumina se stinse. Beatriz scoase un geamăt furios:

— Nenorociţii!

în Cuba, penele de curent erau atât de frecvente încât uneori erau anunţate la radio.

în întuneric, Beatriz continuă să se frece de Malko. Brusc, acesta observă, în întuneric mai clar de pe terasă, două umbre. Beatriz le văzuse şi ea.

— La naiba! şopti ea. Este Pedro Juan, vecinul meu. Tocmai se culcă cu noua lui prietenă.

Efectiv, Malko distingea un bărbat în picioare în faţa unui parapet pe care era aşezată o fată, cu picioarele pe umerii partenerului. Acesta se mişca atât de violent încât ea părea că pică în gol.

Vizibil, acest spectacol nu o lăsa indiferentă pe Beatriz. Într-o clipă, îl dezbrăcă pe Malko. El simţi pielea ei fină peste a lui, apoi gura care cobora de-a lungul bustului său, până la abdomen. Malko simţi cum Beatriz îl trage spre un pat. Abia se întinse că ea se urcă pe el şi se înfipse, continuând salsa senzuală într-o obscuritate cvasitotală.

Malko se lăsă în voia ei. Brusc un ţipăt ascuţit de femeie traversă terasa. Beatriz zise, printre două oftaturi.

— Este Pedro Juan… Are o sculă enormă şi adoră să penetreze funduri. Nu se gândeşte decât la asta. Le-a încercat pe toate fetele din imobil. Este un adevărat obsedat.

Vorbind, ea îşi acceleră mişcările şi se prăbuşi peste Malko cu un ţipăt de extaz.

— Ce face în afară de asta? întrebă Malko.

— Oh, scrie versuri, face un mic trafic. Este un element asocial, ca şi mine, adăugă ea cu un zâmbet.

Ea se ridică şi, în întuneric, îşi turnă rom, revenind lângă Malko. El privi spre terasa pustie şi zise:

— Putem face un tur pe afară?

Căldura prăfuită era sufocantă, în această mică încăpere.

— Cum să nu? făcu Beatriz.

Ieşiră pe terasă unde briza marină făcea atmosfera mai respirabilă.

— Este curios, această mare pustie, remarcă Malko. Nu este niciun vapor!

— Această mare, sunt pereţii închisorii noastre, zise Beatriz cu o voce brusc tristă. Toţi cubanezii visează să evadeze. Unii o şi fac.

Prudent, Malko nu făcu niciun comentariu. Putea fi o provocare. Beatriz continuă:

— În camera ta la *Naţional,* sunt eşantioane de şampon, săpun, creme. Ai putea să mi le aduci? Nu se găsesc deloc. Guvernul a promovat anul trecut pasta de dinţi *produsă în Cuba.* Dar după cincisprezece zile, devenea tare! Nu putea fi scoasă din tub. Bine, mai rămâne romul…

— O să mă întorc, zise Malko, mă trezesc devreme mâine.

La lumina unei lumânări, se îmbrăcă. Beatriz îi propuse, deschizând uşa:

— Dacă vrei, poimâine, putem merge la plajă la Tarara. Vom face dragoste în apă şi, cu banii tăi, vom merge să mâncăm languste.

Totul era interzis în Cuba, dar cubanezii, descurcăreţi, reu şeau să îşi amelioreze traiul. Mai ales când aveau dolari… Malko coborî pe scări. În unele locuri lipseau ori treptele ori balustrada, altele erau alunecoase şi nu se vedea absolut nimic.

Isabel Jovellar se trezise la ora şase pentru a merge la *Habana Libre,* pentru a şi începe ancheta referitoare la acest spion încă fără figură. Timp de o oră, interogase cameristele, personalul de la recepţie, agenţii de ordine ai hotelului, în legătură cu suspecţii de pe lista dată de generalul Cienfuegos. După această primă anchetă, ea „izolase” trei inşi care meritau verificări suplimentare. Doi canadieni şi un italian.

Apoi, va merge la *Capri,* şi de acolo, la *Nacional.* Telefonul mobil sună.

— Ai găsit ceva? întrebă generaful Cienfuegos.

— Avansez, îl asigură Isabel Jovellar. Vom discuta în această seară.

— Cu multă plăcere, aprobă generalul.

Era mereu bine să îmbine plăcutul cu utilul.

— Soţul tău nu te poate ajuta? continuă el.

— Astăzi, nu are timp: merge la „şedinţa de repudiere” a nemernicului de Oswaldo Paya.

Isabel Jovellar îi ura pe intelectualii indecişi şi rupţi de realitate, palavragii cu visuri spumoase. Îşi puse la loc mobilul şi se îndreptă spre hotel *Capri,* în căutarea spionului *fără cap.*

Aproape de Miramar, la extremitatea vestică a Havanei, portul Hemingway avea o imagine tristă. Cheiuri pustii, cu excepţia unui enorm iaht înmatriculat în insulele Cayman. Cubanezii impuseseră atâtea restricţii vaselor în tranzit încât străinii au prea stăteau pe acolo.

George Wimont, un bărbat înalt cu părul alb şi tuns scurt, o figură energică, îl aştepta pe Malko la intrare. Acesta din urmă îi oferi două sticle de Taittinger cumpărate în trecere din micul supermarket şi amândoi îşi strânseră călduros mâna. Se duseră pe chei unde şalupa Bertram era ancorată, chiar în faţa postului de vamă.

Malko dădu paşaportul vameşului care se duse înăuntru să îi ştampileze. Când reveni, dezlegară imediat ancorele şi Bertram-ul înaintă în radă, înspre mare.

— Priviţi ce a mai rămas din cazinou! zise George Wimont.

Abandonată de mai bine de patruzeci şi şase de ani, clădirea nu mai era decât o ruină. Şalupa acceleră: în faţa lor, golful Havana era pustiu, în afară de un port-container care se îndrepta spre port. George Wimont şi Malko urcară pe dunetă.

— Nu ştiu pentru ce aţi venit în Cuba şi nici nu am cum să aflu, zise George Wimont. „Ei” mi-au cerut pur şi simplu, în caz de nevoie, să vă asigur retragerea.

— Estejsosibil?

— Da. În anumite condiţii. Vasul meu este gata mereu de plecare. S-au obişnuit să mă vadă plecând la pescuit. Este suficient să ştampilaţi paşaportul. Apoi, nu vor mai putea să mă prindă. Singurul patrulator face cu zece noduri mai puţin ca mine.

— Şi dacă vor trage?

— Nu vor îndrăzni.

— Şi avioanele…

— Până decolează, vom trece de limita apelor teritoriale cubaneze, douăsprezece mile marine… De când cu incidentul în

care un Mig a doborât un Cessna cu disidenţi cubanezi în spaţiul aerian internaţional, cubanezii sunt prudenţi, l-a costat prea mult. Mai mult, în cazul dumneavoastră, vor veni repede să vă preia…

— Şi dumneavoastră? obiectă Malko.

— Sunt la finele sejurului… în cel mai rău caz, mă vor expulza. Aveţi telefonul meu mobil. Este suficient să mă sunaţi spunând că vreţi o partidă de pescuit. Dar, atenţie, ei sunt foarte bine organizaţi. În câteva minute^ pot izola portul Hemingway şi bloca vasele care se află aici. În acest caz…

Pluteau paralel cu coasta. Era o vreme de vis. Niciun vas în apropiere.

Un peşte muşcă momeala şi îl scoaseră din apă. George Wimont oftă:

— Când mă trezesc că nu este nicio pescărie în Havana! Vasele de pescuit sunt defecte sau nu au drept de a ieşi. Iar langustele sunt vândute direct în Jamaica. Eu îmi plătesc căpitanul în dolari. El îi îngroapă în grădină, într-o cutie de fier, şi îi scoate uneori pentru a-i spăla… Sunt milioane de dolari îngropaţi peste tot prin Cuba. Cubanezii nu au nicio încredere în peso. Atunci, se aşază peste dolarii lor şi aşteaptă.

— Ce?

George Wimont ridică din umeri.

— Sfârşitul acestui regim de nebunie. Libertatea. Aici, oamenii se bat cu cuţitele pentru un bec electric. Nu se găseste nimic.

Un al doilea peşte muşcă. Malko nu regreta că acceptase să vină în Cuba. Dacă ar putea să elimine calvarul celor unsprezece milioane de cubanezi, ar fi o misiune bună…

Această mare disperam de pustie era un spectacol mişcător!

Mergeau de-a lungul coastei, care de departe semăna cu a unei ţări normale.

Un avion apăru pe cer, prea sus pentru a-i putea vedea culorile. Malko îşi zise că poate era cel al Fedorei Kulak. Curând, dispozitivul lui era complet. Nu mai rămânea decât să se descopere mergând la cimitirul Colon. Şi acolo, intra în zona roşie.

Capitolul VIII

Miguel Barreiro, întins pe marginea piscinei, înmărmuri, cu pulsul la 200. Tocmai suna cineva la poartă. Fără să se ridice,

strigă la bucătar.

— Ignacio, mergi să deschizi!

La fiecare secundă, se aştepta să apară poliţiştii care îl vor duce Dumnezeu ştie unde. Voia să plece din Cuba, dar nu îndrăznea să o facă. Şi dacă era oprit la aeroport? După interogatoriu, îi făcuse o vizită primului consilier de la Ambasada Spaniei, un amic, şi îi împărtăşise problemele. Conveniseră să telefoneze în fiecare zi. Dacă Miguel Barreiro dispărea, diplomatul trebuia să acţioneze imediat.

Fără niciun rezultat garantat. Sistemul era total opac.

Ignacio se întoarse cu un plic pe care i-l dădu.

— Din partea domnului Steiner.

Miguel Barreiro îl desfăcu. Era o invitaţie la un dineu chiar în acea seară la preşedintele companiei Nestle, care îl invita regulat. Primul lui reflex de bucurie lăsă repede loc unui sentiment mai neplăcut. Lee Dickson era aproape sistematic invitat şi el la toate dineurile de la Steiner…

Americanul, neavând noutăţi de la ultima „livrare”, trebuia să fie nerăbdător. Dineul era o excelentă ocazie în acest sens.

Se duse să se îmbrace ca şi cum se ducea la şantier şi ieşi la volanul maşinii sale. Alt şoc: o Lada gri era oprită chiar în faţă. După o sută de metri văzu maşina pornind pe urmele lui. Îl urmăreau fără menajamente. O idee oribilă îi venea. Dacă era urmărit, „ei” vor şti că se duce la dineul de la Steiner. Ori, Lee Dickson era, şi el, urmărit. Ce concluzie puteau trage oamenii Securităţii? Dacă el era bănuit că se întâlneşte cu Lee Dickson în Cuba, îşi agrava situaţia.

Nu va merge la acest dineu. Cu atât mai rău dacă americanii aflau de moartea lui Castro de la radio. Dar mai era ceva. Dacă Carlito era arestat, risca să dezvăluie secretul lui şi al lui Miguel Barreiro. Adăugând asta la contactele cu Lee Dickson, era o acuzaţie de spionaj sigură. Intrând în tunelul care ducea la Vedado, Miguel Barreiro îşi jură că nu se va mai apropia de american.

Malko abia avu timp să facă un duş după plimbarea pe mare pentru a se întâlni cu Marita Diaz. Aceasta îl aştepta în hol, cu ochelarii de soare peste păr, tricou şi pantalon de pânză, mulaţi, privire directă.

— Luăm maşina mea, propuse ea.

Era un Chevrolet 4×4, nou, cu geamuri fumurii, numere

portocalii, lucru rar în Cuba.

— Este maşina prietenului meu, explică ea. Un spaniol care a venit aici după ce a ieşit la pensie.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Miramar. Dar înainte vom trece pe la tatăl meu.

— Tatăl dumneavoastră?

— Da, mi-am amintit că trebuia să iau masa cu el azi. Mi-a spus că ar fi bucuros să vă întâlnească.

— Aţi citit scrisoarea de la fratele dumneavoastră?

— Da. Nu realizează problemele noastre. Fără acest embargo crud şi nejustificat, viaţa ar fi mult mai bună…

Cel puţin Marita Diaz îşi afişa clar convingerile. După tunelul de la Miramar, o luă la dreapta.

— Ce face tatăl dumneavoastră? întrebă Malko.

— Este la pensie de puţin timp, dar călătoreşte mult, mai ales în Angola.

— Era militar?

Marita Diaz zâmbi, foarte mândră.

— Da, era colonel în G 5. Ştiţi ce înseamnă.

Malko aproape că vru să sară prin portieră.

— Nu, pretinse el, cu un nod în gât.

G 5 era serviciul de informaţii externe cubanez! Nu avu timp să se gândească prea mult. Maşina tocmai se opri. Văzu un negru, cu craniul chel, cu haină şi cravată, ţinută neobişnuită în Cuba. Marita exclamă.

— Ah! Se îmbracă tot ca un spion! Mi-e ruşine!

*

* *

Terasa de pe strada 10 semăna cu un bordei, cu acoperişul de stuf. Tatăl Măritei Dâaz tocmai îi povestea lui Malko cum îl ajutase pe Salvador Allende, în 1973, pentru a înfăptui revoluţia chiliană. Apoi cum fusese de mai multe ori în Angola, sau Nicaragua, în Etiopia! Privirea vie, zâmbea, destins, era simpatic, dar Malko rămânea prudent. Cum de CIA nu ştia cu ce se ocupase tatăl Măritei? Mai mult, risca să se intereseze de Malko, din rutină.

în meseria lui nu se lăsa garda jos niciodată.

— Şi dumneavoastră, întrebă el pe Malko, ce faceţi?

Malko vorbi despre plasamentele financiare, explică despre fonduri. Masa se derulă fără probleme, în căldura copleşitoare.

— Ce credeţi despre Cuba? întrebă la final tatăl Măritei.

— Poporul cubanez are mult curaj, zise Malko fără să se compromită.

Fostul spion zâmbi.

— Mulţi ar vrea ca revoluţia noastră să eşueze. Eu, mi-am îndeplinit treaba, dar sunt în continuare vigilent. Avem destui duşmani la nord. Şi chiar şi amicii noştri ruşi s-au purtat rău. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec. Or să vină după mine aici.

Marita Diaz se ocupă de plată şi ieşiră împreună din restaurant. O Lada cu numere verzi – armata – aştepta, cu un şofer în uniformă la volan.

— Sper să vă revăd, îi zise lui Malko. Dacă vă interesează Africa, vă voi prezenta pe cel care m-a învăţat totul, cel care a creat la noi departamentul „ME”

— Ce este?

Cubanezul zâmbi.

— Ceea ce americanii numesc „operaţiunile speciale”. La revedere.

Malko privi cum Lada se depărtează; deranjat. Era o capcană, sau o coincidenţă. Marita Diaz părea veselă.

— Îl admir mult pe tatăl meu, făcu ea. Graţie relaţiilor sale am obţinut o casă frumoasă; ar trebui să o vedeţi. Când fratele meu a plecat, mi-a fost atât de ruşine! Prietenii mei nu mi-au vorbit cu săptămânile. Aş fi preferat să se înece înainte de a ajunge în Florida…

Mergeau spre *Naţional.* Malko se simţi obligat să facă un gest.

— Veniţi să serviţi un pahar pe terasă, propuse el.

— Cu multă plăcere! O să parchez maşina.

Isabel Jovellar ajungea la *Naţional* când remarcă un 4×4 cu numere portocalii care se oprea la intrare. Neobişnuit. Automat, scoase un carnet şi notă numărul, observând cu coada ochiului pasagerii care coborau: o brunetă, cubaneză, şi un tip înalt şi blond, străin. Cuplul intră în hotel şi Isabel Jovellar se îndreptă spre lift. Urcă până la etajul opt – ultimul –, deschise uşa scării de incendiu şi urcă scările care duceau la cabana de pe acoperiş.

O uşă metalică cenuşie, fără nicio inscripţie: această parte a hotelului era interzisă publicului.

Sună, privind înspre vizor.

După această uşă se afla camera secretă care regrupa toate

dispozitivele de ascultare din hotel; anumite camere de la *Naţional* era spionate cu camere disimulate în lemnărie iar altele, mult mai numeroase, erau pline de microfoane. Pentru cei care trebuiau urmăriţi de DGI.

Uşa se deschise şi Isabel Jovellar arătă legitimaţia roşie de la DGSE.

— Bună ziua, tovarăşă, făcu poliţistul, deschizând larg uşa.

Pereţii camerei erau acoperiţi cu mici ecrane de televizor, activate de la un panou de comandă. Cam cincizeci de magnetofoane mergeau încontinuu. Isabel Jovellar scoase o listă din geantă. Patru dintre „clienţii" ei potenţiali veniseră la *Naţional.* Dădu numele lor poliţistului dar niciunul nu se afla într-o cameră „amenajată".

— Vrei să îi fac să schimbe camera? întrebă el plin de zel.

— Nu acum. Voi mai face verificări.

Coborî şi începu să le interogheze pe cameristele de la diferite etaje, fără a obţine nimic interesant. Cele patru „ţinte" aveau un comportament de turist normal. Niciun contact suspect. Uneori, nu mergea nimic la sigur…

Puţin descurajată, decise să meargă să bea o limonadă pe terasa de la *Nacional.*

Unul din locurile cele mai plăcute din Cuba, cu o vedere nemaipomenită spre Malecon şi Atlantic. O peluză mare ocupa promontoriul, ornat cu tunuri vechi.

Isabel Jovellar se aşeză la o masă realizând că era singura negresă… Privi în jur şi reperă cuplul pe care îl văzuse coborând din maşina 4×4. Ceea ce o făcu să se gândească la o nouă verificare în această privinţă.

Reluă lista, întrebându-se dacă printre aceste nume se ascundea spionul infiltrat la Havana.

Lee Dickson, în picioare la fereastra biroului său, privea valurile enorme care se loveau de faleza de la Malecon, aşteptând să vină seara, când îl aştepta pe Miguel Barreiro să vină la dineul de la Steiner. El îi ceruse patronului de la Nestle să îl invite. Lee Dickson nu mai avea nicio veste de la sursa sa. Degeaba verifica cutia poştală de la *Le Chansonnier.* Ori, numărătoarea inversă începuse. Contactul cu generalul Anibal Guevara era iminent iar acesta din urmă cerea desigur informaţii *sigure* înainte de a lansa lovitura.

Adresă din nou o rugăciune cerului pentru ca arhitectul

spaniol să vină la dineu. Bineînţeles, însemna un mare risc, dar cubanezii erau obişnuiţi să îl vadă pe Lee Dickson frecventând pe expatriaţii lor. Pentru a-şi calma neliniştea, Lee Dickson luă o sticlă de scotch din bar şi îşi tună în pahar. Şase etaje mai jos, poliţiştii plasau bariere peste Malecon pentru a interzice circulaţia din cauza valurilor.

După ce termină băutura, americanul începu să redacteze o transmisie către Langley. Singurul punct pozitiv: Fidel Castro nu dădea încă niciun semn de viaţă. Poate că plecase la vânătoare de crocodili sau se plimba în munţii Maestra. Cubanezii, prea ocupaţi cu supravieţuirea, nu se interesau de lipsa lui.

— Mergem la *Guarida,* anunţă Malko, acolo unde rulează lilmul *Frezii şi ciocolată.* În Vieja Habana.

Terasa se afla la al doilea etaj al unui imobil vechi care fusese foarte frumos, cu scări din marmură, statui, tavane pictate. Cele trei săli încărcate de şarm erau pline de turişti. Prin ochii Fedorei trecu o umbră.

— Ai crede că suntem în concediu! oftă ea. Ar fi bine să fim ca ceilalţi.

Mâncară repede. Malko o însoţi înapoi la *Habana Libre.* Trebuia ca idila lor să fie aparentă, dacă erau urmăriţi.

Singur în camera lui, privi la valurile dezlănţuite, profitând de ultimele clipe de linişte. Se decisese să meargă la cimitirul Colon a doua zi, pentru a pune un buchet de flori pe mormântul anonim al generalului Arnaldo Ochoa.

Debutul adevărat al misiunii sale.

Acum începeau riscurile. Circulând, remarcase că poliţiştii în gri erau echipaţi cu aparate de legătură cu centrala; puteau deci să reacţioneze repede.

Ea era acolo!

Malko abia se despărţise de Marita Diaz când observă din spate silueta unei blonde cu coc, care se îndrepta spre terasă.

El se duse să cumpere un ziar italian de la recepţie şi se duse pe terasă. Fedora Kulak se instalase la bar. Ea întoarse capul şi privirile lor se întâlniră. Ea rămase impasibilă. Ca o bună profesionistă. Orchestra de mariachis continua turul pe la mese. Şeful formaţiei se apropie de Malko.

— Ce ar dori senior?

Malko înţelese că era şansa lui. Strecură o hârtie de zece pesos în mâna muzicantului şi arătă spre masa Fedorei.

— Dacă aţi putea cânta ceva romantic pentru *blonda...*

Şeful formaţiei se duse să vorbească la urechea Fedorei şi, după trei minute, cei şapte mariachis, în semicerc în jurul mesei ei începură să cânte. După ce terminară, trecură la masa următoare. Fedora întoarse capul spre Malko şi îi adresă un semn cu mâna. El se ridică imediat şi veni să se încline în faţa ei.

— Mulţumesc foarte mult! zise ea. Serviţi un pahar.

Când el se aşeză, ea zise încet:

— Frumos jucat. Totul merge bine?

— Până acum, dar încă nu am început...

— Asta îmi aminteşte de Uniunea Sovietică, zise Fedora Kulak. Trebuie să fim foarte atenţi.

— Evident, aprobă Malko. Cred că am putea cina împreună. Dacă suntem urmăriţi, nu va fi de mirare.

— Bine. Vino să mă cauţi pe la opt la *Habana Libre.* Voi fi în hol.

Malko rămase câteva minute la masă apoi urcă. Puţin câte puţin, lucrurile începeau să meargă.

*

* *

Fedora Kulak era magnifică, cu o rochie de mătase imprimată care zbura în jurul ei, cu sânii mulaţi în corsajul rochiei... Cocul îi dădea o alură specială.

Capitolul IX

Soarele arzător strivea imensul cimitir Colon care ocupa mai multe hectare la nordul cartierului Vedado. Un autobuz îşi cobora turiştii spanioli în momentul în care Malko trecea de portalul monumental reprezentând Sfânta Treime. Cimitirul făcea parte din circuitul turistic, inclusiv capela octogonală situată în centru, cu o imensă frescă reprezentând Judecata de apoi.

Malko se învârtise prin oraş înainte de a ajunge aici, efectuând mai multe verificări pentru a nu fi urmărit.

Un Cadillac din 1958 era parcat în faţa magazinului de unde putea cumpăra planul cimitirului, flori şi suveniruri.. Cumpără cu zece pesos două buchete de orhidee de la o cubaneză în vârstă care nici nu se uită la el, apoi se îndreptă spre aleea centrală a cimitirului.

La umbra unui monument funerar, desfăcu planul şi se orientă. Aleea B se afla la stânga aleii principale care ducea la capelă. Majoritatea panourilor indicatoare erau dărâmate sau ilizibile. Aleea B ducea spre est.

Memorase numărul mormântului generalului Ochoa. După ce parcurse de două ori aleea, se opri, transpirând sub soarele arzător. Anumite morminte erau numerotate, altele nu… Cum era şi cazul generalului Ochoa. Misiunea lui începea prost şi se simţea stânjenit cu buchetele de flori… Privind în jurul lui, văzu un negru, cu bustul gol, care tocmai repara un monument la două alei distanţă. Se duse spre el.

Văzându-l, negrul coborî de pe scară şi îi zâmbi.

— Ce doreşti, prietene?

— Caut mormântul lui *El Grande General*, zise Malko.

Negrul rămase nemişcat şi scutură din cap.

— Nu ştiu.

Deja, se urca din nou pe scară. Malko scoase o hârtie de zece pesos şi i-o întinse.

— Se pare că este pe aleea B. Doar pentru a pune nişte flori.

Negrul ezită câteva clipe, apoi coborî din nou de pe scară, luă banii şi, fără niciun cuvânt, se îndreptă spre aleea B. Pentru a se opri în faţa unui mormânt invadat de iarbă, fără inscripţii, alături de un mausoleu mare de marmură neagră ce găzduia mormintele familiei Gabriel.

— Este aici, zise el, înainte de a se îndepărta şi de a-şi relua lucrul.

Malko puse buchetul care nu avea să reziste mult timp sub soarele arzător şi se îndepărtă. Mergând spre capelă, se amestecă printre turişti. Cine urma să primească semnalul lui? Doar o persoană care lucra la cimitir… După protocolul stabilit de Lee Dickson, va reveni a doua zi pentru a lua primul contact cu adevărat periculos. Joachim, bărbatul care îl va conduce la generalul gata să organizeze o lovitură militară împotriva lui Raul Castro.

Revenit *la Nacional,* se duse la piscină. Un mic şoc agreabil: Fedora Kulak, în bikini roz, era întinsă pe un şezlong. Aşa cum plănuiseră în ajun. Malko se instală lângă ea şi zâmbetul rusoaicei îl încinse.

— Dacă am face o baie? propuse ea.

Intrară în piscina mare aproape pustie şi, în picioare în apă,

Fedora se apropie de el.

— Sper că ne vom putea vedea în această seară, sugeră ea. Soarele acesta mă excită.

— Nicio problemă, promise Malko, dar va trebui să fim atenţi la ce vorbim în cameră. Din cauza microfoanelor.

— Sunt *cu siguranţă* microfoane, completă ea. Obişnuiam să lucrăm în această manieră. Cubanezii ne-au imitat.

Malko, în slip, se duse la toalete şi plimbă degetele peste tocul uşii. Simţi din nou plasticul şi îl dezlipi. Conţinea o inscripţie similară cu prima: 888 4328 10 PM.

Următorul lui contact cu Lee Dickson, şeful staţiei CIA. În această seară la ora zece.

Lee Dickson era la dineul de la Steiner, la Miramar. Alături de ceea ce cubanezii numesc „turnul de control", hidoasa ambasadă ex-sovietică care se înălţa ca un monument de beton neterminat, pe marginea şoselei Quinta. Ceea ce trecătorii credeau că sunt antene pe acoperiş nu erau decât nişte fiare de beton ruginite: vârful turnului pătrat nu fusese terminat niciodată, din cauza lipsei banilor…

Chiar când mergeau spre masă, Lee Dickson pândea venirea lui Miguel Barreiro. Stăpânul casei îl sunase pe telefonul mobil dar nu răspunsese.

Pentru şeful staţiei CIA, era tragic. Fiindcă cealaltă parte a operaţiunii „Iglesia" fusese lansată…

Dineul terminat, şeful casei desfăcu o sticlă de şampanie şi îşi servi invitaţii Lee Dickson dispăru discret, mai întâi în grădină, apoi pe strada Primera. Reperase o cabină telefonică chiar în faţa casei lui Steiner. Privi în jurul lui: cartierul era pustiu, niciun pieton, nicio maşină.

Rezemat de zid, aşteptă: ceasul indica zece fără zece. Soneria telefonului îl făcu să tresară şi se grăbi să răspundă.

— Eu sunt, anunţă Malko.

— Unde sunteţi?

— La *Nacional.* Am depus buchetul de flori în această dimineaţă. Revin mâine. Să sperăm că va fi pozitiv.

— Nimic negativ?

— Nicio problemă… Am realizat legătura cu F. Dumneavoastră?

— „Iglesia" este de negăsit, mărturisi şeful staţiei. Trebuia să mă văd cu el în această seară, dar nu a venit.

— Grav, comentă Malko.

— Voi pune la punct un plan de urgenţă, promise americanul. Oricum, avem ceva timp la dispoziţie.

— Să sperăm, concluzionă Malko. Aştept următorul mesaj.

Lee Dickson închise. Din fericire pusese pe picioare acest sistem de comunicare. Plătise scump un angajat al ETCSA, compania cubaneză de telefonie, pentru a obţin numerele a zeci de cabine telefonice publice din Havana, care funcţionau fie cu cartelă, fie cu monede, cele mai vechi. Graţie acestui sistem, putea comunica fără teama de a fi interceptat. Cubanezii nu aveau mijloacele tehnice de a asculta toate telefoanele publice din Havana.

Se întoarse în grădina lui Steiner, şi mai neliniştit. Luă un pahar de şampanie dar nu avea dispoziţia necesară de a se bucura. Nu avea niciun plan de urgenţă pentru a-l contacta pe Miguel Barreiro.

Era o şedinţă restrânsă în biroul generalului Cienfuegos, cu Isabel Jov'ellar şi colonelul Montero, şeful centrului de ascultări de la Lourdes, o periferie a Havanei. Colonelul ceruse să fie primit de urgenţă, pentru a comunica o informaţie foarte importantă.

— Oamenii mei de la departamentul „imperialişti" au detectat o anomalie în comportamentul reprezentantului CIA, Lee Dickson, anunţă ofiţerul cubanez. De câteva zile, a primit două apeluri la telefoane publice...

— De unde provin aceste apeluri? întrebă imediat generalul Cienfuegos.

ETCSA, la ordinul DGI, făcuse ca de la o cabină telefonică publică să nu se poată suna la ambasadele străine. Dar aceste apeluri erau contabilizate, memorându-se comunicaţiile de la cabine spre diferite destinaţii.

— Ceea ce este bizar, răspunse colonelul Montero, este că aceste apeluri au fost date de la *alte* cabine telefonice.

Ceva nu se potrivea. Nicio cabină telefonică nu afişa numărul. Erau făcute numai să se dea apeluri, nu şi pentru a primi. Generalul Cienfuegos simţi că era ceva. Americanii reuşiseră să procure numerele cabinelor telefonice şi puteau astfel comunica cu cine voiau, sub nasul Serviciilor cubaneze.

— Sunt tot nemernicii de disidenţi, zise colonelul Montero. Trebuie întărită supravegherea lor. Trebuie să pregătească ei

ceva.

Isabel Jovellar interveni.

— Tovarăşe colonel, zise ea, nu cred că este vorba de disidenţi. Nu au ezitat niciodată să contacteze deschis pe imperialişti. Tovarăşul general crede că imperialiştii aU introdus la noi unul sau mai mulţi agenţi pe care nu i-am identificat încă. Cred că prin sistemul de telefoane publice, primesc ordine.

Generalul Cienfuegos privi la Isabel Jovellar cu un amestec de dorinţă şi mândrie. Nu numai că avea un fund minunat, dar ştia să îşi folosească şi creierul.

— Putem asculta cabinele telefonice din Havana? întrebă el.

— Anumite, răspunse colonelul Montero, dar nu toate, nu avem atâta tehnică şi nici personal.

— Aveţi, bineînţeles, localizarea cabinelor de unde au fost date apelurile? întrebă Isabel Jovellar.

— Bineînţeles. Strada 0, hotel *Nacional,* în Vedado. Acest apel a fost recepţionat de şeful staţiei CIA, ieri seară la ora zece, pe strada Primera, în Miramar, în faţa reşedinţei Steiner, unde era invitat la un dineu. A fost fotografiat cu infraroşu în timp ce telefona.

Isabel Jovellar nota cu febrilitate. Ridică privirea.

— Îmi trebuie orele exacte ale acestor apeluri, ceru ea.

Colonelul Montero i le dădu. După ce le notase, Isabel

Jovellar se întoarse spre general.

— Tovarăşe general, am nevoie de ajutor. Am selecţionat şapte bărbaţi care ar putea fi agenţi ai americanilor, deşi aparent nu au nicio activitate susceptibilă. Trebuie să fie urmăriţi zi şi noapte pentru a verifica dacă folosesc cabinele telefonice publice.

— Absolut, confirmă şeful DGI. Vei primi ce ai cerut. Vreau să aflu foarte repede *cum* au obţinut americanii aceste numere de telefon. Cineva din ETCSA lucrează pentru ei. Trebuie descoperit.

Jubila la gândul că le va descoperi jocul americanilor. Mai rămânea de convins arhitectul spaniol, de care avea nevoie.

Malko se trezi cu o durere de cap înfricoşătoare: abuzase de *mojito,* cu o seară în urmă, înainte de a o însoţi pe Fedora Kulak la camera ei de la *Habana Libre* unde făcuseră dragoste. Se întorsese la *Nacional* la miezul nopţii, pentru a testa o eventuală urmărire, fără să sesizeze nimic suspect.

Un nod îi strângea stomacul: lucrurile se derulau prea bine.

Era un miracol să ajungi să contactezi un om ca generalul Anibal Guevara fără să fii reperat. Decisese să se ducă la cimitirul Colon, pentru a doua vizită, în compania Fedorei.

Cumpără ziarul *Granma* de la recepţie şi îl parcurse. Nimic altceva decât proza obişnuită. Vizibil, nimeni nu se neliniştea de absenţa lui Fidel Castro. Îşi luă maşina din parcare şi plecă să o recupereze pe rusoaică de la *Habana Libre.* Aceasta îl aştepta în faţa intrării, în tricou şi fustă mini, cu eternul coc.

Se strecură în maşină şi îl sărută pasional pe Malko. *Segurosos* care probabil pândeau prin zonă ar fi fost convinşi. Era atitudinea inocentă a unui cuplu în plină idilă. Ajuns la cimitir, Malko parcă în faţa intrării şi se îndreptară spre capelă. Apoi, parcurseră fără să se grăbească cimitirul înainte de a reveni la aleea B.

Buchetul de flori pe care Malko îl pusese pe mormântul generalului Ochoa dispăruse.

Rămânea să îl mai găsească pe Joachim. Atunci îl remarcă pe bărbatul cu care discutase în ajun, cimentând o sculptură. Se apropie de el şi îl apostrofă.

— *Senor,* îl caut pe Joachim. Lucrează aici. Îl cunoaşteţi? Negrul se ridică, lăsă uneltele şi privi la Fedora Kulak cu un aer pofticios şi admirativ înainte de a zice:

— Eu sunt.

Deci, intermediarul dintre complotatorii militari cubanezi şi CIA era un muncitor. Malko nu avu timp să mai pună alte întrebări. Bărbatul zise încet:

— Mergeţi la *Cafe del Oriente,* piaţa San Francisco de Asis. La unu. Singur.

Deja, se apuca de lucru. Malko o trase după el pe Fedora. Misiunea lui începuse cu adevărat.

Lee Dickson se învârtea prin birou, căutând să găsească o idee de a-l reactiva pe „Iglesia”. Liniştea era mai mult decât contrariantă: catastrofică. Fidel Castro nu dăduse niciun semn de viaţă de cincisprezece zile. Fără nicio explicaţie oficială. Deci starea lui nu se ameliorase şi în fiecare clipă se putea să i se anunţe moartea.

Neurochirurgul spaniol era în continuare în Cuba. Nici vizită oficială nu era prevăzută pentru Fidel Castro, ceea ce nu era ceva neobişnuit. Lee Dickson nu îşi făcea nicio iluzie: dacă

cumva Castro era cu adevărat muribund, Serviciile sale trebuiau să-i supravegheze mai mult ca niciodată pe americani.

Lee Dickson lăsase printr-unul din adjuncţi care venise *la Nacional* un nou mesaj în toaletă pentru Malko, dând numărul unei cabine telefonice situate într-o staţie de service.

Miguel Barreiro ieşea din şantierul de pe strada 47 când observă Lada gri care îl urmărise. De această dată, erau trei ţipi înăuntru. Nu se mişcară când el se urcă la volan, dar nici nu mai avu timp să pornească. Unul dintre cei trei coborâse. Deschise portiera şi se aşeză lângă el.

— Bună ziua, făcu el politicos.

— Bună ziua, răspunse arhitectul, mort de frică.

— Şeful meu ar vrea să vă vorbească. Puteţi veni cu noi?

— Unde?

— Ştiţi, strada San Miguel…

Arhitectul simţi că i se înmoaie picioarele. Pe strada San Miguel, era Villa Marista! De ce nu era chemat la *poliţia specială*? Dacă poliţistul nu ar fi fost alături de el, ar fi demarat în trombă încercând să ajungă la fosta ambasadă americană…

— Da, da, zise el. Ştiu.

— Foarte bine. Ne vedem acolo.

Poliţistul cubanez coborî din maşină şi se întoarse la Lada. Miguel Barreiro demară ca un robot, îndreptându-se spre strada 23. Brusc, îl cuprinse panica. Ajuns la intersecţia cu Paseo, în loc să o ia la dreapta, spre sud, o luă la stânga, coborând pe Malecon. Va încerca să se refugieze la Secţia reprezentanţilor americani. Cu atât mai rău dacă trebuia să rămână acolo săptămâni sau luni. Totul era de preferat în locul celulelor de la Villa Marista.

Surprins, şoferul maşinii Lada rămase mai în urmă. Miguel Barreiro luă un avans de câteva sute de metri. Mai avea un kilometru de parcurs. Fiindcă era străin, soldaţii de la poartă îl vor lăsa să intre. Iar Lee Dickson *trebuia* să îi deschidă… Privi în retrovizoare: Lada era încă departe.

Deodată, doi motociclişti în albastru apărură de pe o stradă transversală şi îl încadrară. Unul dintre ei îi făcu semn să oprească iar celălalt se plasă înaintea lui, obligându-l să încetinească, apoi să oprească. Desigur fuseseră anunţaţi prin radio de cei din Lada… Descurajat, Miguel Barreiro opri, cu mâinile tremurând, plin de transpiraţie.

Lada gri se opri în spatele lui şi bărbatul cu care vorbise ieşi şi veni la el, râzând.

— Senior, mi-aţi spus că ştiţi drumul... Trebuia să o luaşi la dreapta, pe Paseo, nu la stânga. O să vin cu dumneavoastră.

Miguel Barreiro bâigui un răspuns şi poliţistul se aşează lângă el. Terifiat, Miguel Barreiro se forţă să conducă foarte încet. „Încă un minut, domnule călău”. Însoţitorul lui asculta muzica de salsa la radio. Mercedes-ul intră în curtea Cartierului Gpneral al DGSE, prin poarta laterală. Înainte de a-l escorta spre clădirea din fund.

— Nu va dura mult, îl asigură poliţistul.

Miguel Barreiro îşi mai reveni. Fusese înnebunit. Bine că îl opriseră înainte de a ajunge la Secţia americană! Urmară un culoar cu pereţi verzui şi poliţistul deschise o uşă, apoi dispăru pentru a-l lăsa pe Miguel Barreiro să treacă.

Acesta din urmă remarcă o cămăruţă cu o masă din metal în fund. Doi negri atletici, în tricouri şi pantalon verde, stăteau rezemaţi. Arhitectul nu avu timp să îşi mai pună întrebări, împingându-l violent din spate, poliţistul îl aruncase în cameră... Ateriză aproape în braţele unui negru, care era mai înalt ca el cu douăzeci şi cinci de centimetri.

Cu mâna stângă, negrul îl prinse de gât iar cu dreapta îl prinse de organele genitale pe Miguel Barreiro, ca şi cum ar fi lost o portocală bună de stors. Arhitectul scoase un urlet şi, sub durerea atroce, se aplecă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul X

Dalia Sanchez termină vizita scurtă în cele trei etaje ale fabricii de Tutun Partagas, aflată în mijlocul Vieja Habana, într-un imobil cu arhitectură barocă datând din 1845. Uimiţi, turiştii erau extaziaţi văzând lucrătorii, bărbaţi şi femei, care rulau o sută douăzeci de ţigări pe zi pentru aproape opt dolari pe lună. În difuzoare erau citite în fiecare dimineaţă articolele cele mai militante din *Gramna...* Dalia aruncă o privire la meniul cantinei şi se strâmbă.

Următorul grup aştepta în faţa magazinului de unde se puteau cumpăra toate felurile de ţigări fabricate acolo. Îi conduse pe turişti zâmbind. Era o slujbă bună din această cauză. Puţin câte puţin, adunase aproape 2.00p de dolari, îngropaţi în grădina mătuşii ei, la Nuevo Wajay. Înainte de a prelua următorul grup,

privi maşinal în jur, să vadă dacă nu apare Carlito. De mai multe zile nu mai ştia nimic de el. După *petrecerea homo,* dormise în apartamentul ei, de unde plecase duminică dimineaţa.

De atunci, nicio veste. Ştia că se băgase într-o situaţie gravă dar datorită poziţiei lui putea scăpa. Oricum, nu avea nicio cale să ajungă la el.

Deodată, văzu venind înspre ea trei bărbaţi, prost îmbrăcaţi, arţăgoşi. O înconjurară şi unul dintre ei, cu barbă, întrebă:

— Tovarăşa Sanchez?

Securişti. Stomacul i se înnodă brusc. Dalia răspunse:

— Da, tovarăşe.

— Tovarăşa vine cu noi.

Dalia vru să protesteze, arătând spre grupul de turişti, când remarcă pe una din colegele ei care prelua deja turiştii… Deja, o conduceau spre o cămară, în spatele magazinului.

Luă loc la birou şi îi făcu semn Daliei să se aşeze pe un scaun, în timp ce ceilalţi doi se aşezau lângă uşă. Securistul luă dintr-o servietă din plastic un dosar gros pe care îl deschise.

— Tovarăşă, îl cunoşti bine pe tovarăşul Carlos Fernandez?

— Da, recunoscu Dalia Sanchez.

— Cunoşti cu ce se ocupă?

— Da, lucrează în garda *El Commandante.*

Securistul bătu cu palma peste dosar.

— Vorbesc de activităţile lui *criminale.*

Dalia coborî privirea, panicată, şi bâigui:

— Nu ştiu, tovarăşe.

— Nu ţi-a spus niciodată că se ocupa cu un important trafic de carne de vită?

— Nu, afirmă Dalia.

Era adevărat că nu ştiuse decât după seara de sâmbătă, când el întârziase la petrecere.

Securistul întoarse pagina şi ridică privirea.

— Este adevărat că tovarăşul Fernandez a petrecut la tine noaptea dinspre 19 spre 20 martie?

— Da, confirmă Dalia, prăbuşită.

— Deci ai oferit adăpost unui criminal fugar, concluzionă sever securistul. Este un delict pasibil de trei ani de închisoare.

O lăsă pe Dalia să rumege puţin şi continuă cu o voce neutră:

— Ai un dosar bun, tovarăşă. Comisariatul din cartierul tău ne-a comunicat informaţii pozitive despre tine. Eşti o *persoană*

cuminte. De asemenea, au decis să nu te trimită în judecată. Totuşi, trebuie aplicată o sancţiune. Fuseseşi numită să lucrezi într-un domeniu rezervat revoluţionarilor de elită. Deci eşti concediată şi trebuie să îţi părăseşti imediat postul, lată procesul verbal. Semnează aici.

Dalia Sanchez se ridică şi semnă. La ce să mai discute? Ei erau mult mai puternici. Securistul băgă la loc dosarul în servietă, ajutoarele lui deschiseră uşa şi Dalia se îndreptă spre stradă cu un mers clătinat. Ajunsă din urmă de vocea securistului.

— Nu vei avea ocazia să îl mai revezi pe acest criminal, dacă vei vrea. A fost judecat, condamnat la pedeapsa capitală şi executat.

— Executat! bâigui Dalia, uimită.

Nu se executau pentru delicte de trafic ilegal. Securistul completă:

— Da. Cu complicele lui, au omorât doi colegi de la *poliţia specială.* Era un inamic patologic al revoluţiei.

Fără să îşi dea seama, ea se trezi în strada Industria. Cei trei bărbaţi se îndepărtară. Îi venea să plângă. Mai întâi, la gândul că nu îl va mai revedea pe Carlito Apoi, de propria ei soartă. Cu o stigmatizare ca a sa, tot ce mai putea găsi, erau servicii de opt sau zece dolari. În câteva minute, devenise un element asocial, condamnat să supravieţuiască cu puţin. Era bine dacă comisariatul de cartier îi va mai reînnoi cartela de alimente Merse ca un robot până la colţ cu strada Dragones şi se opri.

Trebuia să supravieţuiască. Nu vedea niciun mod, decât traficul ilegal cu ţigări. Cunoştea mulţi lucrători din fabrică, putea să le obţină uşor: toţi furau, pentru a-şi completa salariile. Apoi, nu avea decât să le vândă turiştilor. Bineînţeles, erau nişte riscuri, dar era suficient să dea mită câtorva securiştl pentru a o lăsa în pace. Cu moralul căzut, se va duce să bea o limonadă pentru a aştepta ieşirea primilor lucrători.

Mica piaţă San Francisco de Assis se afla chiar în faţa debarcaderului Sierra Maestra, la intrarea în Vieja Habana.

Malko reperă uşor *Cafe del Oriente*, în spatele pieţei. Un şef de sală în smoching, sub cele 35 de grade, se învârtea prin faţa intrării.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre. În sală nu erau decât câţiva turişti veniţi să bea ceva sau să discute Malko

se aşeză la o masă din faţa tejghelei, întrebându-se cu cine avea întâlnire. Skoda era parcată puţin mai departe iar Fedora trebuia să fie la piscina de la *Nacional.* Şeful de sală se apropie.

— Un sandviş şi o bere, comandă Malko.

Era acolo de douăzeci şi cinci de minute când pianista încetă să mai cânte şi făcu un tur pe la mese, întrebând clienţii ce voiau să asculte. Se opri în faţa lui Malko şi întrebă.

— Înţelegeţi spaniola?

— Da.

Pianista îl privi şi, aproape fără să mişte buzele, zise rapid: – La intersecţia dintre Quinta şi 14, ora zece seara.

Deja trecea la masa următoare. Sandvişul lui Malko sosea. Bău din berea Bucanero. Pianista începuse să cânte din nou. Mai rămase zece minute şi ieşi sub soarele arzător. Avea o întâlnire, dar cu cine? în orice caz, reţeaua clandestină a (jeneralului Anibal Guevara funcţiona. Lucrurile se declanşau. Toate acestea sub ochii Serviciilor cubaneze…

* *

Miguel Barreiro avea senzaţia că nu mai avea niciun os întreg. Timp de o oră, cei doi negri îl loviseră cu o violenţă uimi- loare, după care dispăruseră fără niciun cuvânt. Testiculele parcă îşi dublaseră volumul. Aşezat pe jos, cu spatele rezemat de perete, ochii închişi, îşi trăgea sufletul când auzi deschi- /ându-se uşa.

Un bărbat intră în cameră, înalt, părul grizonat, îmbrăcat cu o bluză elegantă, brodată, şi un pantalon albastru. Se opri în faţa lui Miguel Barreiro şi şi zise:

— În picioare.

Arhitectul se supuse. Tremurând, transpirând, înfruntă privirea interlocutorului său. Acesta zise:

— Sunt generalul Francisco Cienfuegos.

Ca toţi locuitorii insulei, Miguel Barreiro îl ştia. El trimisese în închisoare mii de opozanţi politici. Terifiat, arhitectul nu leuşea să scoată niciun cuvânt. Generalul îi zise sec:

— Urmează-mă.

Miguel Barreiro se supuse. Ieşiră din clădire şi intrară în sediul Cartierului General. La primul etaj, într-un birou I. Imbrisat, care mirosea a ţigări bune, generalul luă mai multe fotografii de pe birou şi i le întinse lui Miguel Barreiro.

— Uită-te.

Arhitectul, de la prima privire, se simţi distrus. Erau lotografii

alb-negru, de proastă calitate. Recunoscu imediat hotelul *Hyatt* din insulele Cayman. Sala restaurantului unde servea masa cu Lee Dickson, în seara în care îi dăduse înregistrarea lui Carlito. Celelalte clişee îl arătau pe american îm- harcându-se într-o cursă American Airlines cu destinaţia Miami pi coborând din maşină, la Havana, în faţa Secţiei americane...

— Senior Barreiro, se auzi vocea glacială a generalului Cienfuegos, dacă eraţi cetăţean cubanez, aceste fotografii erau suficiente pentru a fi'âmpuşcat. În cazul dumneavoastră, veţi primi o pedeapsă de douăzeci de ani de închisoare fără eliberare condiţionată, într-un penitenciar din Est. Acolo unde închidem elementele cele mai asociale. Ştiţi cine este acest om?

Miguel Barreiro încercă să îl ia de sus.

— Bineînţeles. Este un diplomat american pe care l-am întâlnit de mai multe ori la dineurile din Havana. Ne-am întâlnii din întâmplare şi în George Town şi m-a invitat la masă. Dar...

Brutal, generalul îl luă de păr şi începu să îl scuture urlând:

— Nemernicule! Lepădătură! Trădezi ţara care ta îmbogăţeşte. Nu ştii cine este acest om?

îl împinse violent pe arhitect în fotoliu. Terminat, Miguel Barreiro nu îndrăznea să mai deschidă gura.

Generalul Cienfuegos se aplecă spre el.

— Ştii foarte bine cine este: şeful spionilor imperialişti în Cuba!

— Credeam că este doar un diplomat, pretinse Miguel Barreiro.

— Mincinosule! urlă generalul. Te-am urmărit de fiecaru dată când mergeai în Cayman. Lee Dickson sosea imediat.

Miguel Barreiro simţea că se prăbuşeşte... Generalul so calmă brusc, se întoarse şi porni un magnetofon de pe birou.

— Ascultă bine! zise el lui Miguel Barreiro.

O voce slabă se auzi. Arhitectul îl recunoscu pe Carlito. Ceea ce spunea garda lui Fidel Castro îl îngheţă. Carlo:. Fernandez povestea la interogatoriu cum Miguel Barreiro îl întrebase despre sănătatea lui Fidel Castro, despre atacul cerebral căruia îi căzuse victimă Generalul Cienfuegos opn magnetofonul apoi ocoli biroul şi îşi aprinse o ţigară, reluând:

— Spania este o ţară prietenă a Cubei. Dacă semnezi mărturisirile complete prin care recunoşti că spionezi pentru americani, nu vei sta mult timp în închisoare. Vei fi expulzat

Altfel, te întorci în celulă şi, după un timp, vei semna.

— Nu vreau să stau în închisoare, zise Miguel Barreiro.

O lumină de victorie îi apăru în privirea generalului cubanez. Arhitectul era terminat. Mai rămânea să bată ultimul cui.

— Bine, continuă el L-ai revăzut pe Carlito la întoarcerea din Cayman. Ne-a spus-o el. Şi tu l-ai întrebat cum se simte *El Commandante.* Cum ai transmis această informaţie? Ştim că nu te-ai întâlnit cu Lee Dickson, nu te-am scăpat din ochi.

— Da, l-am întâlnit la nişte prieteni, pretinse Miguel Barreiro, încercând să salveze cutia poştală de la *Le Chansonnier.*

— Minţi, zise generalul. O să te trimit să discuţi cu cei doi tovarăşi care te-au adus aici. Nu prea le plac homosexualii...

Miguel Barreiro cedă definitiv. Îi povesti despre existenţa cutiei poştale.

în sinea lui, generalul Cienfuegos jubila. De acum, itäpânea situaţia.

— Bine, făcu el. Vrei să dormi la tine acasă în seara asta?

— Bineînţeles, bâigui Miguel Barreiro.

— Foarte bine. Vei scrie ce o să îţi dictez, apoi vei depune în cutie. Aşază-te la birou.

Miguel Barreiro se supuse şi scrise câteva rânduri, la dictarea generalului. Când termină, acesta îndoi hârtia şi i-o întinse arhitectului.

— Întoarce-te la tine acasă şi fă un duş, miroşi a transpiraţie. Apoi, mergi acolo.

Miguel Barreiro parcă se trezea dintr-un coşmar. Ar fi trebuit, n bănuiască că în Cayman erau spioni cubanezi... îşi regăsi maşina acolo unde o lăsase. Gândindu-se la ce va face îi venea să vomite, dar nu avea de ales.

Malko găsise mesajul lui Lee Dickson când reveni la *Nacional,* după „contactul" de la *Cafe del Oriente.*

După ce o văzu pe Fedora Kulak la piscină, îi spuse de întâlnirea din acea seară. Va merge singur. Pentru a fi credibil, n sfătui pe tânără să se pregătească de o vizită turistică prin Havana începând cu ora patru.

Procedau ca şi cum ar fi fost urmăriţi amândoi în permanenţă. Lăsând-o pe Fedora Kulak să meargă la biroul Cubantour, îşi luă Skoda şi se instală pe marginea piscinei de În Club Havana.

La ora şase, se duse să telefoneze de la cabina clubului.

Malko abia vedea faţa interlocutorului. Acesta se mişcă pentru

n se pune în lumina unui bec galben.

— Dumneavoastră l-aţi văzut pe Joachim? întrebă el.

— Da, zise Malko. Sunteţi generalul...

— Nu.

— Cine sunteţi?

— Unul din amicii lui. Dar dumneavoastră?

— Ştiţi. Lucrez cu Lee Dickson.

— Pe cine vreţi să întâlniţi?

— Pe generalul Anibal Guevara care a intrat în contact cu americanii la Moscova, în 2000, când era ataşat militar.

— De ce?

— Mai întâi, am un mesaj să îi dau, o scrisoare de la preşedintele Statelor Unite, George W. Bush. Şi am şi o informaţie extrem de importantă să îi comunic.

— Daţi-mi-l mie.

— Nu, se scuză Malko. Nu am dreptul să le dau decât generalului.

— Este prea periculos pentru general să vă întâlnească.

— Dar aţi făcut-o şi dumneavoastră.

— Eu, sunt în retragere. Nu are aceeiaşi importanţă. Dar, dacă sunt văzut cu dumneavoastră, voi merge la închisoare pentru mulţi ani.

Malko realiză că imobilul avea două intrări, dintre care una dinspre Malecon. Deci, chiar dacă fusese urmărit, interlocutorul nu era în pericol.

— Nu am prea mult timp, explică acesta. Trebuie să convenim cumva.

— Vreau să îl întâlnesc pe generalul Anibal Guevara, repede, repetă Malko. Este motivul prezenţei mele în Cuba. Şi eu risc mult. Sunt sub o identitate falsă iar cubanezii nu îmi vor lace cadouri.

— Veniţi din Statele Unite?

— Nu. Din Canada.

Un zgomot în întuneric dinspre strada San Lazaro îl făcu pe necunoscut să scoată dintr-o geantă de piele un pistol mare negru.

— Sunt colonelul Jose Cardenas. Eram pilotul personal al generalului Ochoa.

Lee Dickson părea bucuros de întâlnirea care avea să urmeze El nu avea nimic nou.

După plajă, se instală la bar, apoi se duse în restaurant pentru a servi un peşte fript şi o bere.

La zece fără un sfert, părăsi clubul Havana, luând-o spro Quinta.

La început, reperă două maşini de patrulare albe şi motociclişti ascunşi în întuneric. Nu avea de unde să ştie că nu erau interesaţi de el, dar nu era ceva liniştitor…

Ajunse la intersecţia cu 14. Nimeni. Totuşi era zece fix. Brusc, când aproape trecea de intersecţie, reperă o siluetă pe scuarul central. O femeie, probabil o prostituată, care făcea autostopul. Doar că…

Viră pe strada 12 şi se întoarse pe acelaşi drum. De această dată, rămase mai în stânga. Remarcă faptul că femeii nu căuta să oprească o maşină. Încetini Imediat, fata ridica mâna.

Cum opri, ea ocoli maşina şi urcă. Era o ţipă la treizeci dl ani, drăguţă, cu o bluză albă şi pantalon negru. Îl tutui pe Malko rapid:

— Mergem. Strada San Lazaro.

Se întoarse. Nimeni în urmă. Fata părea nervoasă. Cobori prin Malecon şi o luă pe strada San Lazaro. Erau în vechiul cartier al Havanei, unde Malko o însoţise pe Beatriz.

— Aici! zise pasagera lui.

Se opri şi intrară într-un imobil dărăpănat, luară un lift cari semăna cu un funicular. Fără să schimbe niciun cuvânt. De la şase, mai urcară un etaj pe jos, până la un mic apartament, pa care îl traversară, pentru a ajunge la o terasă. Malko privi terasa pustie.

— Pe dumneavoastră trebuie să vă întâlnesc? întrebă el.

— Nu. Aşteptaţi.

Rămaseră nemişcaţi, în întuneric. Apoi Malko auzi un fluierat care venea din celălalt capăt al terasei. Fata se întoarsa spre Malko.

— Să mergem.

Ea sări peste primul zid iar el o imită. La al treilea, ul observă o siluetă care venea spre ei. Un bărbat care schimba câteva cuvinte cu fata. Aceasta plecă spre apartamentul el.

— Credeţi că nu aţi fost urmărit? întrebă Malko.

— Sunt sigur. Nu am maşină. Am venit cu un taxi colectiv şi nu cu autostopul. Pensia mea este de cincisprezece dolari pe lună!

— Foarte bine, concluzionă Malko, dacă vreţi să faceţi un serviciu ţării, aranjaţi-mi o întâlnire cu generalul Anibal Guevara. Este foarte important. Dacă este imposibil, plec din Cuba.

— Nu ştiu dacă va accepta, răspunse colonelul cubanez. Nu prea are încredere în americani. Nu se ţin de promisiuni.

Malko preferă să nu mai insiste. Colonelul Jose Cardenas îi întinse mâna.

— Pe curând. Voi transmite cererea dumneavoastră.

— Cum mă veţi anunţa?

— Vă vom anunţa. Fiţi vigilent. Vă cunoaşte Nora, acum. *Adios.*

îşi strânseră mâna şi colonelul Cardenas dispăru în întuneric. Malko se întoarse în apartament. Nora era aşezată pe un pat, fumând o ţigară, picior peste picior.

— Daţi-mi o sută de dolari, ceru ea.

Văzând expresia surprinsă a lui Malko, explică:

— Nu se ştie niciodată. Dacă un securist mă întreabă ce am făcut cu dumneavoastră, îi voi spune că am făcut dragoste...

Malko puse o hârtie de o sută de pesos convertibili pe o masă şi ea zise simplu:

— Pe curând!

Când coborî, era mai încurajat. Avea de-a face cu o reţea clandestină, nu cu amatori. Euforia îi dispăru când ieşi spre strada San Lazaro. O maşină de poliţie albă era oprită chiar în spatele Skodei.

Capitolul XI

Malko, ascuns în întunericul intrării în imobil, rămase nemişcat, cu pulsul la două sute. Simţea sângele cum îi zvâcneşte în tâmple. Era exact de ce se temea de când sosise în Cuba. Toate precauţiile luate erau inutile. Soluţia cea mai simplă era să iasă spre Malecon şi să se ducă la George Wimont pentru a fi scos a doua zi cu şalupa. Dar dacă era deja reperat, va fi oprit la vama de la portul Hemingway... Privi în jurul lui: strada era pustie. În cele din urmă, făcându-şi curaj, se îndreptă spre maşină. În momentul în care băga cheia în încuietoare, girofarul albastru se aprinse. Un metis cu pielea închisă la culoare, veni lângă Skoda, întinzând mâna.

— Documentele, vă rog.

Malko întinse contractul de închiriere, permisul de conducere

şi paşaportul. Poliţistul le examină îndelung la lumina unei lanterne apoi ridică privirea şi zise:

— Staţionarea este interzisă pe această parte a străzii, senior.

Malko l-ar fi sărutat.

— Nu ştiam, afirmă el.

Poliţistul îi înapoie actele şi se îndepărtă fără niciun cuvânt. Fără să ceară nici măcar bani. Poliţiştii aveau ordin să menajeze turiştii, una din resursele principale ale ţării... După cinci minute, Malko mergea pe Malecon, pentru a se întoarce la *Naţional.*

Isabel Jovellar era preocupată de noua ei importanţă. Avea la ordin o duzină de securişti care îi aduceau în fiecare dimineaţă la ora şapte raportul. Urmărea două piste în acelaşi timp. Mai întâi, urmărea comunicaţiile teletonice dintre diferite cabine telefonice şi, de cealaltă parte, verifica suspecţii bănuiţi a fi spionul fără cap cum îi poreclise ea,

Se uită mai întâi pe raportul colonelului Montero. În ajun, la ora şase, Lee Dickson primise un apel telefonic de la o staţie service din Cupet unde se oprise să facă plinul. Apelul venea de la un telefon public situat în Club Havana... Nu ştia cine era proprietarul clubului...

După ce bău o cafea, îşi reluă dosarele suspecţilor. În urma eliminărilor succesive, rămăseseră doi. Ceilalţi nu se aflau în apropierea unei cabine telefonice la ora la care fuseseră apelurile. Cei doi aveau paşapoarte canadiene: unu locuia la *Habana Libre,* celălalt la *Nacional.* Amândoi erau singuri în Cuba, închiriaseră maşini, dar nu păreau să aibă vreo activitate anormală.

Isabel Jovellar se gândea la cei doi clienţi când centralista o anunţă că are un apel dirijat de la secretariatul generalului Cienfuegos. Răspunse.

— Tovarăşă Jovellar, zise o voce de bărbat, sunt locotenent-colonel Lenin Diaz. Am lucrat treizeci de ani în G I) şi acum sunt la pensie.

Cu un asemenea prenume, acest ofiţer nu putea fi decât un bun comunist, îşi zise Isabel Jovellar. Călduros, ea răspunse:

— Bună ziua, tovarăşe colonel. Ce este?

— Am întâlnit din întâmplare împreună cu fiica mea, acum trei zile, un străin aflat în vacanţă în Cuba. L-a adus o scrisoaro de la fratele ei, care a fugit la imperialişti în urmă cu mai mulţi ani.

Am luat masa cu el. Mi s-a părut interesant…

— Ah, da? făcu distrată Isabel Jovellar, zicându-şi că foştii luptători vedeau spioni peste tot.

Un veritabil spion nu ar fi luat masa cu un colonel de la G 5, chiar şi la pensie. Totuşi, din politeţe, ea întrebă:

— Aveţi numele lui?

— Bineînţeles. Walter Zimmer. Are paşaport canadian şi locuieşte…

Isabel Jovellar nu mai asculta decât cu o ureche, privind la hârtia pe care notase numele celor doi suspecţi. Unul dintre el se numea Walter Zimmer. Camera 804 la *Nacional.*

— Tovarăşe, întrebă ea, ce te-a făcut să-l bănuieşti pe acest străin?

— Nimic precis, recunoscu locotenent-colonelul Lenin Diaz. Dar, în toţi aceşti ani, am frecventat mult oamenii din lumea spionajului. Au toţi ceva în comun. Ori, acest tip le seamănă…

— În ce împrejurări l-aţi întâlnit?

Lenin Diaz îi povesti, menţionând în treacăt maşina 4×4 a fiicei sale, ceea ce îi atrase atenţia lui Isabel Jovellar. Îl revăzu pe bărbatul blond coborând din maşina 4×4.

— Mulţumesc mult, tovarăşe colonel, concluzionă ea. O să verific această informaţie.

închise, nebună de fericire, jurând să nu spună nimănui de acest apel: nu voia să îi fie furată victoria. De această dată, avea un element în plus. Trebuia doar să strângă şi mai mult aria supravegherilor, fiind foarte atentă.

Urcând pe motoscuterul Suzuki, o luă spre *Nacional.* La etajul opt, o interogă îndelung pe responsabila de etaj despre ocupantul camerei 804. Fără să afle prea mare lucru. Un client obişnuit.

— Tocmai a coborât la piscină, concluzionă ea. Vrei să inspectezi camera, tovarăşă?

Isabel Jovellar acceptă. În câteva minute, verificase totul, în afară de micul seif încastrat în perete. Fără să găsească nimic. Coborî la recepţie şi discută cu administratorul, pentru a lua măsurile necesare.

Apoi, se duse la *Habana Libre.* Discutând cu un securist care supraveghea holul. O reperase pe frumoasa străină şi era absentă pentru moment. Isabel Jovellar se duse la camera ei, 505, şi verifică fără să găsească mare lucru în afară de lenjerie

loarte feminină. Coborî la subsol. La *Habana Libre* „camera de control” era lângă garajul subteran. Văzând legitimaţia roşie de la DGI, responsabilul se arătă respectuos.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, tovarăşă? întrebă el imediat.

— Să puneţi *tehnica* în camera 505.

El se uită pe carnet şi zise:

— Dar am făcut-o deja, tovarăşă.

Isabel Jovellar îl privi, stupefiată.

— Cine ţi-a dat ordin să o faci?

Poliţistul se încurcă, bâigui ceva şi, în cele din urm; î recunoscu că o făcuse din proprie iniţiativă.

— De ce? întrebă sec Isabel Jovellar.

Din explicaţiile încurcate ale securistului înţelese că el şi colegii săi voiau doar să o observe pe această frumoas. I străină în intimitatea ei…

— Foarte bine, concluzionă ea, de acum, îmi raportezi personal, lată numărul meu de telefon.

Ieşi la lumină şi se duse spre San Miguel. Ardea de nerăbdare să anunţe veştile şefului ei. Poate că îl demascasu pe spionul *fără cap.*

Se auzi bătând la uşa lui Malko. Era un lucrător de I. I întreţinere. În urmă cu zece minute sunase la recepţie pentru a semnala că nu mai funcţionează climatizarea. Tehnicianul scotoci peste tot, demontă conducta şi, în cele din urmă sun. T la recepţie. Îi dădu apoi telefonul lui Malko.

— Climatizarea nu mai poate fi reparată, explică angajatul Nu avem piesele necesare. O să vă instalăm în camera alăturată, la acelaşi preţ. Îmi pare rău: din cauza embargoului nu prea suntem aprovizionaţi. Vă trimit o cameristă să vă ajuta să vă mutaţi.

Malko acceptă şi mulţumi.

Nu agrea această schimbare de cameră. Era o veche metodă a Serviciilor din Est pentru a-i atribui o cameră „sonorizată”. Dar, până la urmă, el fusese cel care se plânsese…

Odată mutarea făcută în camera 805, plecă să o caute pe Fedora pentru a merge să ia masa la clubul Habana.

Prudent, în cazul în care Skoda ar fi avut microfoane, aşteptă să ajungă pe plaja clubului pentru a-i relata tinerei întâlnirea din ajun.

— Nu îmi place povestea cu maşina de poliţie, făcu rusoaica. Şi noi făceam la fel, în Uniunea Sovietică. Şi schimbarea camerei la fel.

— Pe tine nu te-au mutat?

— Nu.

Deci, cel puţin, ea nu era suspectă. Malko încercă să se itestindă. Aşteptând următoarea întâlnire cu generalul Anibal Guevara, nu avea nimic altceva de făcut. Decât să menţină legătura cu Lee Dickson.

în ciuda cerului albastru, a soarelui şi a brizei calde; Malko ora neliniştit de remarca Fedorei. Era o profesionistă.

Miguel Barreiro se lupta cu depresia. Se ştia în gura lupului şi îi trebuia o voinţă puternică pentru a-şi continua munca pe şantier. Din contră, îşi încetase orice activitate socială, şi chiar sexuală. Seara, mânca ce îi pregătea grădinarul-bucătar şi apoi se culca, tresărind la orice zgomot. Se trezea transpirat, în plin coşmar. Uneori voia să meargă să îj spună de trădare lui Lee Dickson, dar nu se simţea curajos. Îşi zicea că dacă le va da satisfacţie cubanezilor, aceştia îl vor lăsa în pace.

Ce prostie că voise să se joace de-a spionii…

— Prietena dumneavoastră vă aşteaptă jos, anunţă vocea unei recepţioniste.

Malko tocmai se întorsese după ce o lăsase pe Fedora la *Habana Libre.* Intrigat, coborî. Nu aştepta pe nimeni. Verifică holul şi terasa şi tocmai vru să urce când o văzu pe Nora, cubaneza care îl prezentase colonelului Jose Cardenas, care cumpăra o revistă de la recepţie. Schimbară o privire rapidă, I ânăra se îndepărta deja spre subsol. Malko o ajunse pe scări. Fără să se oprească, ea zise repede:

— Mergeţi la cimitirul Colon, în această seară pe la unsprezece. Prezentaţi-vă la poarta Zapata. Va fi acolo Joachim.

Ea intră în bar iar el profită pentru a merge să verifice la loalete dacă are vreun mesaj. Ceea ce era şi cazul. Un nou număr de telefon pentru a doua zi la ora unu.

Fidel Castro nu dădea încă niciun semn de viaţă. Malko era în acelaşi timp excitat şi neliniştit.

întâlnirea cu generalul Anibal Guevara era decisivă. Dar cum să se ducă la cimitir în plină noapte fără să fie reperat?

— Am o idee, propuse Fedora. Te vei întoarce cu mine în *Habaria Libre* şi vei băga maşina în parcarea subterană. Apoi,

vei pleca pe intrarea principală, pe jos, lăsând maşina. Treci mai întâi pe la *Nacional,* ca şi cum te-ai întoarce. Apoi, iei un taxi…

— Bună idee pentru prima parte, zise Malko, dar nu voi lun un taxi: este prea riscant. Voi merge pe jos. Chiar dacă îmi va lua ceva timp. Această întâlnire în plină noapte, într-un cimitir mi se pare ciudată.

Fedora Kulak zâmbi.

— Toată ţara este ciudată. Nu ai de ales. Hai, vino.

Părăsiră terasa *Chez Adela,* unde mâncaseră o langusta abia decongelată. Simţind tensiunea lui Malko, Fedora îi zise tandru:

— Goleşte-ţi creierul. Trebuie să fii în formă cât mai repedo Nu ai armă, nicio protecţie. Este ca şi cum ai fi într-o junglă din care nu poţi ieşi. Trebuie să reuşeşti.

Parcă Skoda în garajul subteran de la *Habaria Libre* şi luam liftul. Staţionarea în jurul hotelului fiind interzisă, demersul lui Malko nu era de mirare. Abia ajunsă în cameră, Fedora îşi dădu jos tricoul, descoperind un sutien negru plin. Veni şi se lipi de Malko, privindu-l în ochi.

— Fă-mă să am orgasm, zise ea. Asta îţi va da curaj.

Julio Ramirez, securistul însărcinat cu supravegherea camerelor de la *Habana Libre,* se desfăta în faţa ecranelor Privind la blonda care făcea dragoste cu bărbatul pe care îl adusese la ea, se masturba furios. Avea gura uscată. Abia auzi ciocănitul de la uşă. Era schimbul.

Se precipită spre uşă, descuie şi lăsă să intre una din colegele lui, o mignonă metisă, cu fustă albastră.

— Nu sunt în întârziere! zise ea, oprindu-se brusc.

Julio Ramirez uitase să îşi ridice pantalonul şi un sex roşu şi tare se îndrepta spre fată.

— Hei! Te plictiseşti?

Julio Ramirez era atât de excitat încât o luă pe fată de mână şi o duse în faţa ecranului.

— Priveşte!

Ea rămase blocată privind scena. Nici nu simţi când Julio Ramirez îi luă mâna şi o puse pe sexul lui. Chiar ea începu să îl masturbeze lent, privind cu ochii lipiţi de ecran. Nu se mai. Luzeau în cameră decât respiraţiile scurte…

Telefonul sună.

— Julio, făcu vocea securistului aflat la post în hol. Urmăreşti la 505?

Julio Ramirez râse sugrumat.

— Şi-o trag ca iepurii! zise el. Ar trebui să vii să vezi.

— Foarte bine, pot să lipsesc o clipă?

— Nicio problemă, afirmă Julio Ramirez înainte de a închide.

Explodă în acelaşi timp cu bărbatul din camera filmată şi o văzu pe femeie prăbuşindu-se peste pieptul partenerului ei. Colega sa tocmai îşi lua chiloţii. Nu schimbară niciun cuvânt şi mincepu să „verifice" şi celelalte camere, fără să găsească un npectacol atât de interesant. Când reveni la 505, era pustiu! Se nelinişti, apoi femeia, dezbrăcată, ieşi din baie şi se culcă.

I Aşteptă puţin, dar nimeni nu veni lângă ea.

Bărbatul plecase, în timp ce el verifica celelalte camere!

înnebunit, Julio Ramirez se duse la telefon să îl anunţe'pe I nolegul său de jos. Niciun răspuns: se dusese să bea o bere iau să agaţe ceva în faţa cinematografului Yara. Julio Ramirez privi la ecranul negru: femeia stinsese lumina. Ezită: trebuia să noteze totul în carnetul în care scria tot ce era ieşit din comun? În acest caz, colegul său risca să fie pedepsit pentru că îşi abandonase postul. Julio Ramirez se linişti zicând că acest cuplu nu părea periculos, în ciuda bănuielilor celor de la DGI. Imperialiştii nu fac dragoste aşa pe fugă. Adesea erau desemnate „ţinte" care se dovedeau inocente. Semnă pe carnet cu menţiunea „Nimic de semnalat" şi se eschivă, lăsând-o pe colega sa în schimb până la ora şase dimineaţa.

*

* *

Malko mergea repede pe trotuarul desfundat în direcţia nord. Când ieşise de la *Habana Libre,* se amestecase într-un grup de turişti canadieni care tocmai sosise cu bagajele şi acaparau atenţia recepţionistului. Sperând că nimeni nu îl reperase, avea impresia că era un peşte roşu într-un acvariu cu ^'rechini. În Cuba pericolul era peste tot. Întorcând capul * observă, lângă trotuarul din faţă, o maşină albă de poliţie, cu farurile stinse. Erau cu zecile în tot oraşul, fără a mai socoti motocicliştii, poliţiştii în civil sau în uniformă.

Dacă nu fusese încă reperat, putea traversa, dar în ca/ contrar, nu avea nicio şansă.

încă vreo zece blocuri. Oraşul era prost luminat, ceea ce îl avantaja. Pe hartă, reperase poarta Zapata, la vestul cimitirului în interiorul borsetei de piele a lui Malko se afla scrisoarea

preşedintelui George W. Bush de care abia aştepta să scapo Doar prezenţa acestei scrisori-îl putea trimite în închisoare pentru restul zilelor. Şi nimeni nu va veni în ajutorul lui.

Pentru a se calma, se gândi la Fedora. Încă mai simţea senzaţiile. Ea avusese dreptate. Îi mai ridicase moralul. Se opn în dreptul străzii 14 pe care intră. După o sută de metri, dădea în strada Zapata, care ţinea de-a lungul cimitirului Colon Trecu de colţ: strada era complet pustie.

încă o sută de metri şi observă portalul de lemn deschi:. Intrarea Zapata a cimitirului Colon. Se opri în întuneric şi, spre marea lui surpriză, în câteva minute, văzu mai multe silueta intrând în cimitir!

Nu se făceau vizite la ore aşa de târzii. Ceasul arăta unspro zece. Ora întâlnirii. Nu se auzea niciun zgomot. Nicio maşină Se decise să parcurgă ultimii metri până la portal şi văzu două siluete în întuneric. Un cuplu îl depăşi şi se opri lângă poartă Avu loc o discuţie cu cei doi „paznici” şi Malko văzu o sticlă trecând dintr-o mână în alta apoi cuplul intră în cimitir…

Se duse şi el. Cei doi înaintară, dar nu avură timp să îl vorbească. O siluetă înaltă apăru în spatele lor, şuşoti ceva cu ei şi se dădură înapoi. Mplko îl recunoscu pe Joachim. Acesta îl întrebă încet:

— Cum aţi venit până aici?

— Pe jos.

— Foarte bine. Veniţi cu mine.

Noaptea era atât de senină încât se puteau distinge vag monumentele funerare de pe alei. Parcurseră în linişte aproape jumătate de cimitir. Apoi Malko observă un grup care discuta, pe un mormânt, trăgând dintr-o sticlă de rom.

— Ce este? întrebă el.

— O bandă de ciudaţi, explică Joachim, vin aici din când în când pentru o petrecere. Eu le dau romul. Îi excită să fie aici.

Pe un mormânt alăturat, plantaseră lumânări a căror flacără tremura în briza caldă. Parcurseră încă două sute de metri şi Joachim se opri în faţa unui monument funerar din marmură neagră închis cu un gard.

În momentul în care intrau, o siluetă apăru din întuneric. Malko recunoscu părul scurt al colonelului Cardenas, pilotul de elicoptere. Avea un pistolet la centură şi faţa gravă.

— Trebuie să vă percheziţionez, zise el. Mai întâi, borseta.

Malko i-o dădu şi celălalt pipăi toate cutele.

— Desfaceţi-vă cămaşa, ordonă apoi fostul colonel. _

Malko se supuse şi cubanezul îl pipăi literalmente. Înţelese apoi ce căutau: un microfon!

— Trebuie să ştiţi, senior, că dacă va fi vreo problemă, dumneavoastră veţi muri primul.

Vizibil, nu erau încrezători în Malko. Acesta reacţionă.

— Şi eu, risc mult venind aici, observă el.

Fostul pilot dădu din cap.

— G 5 este foarte puternic. Au infiltrat mulţi oameni pe lângă disidenţi! îmi juraţi că nu aţi avut niciun contact cu oamenii din Miami?

— Niciunul, afirmă Malko.

Pentru prima dată, simţea un pericol palpabil. Îl văzu pe Joachim, cu maceta în mână; redutabil. Fostul pilot îi arătă grilajul întredeschis al cavoului.

— Intraţi, vă rog.

Malko depărtă grilajul care scârţâi şi intră în interior. O lumânare împrăştia o lumină tremurătoare. Un bărbat în cămaşă, cu părul grizonat, figură energică, mustaţă, era aşezat pe un suport metalic. Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko:

— Bună seara. Sunt generalul Anibal Guevara.

Capitolul **XII**

Malko luă mâna întinsă de generalul cubanez şi o strânse îndelung. Grilajul scârţâi în spatele lui. Joachim tocmai îl închidea, pentru a proteja mai bine întrevederea.

Până la urmă era un loc bine ales pentru o întâlnire secretă Mulţumi cerului că reuşise să realizeze acest prim contact şi scoase din borsetă scrisoarea dată de Frank Capistrano.

— Generale, anunţă el, sunt însărcinat să vă înmânez mesajul preşedintelui Statelor Unite.

Rămase tăcut în timp ce generalul cubanez deschidea plicul şi citea cele scrise. Se uită lung la semnătură şi apoi îndoi la loc scrisoarea.

— Senior, zise el, această scrisoare este o dovadă de stimă pe care o apreciez mult, dar nu este decât o încurajare. Şi, în ciuda dorinţei mele de a doborî regimul acesta abominabil, nu văd nicio posibilitate. Mai ales dacă Statele Unite nu intervin.

— Nu direct, recunoscu Malko, dar preşedintele Bush vă dă

asigurări că, dacă reuşiţi să preluaţi puterea în Cuba, guvernul dumneavoastră va fi imediat recunoscut de Statele Unite.

— Nu am ajuns până acolo, îl întrerupse rece generalul Anibal Guevara.

— Exact, recunoscu Malko, dar dacă preşedintele Bush şi-a asumat riscul să mă trimită aici, se datorează unei noutăţi, care se cere a fi exploatată imediat. Ştiaţi că Fidel Castro a fost victima unui atac cerebral şi acum se află între viaţă şi moarte? Incapahil să guverneze.

După liniştea îndelungă care urmă, Malko înţelese că atrăsese atenţia. Din cauza căldurii apăsătoare şi umede din cavou, cămaşa lui Malko i se lipse de piept.

— De unde aveţi informaţia? întrebă generalul Guevara.

— Dintr-o sursă apropiată lui, explică Malko. Cineva care a asistat la o criză şi l-a văzut prăbuşindu-se pe birou. Nu vă pot spune mai mult acum.

— De când datează incidentul?

— De vreo cincisprezece zile.

Din nou linişte, apoi generalul îi zise lui Malko:

— Aşteptaţi-mă aici.

Ieşi din cavou şi dispăru în întuneric. Malko aşteptă vreo zece minute, privind doar la lumânare. Grilajul scârţâi şi generalul reapăru.

— Tocmai am discutat cu colonelul Cardenas, anunţă el. Chiar nici Radio Bamba nu a lansat zvonuri de acest gen, dar nu este de mirare. Primul cerc este absolut etanş.

— Şeful statului major, generalul Albano Lopez Muera este cu siguranţă la curent, remarcă Malko.

— Nu, răspunse Anibal Guevara. Chiar dacă este, nu va spune nimănui. Adevăratul şef al armatei, Raul Castro, este cu siguranţă la curent. Dar vă repet, este etanş. *El Viejo* poate fi tratat fie într-o clinică privată din clădirea Consiliului de Stat, fie în aripa specială a spitalului Cimeq, la Siboney. În ambele cazuri, sunt structuri impenetrabile.

— Mai avem un element suplimentar, preciză Malko. Un celebru neurolog spaniol a sosit în Cuba la câteva zile după incident. Credeţi că nu este veritabilă informaţia?

Generalul Anibal Guevara gândi îndelung şi recunoscu:

— Nu. Nu a mai apărut la televiziune de mai bine de două săptămâni, dar nu este ceva neobişnuit. Nu am auzit vorbindu-

se de deplasări sau reuniuni, dar nu este o dovadă absolută. Sunt uneori săptămâni când nu apare. Dar nu este soluţia problemei…

— Bine, zise Malko. Am venit să vă pun o întrebare simplă, în cazul în care vom avea proba morţii lui Fidel Castro, *înainte* să fie făcută publică, sunteţi gata să provocaţi o schimbare de regim, îndepărtându-l pe moştenitorul constituţional, Râul Castro? Care este actuala dumneavoastră funcţie?

— Conduc o brigadă de elicoptere de luptă şi un centru de antrenament în gherilă urbană la Baracoa, nu departe de Havana.

— Aveţi simpatizanţi în armată gata să se mobilizeze pentru o lovitură de stat?

Generalul Anibal Guevara schiţă un zâmbet, pentru prima dată.

— Am simpatizanţi. Toţi am fost traumatizaţi de soarta ruşinoasă a generalului Ochoa, un bărbat de onoare care a servit ţara. Raul Castro nu este iubit de armată… Până atunci, cred că anumiţi camarazi vor fi de acord să se ralieze cu mine, cu condiţia să fie o operaţiune *internă* cubaneză.

— Aşa o şi văd Statele Unite, afirmă Malko. Scrisoarea preşedintelui Bush nu este decât pentru a garanta că un nou regim va primi un ajutor economic de la Statele Unite. Am o întrebare. Serviciile de securitate sunt extrem de prezente Cum vor reacţiona în caz de lovitură militară?

— Mulţi au o concepţie de militari pe care o ştim bine. Cred le vom putea obţine neutralitatea, cu câteva excepţii.

— Dar în armată?

— Este mai greu de zis. Dar mulţi dintre camarazii mei suni alături de mine, chiar dacă nu se exprimă.

în picioare în faţa lui Malko, generalul Anibal Guevara părea tot mai nervos. Malko înţelese că nu trebuia să mai prelungească întrevederea.

— Generale, concluzionă el, ce asigurări vă trebuie pentru a lua conducerea unei lovituri de stat?

Joachim, fost combatant în Angola, dovedea o profundă admiraţie faţă de generalul Anibal Guevara sub care servise, şi continua să îl aduleze pe generalul Ochoa, eroul armatei cubaneze. Nu ştia motivul acestei întâlniri nocturne, dar bănuia că era de importanţă. Generalul Anibal Guevara nu se deplasa

prea mult.

Unul dintre ciudaţii din cimitir se apropie de el.

— Mai ai rom? întrebă el încet.

Joachim se duse până la un mormânt şi luă o sticlă de undeva, din întuneric.

— Un dolar, anunţă el.

Nu era scump. Tânărul îi dădu banii, apoi, când să se îndepărteze, zise repede:

— Sunt doi tipi cam suspecţi, acolo, pe care nu îi cunosc. Au insistat mult să vină, dar mă gândesc să nu lucreze pentru..

Lăsă fraza în suspans. Joachim simţi că i se înnoadă stomacul. Dacă Securitatea intervenea, era în stare să verifice tot cimitirul. Generalul Guevara risca să fie prins.

— Bine, zise el, arată-mi unde.

îl urmă pe tânăr până la un mic cavou. Se aplecă în interior şi se întoarse.

— Au plecat! Uite-i, acolo!

Arătă două siluete care se îndepărtau spre poarta Zapata. Joachim, fără niciun cuvânt, se luă după ei, alergând.

Conştienţi că erau ajunşi din urmă, se opriră.

— Ce este? întrebă unul din ei.

— Unde mergeţi?

— Nu mai avem bani de rom şi ţigări. Mergem…

Joachim ezită. Era credibil. Brusc, fu ajuns din urmă de unul dintre furnizorii lui de rom care îi şopti la ureche:

— Amice! Sunt sticleţi. Lucrează pe strada M (Diviziunea G a Securităţii)…

Ei auziseră. Primul porni, dar Joachim îl prinse imediat şi îl aduse înapoi.

— Băieţi, făcu el, trebuie să stăm de vorbă.

Fără să_ ezite, cei doi îl urmară până la un cavou abandonat. Îi împinse pe cei doi, care nu se simţeau prea în larqul lor, în interior. Unul din ei, terifiat, decise să dea în vileag totul.

— Uite, făcu el, este adevărat că am fost trimişi să vedem ce se întâmplă. Dar, îţi jur, nu vom vorbi de tine. Din contră, am remarcat nişte ţipi ciudaţi, asta putem spune, nu?

— Ce ţipi ciudaţi?

— Trebuie să fie ceva cu marijuana sau trafic ilegal.

Joachim nu răspunse, cu inima îngheţată. Cei la care se făcea aluzie erau participanţii la întâlnirea secretă. Acest imbecil

tocmai se condamna la moarte. Ridică privirea şi zise:

— Bine, hai.

Cei doi îi întoarseră spatele, mulţumiţi că scapă.

Maceta se abătu oblic spre gâtul celui mai apropiat, tăindu-i scurt vertebrele cervicale. Scoase un ţipăt sugrumat şi căzu în faţă.

Celălalt se întoarse; avu timp doar să se sperie. Cu un revers puternic, Joachim îi secţionă gâtul până la os, dându-se înapoi pentru a nu fi stropit de sânge. Privi la cele două corpuri care impregnau cripta cu sângele lor. Trist. Nu îi plăcea sa omoare, dar riscul prezentat de cei doi era prea mare. Său peste cadavre şi ieşi în alee. Până la răsăritul soarelui, îi va îngropa în partea de nord a cimitirului, acolo unde se odihneau cei ne-reclamaţi, fără familie; nimeni nu îi va căuta acolo.

Când ieşi, unul dintre maniaci îl interpelă:

— Deci, cu cei doi ţipi?

— Este bine, îl asigură, l-am lăsat să plece. Nu vor făcu probleme.

îşi reluă pânda la cavoul unde generalul şi străinul blond discutau.

Generalul Guevara rămăsese îndelung tăcut după întrebarea lui Malko. În cele din urmă zise:

— Nu voi acţiona atâta timp cât nu am certitudinea absolută că Fidel Castro este mort. Altfel, lovitura este sortită eşeculuil Oamenilor le este prea teamă de el.

— Dar au încredere în dumneavoastră? întrebă Malko.

— Cred, de ce?

— Sunt singurul care vă poate anunţa această veste Bineînţeles, sursa noastră o va confirma. Dar este fiabilă. Din contră, nu vom avea mult timp la dispoziţie pentru a acţiona.

— Am de mult timp în cap ce trebuie să fac, zise generalul Este suficient să anunţ o duzină de camarazi, fie pentru a mă asigura de neutralitatea lor, fie pentru a-i atrage de partea mea

— O parte a armatei nu riscă să rămână fidelă lui Castro?

— O parte, da, pentru un timp. Dar nu mai este armată, Tehnica rusească este depăşită, nu avem carburant şi arme moderne. Fidel Castro a fabricat în Cuba rachete sol-aer, Alexandre, dar nimeni nu je-a încercat încă. Elicopterele mele sunt gata mereu de zbor. În câteva ore, putem prelua controlul asupra ministerului de Interne şi al Apărării, precum şi asupra

televiziunii. Cred că numai câteva rafale de rachete trase asupra ministerului de numai Interne îi vor calma pe cei fanatici. Apoi, va trebui să improvizăm.

— Adică? insistă Malko.

— Voi anunţa suspendarea Constituţiei şi organizarea de alegeri libere sub controlul armatei. Un grup va prelua controlul asupra Villa Marista, pentru a paraliza DGSE. Evident, nu exclud o violentă reacţie populară. Mulţi cubanezi airdş reglat conturi.

Făcu un gest fatalist apoi se uită la ceas.

— Bine, voi pune scrisoarea de la George W. Bush într-un loc sigur. Este vorba de un document istoric. Când veţi fi sigur că Fidel Castro este mort, anunţaţi-l pe Joachim. Este mereu la cimitir. Ne vom revedea apoi mai repede. Pe curând.

După ce îi strânse mâna lui Malko, ieşi din cavou şi se îndepărtă în cimitir, escortat de colonelul Jose Cardenas înspre poarta Zapata. Malko aşteptă puţin înainte de a o lua pe acelaşi drum, liniştit dar agasat în acelaşi timp. Mingea era în terenul lui Lee Dickson. Fără „Iglesia", nimic nu se întâmpla.

Străzile erau complet pustii. Îi luă cam o jumătate de oră să se întoarcă la *Nacional.* Niciun taxi în faţă iar holul era pustiu, cu excepţia celor doi angajaţi de la recepţie. Se duse în cameră şi se culcă, dar îi luă mult să adoarmă.

Măcar ca această întâlnire de mare risc să ducă la ceva bun.

Lee Dickson nu reuşea să adoarmă. Se sculă şi se duse să fumeze o ţigară pe marginea piscinei. Trecu pe la bar şi îşi turnă un pahar de Defender pe care îl luă cu el. Acum când contactul cu „Iglesia" fusese restabilit, neliniştea lui privea demersul lui Malko de a îl contacta pe generalul Anibaî Guevara. Dacă acesta din urmă refuza oferta americană, nu mai era nicio operaţiune şi epoca postcastristă avea viaţă lungă. Va fi un regim ca în Algeria sau Birmania, condus de o armată coruptă.

Trase lung din ţigară, ascultând ţipetele păsărilor de noapte. Un semn de viaţă din partea lui Lider Maximo ar fi fost catastrofa absolută. Îţi stinse ţigara, termină băutura şi se duse la culcare.

* *

Isabel Jovellar ajunse foarte devreme la Villa Marista. Rapoartele de peste noapte despre „suspectul" ei preferat erau deja acolo. Nu mare lucru. Niciun apel la cabină telefonică Cinase, cu o femeie care locuia la *Habana Libre,* apoi o însoţise

şi rămăsese cu ea. Nota supraveghetorului de la *Habana Libre* semnala că făcuseră dragoste şi stinseseră lumina la ora zece şi jumătate. «

Anchetatoarea luă apoi fişa aceluiaşi „subiect principal”, făcută de oamenii postaţi la *Nacional.* Imediat, ceva îi atrase atenţia. Ocupantul camerei 805 se întorsese pe jos la hotel pe la ora două dimineaţa, culcându-se imediat!

Se uită la ambele fişe. Ceva nu se potrivea. Un bărbat adormea la unsprezece la *Habana Libre* şi se întorcea la el trei ore mai târziu, pe jos, lăsând maşina ia *Habana Libre.* Ce însemna gaura aceasta? Şi de ce securistul de la *Habana Libre* nu semnalase plecarea lui? îşi aprinse o ţigară şi se gândi. O ipoteză plauzibilă era o scăpare a paznicului de la *Habana Libre.* Trebuia să o lămurească. Pentru moment, în afară de bănuielile subiective ale locotenent-colonelului Lenin Diaz, nu avea niciun element contra acestui Walter Zimmer.

Era mai mult decât necesar să aprofundeze cercetarea asupra cabinelor telefonice. Pentru moment, Isabel Jovellar nu putea afla nimic decât după ce discutau Lee Dickson şi spionul fără *cap.*

îl sună pe colonelul Montero: nu descoperise încă nimic. Ancheta continua verificând sistematic toţi angajaţii ETCSA, dar lua timp.

După ce închise, Isabel Jovellar se lăsă în fotoliu şi trase lung din ţigară. Pentru prima dată de mult timp, CIA derula o operaţiune mare pe teritoriul cubanez şi ea era cea care se ocupa de anchetarea ei.

Mai rămânea un punct crucial de stabilit. Care era scopul americanilor?

Nu avea decât o variantă: să reuşească. Luă telefonul şi-l sună pe unul din anchetatori. Se decise să facă cunoştinţă cu Miguel Barreiro.

Malko ieşi de la *Nacional* şi plecă pe jos să îşi recupereze maşina din garajul de la *Habana Libre.* Avea nevoie să se calmeze aşteptând evoluţia unei situaţii pe care nimeni nu o stăpânea. Doar Dumnezeu ştia ora morţii lui Fidel Castra. Se decise să meargă cu Fedora la plajă în Tarara, la douăzeci şi cinci de kilometri est de Havana.

Era totuşi mulţumit că reuşise să obţină întâlnirea crucială cu generalul Anibal Guevara, fără să fie urmărit.

Văzând Lada gri parcată în faţa porţii, Miguel Barreiro simţi cum i se înnoadă stomacul. Unul dintre'securişti, cel pe care îl cunoştea, se apropie zâmbind.

— Senor Barreiro, sunteţi aşteptat pe strada San Miguel.

Se înclină comic. În spatele politeţii, era o ironie feroce.

Miguel Barreiro nici nu discută măcar.

— Să mergem, făcu el.

— Mergeţi cu maşina noastră, o să vă aducem noi înapoi. Terifiat, arhitectul spaniol se aşează în spate. Închise ochii, întrebându-se ce îl aştepta. Când ajunse, poliţişti în uniformă îl conduseră spre clădirea din spate.

Unul dintre ei ciocăni la uşă şi deschise, lăsându-l pe arhitect să intre. Acesta ezită câteva secunde, întrebându-se cu ce oroare se va mai confrunta.

Surpriză: o splendidă negresă, cu ţigara în mână, bustul greu mulat într-o bluză roşie, fără sutien, îl privea, interesată. Singurul detaliu îngrijorător: o macetă era aşezată pe biroul ei. Uşa se închise şi negresa anunţă:

— Sunt Isabel Jovellar, asistenta tovarăşului generalul Cienfuegos. M-a însărcinat să continui ancheta asupra dumneavoastră.

Uşurat că nu va fi torturat, Miguel Barreiro obiectă cu voce nesigură:

— Ce anchetă? Generalul este la curent cu totul.

— Nu. Unul din oamenii noştri care vă urmărea în insulele Cayman a dispărut. Au găsit maşina în parcarea restaurantului *Papagallo,* dar nu şi corpul lui. Credem că a fost asasinat de prietenii dumneavoastră americani şi dumneavoastră sunteţi complice. Este o infracţiune extrem de gravă.

Miguel Barreiro căzu ca din cer.

— Dar nu am auzit nimic despre acest om. O jur pe Fecioara Maria…

— Va trebui să o dovediţi, zise rece cubaneza. Bine, ai făcut ceea ce ţi-a ordonat generalul? adăugă ea, trecând la tutuială.

— Da, bineînţeles, răspunse ruşinat, Miguel Barreiro.

— Bun, o să îţi dictez un nou mesaj..

încurajat de blândeţea relativă a interogatoriului, arhitectul se aplecă spre birou.

— Uite! Dacă americanii află că… Mă vor omorî.

Privirea negresei îngheţă. Cu un gest rapid ca de şarpe, luă

maceta şi o înfipse cu toată forţa în birou, la câţiva centimetri de mână lui Miguel Barreiro! Acesta făcu un salt în spate căzând cu scaun cu tot pe jos. Abia se ridică şi trebui să înfrunte maceta îndreptată spre el,

— Vrei să fii împuşcat ca nemernicul de Carlito? zise Isabel Jovellar, ameninţătoare. Nu am decât o hârtie de semnat. Atunci, vei face *exact* ce îţi voi spune. Şi poate că o să îţi păstrezi întregi testiculele. Ai înţeles?

Miguel Barreiro rămase mut, ştiind că mai avea de străbătut o etapă din drumul spre crucificare.

Capitolul XIII

Din ce în ce mai nervos, Malko parcurgea la volanul maşinii sale aleile clubului Tarara, o enclavă pe malul mării care semăna cu o fostă tabără militară abandonată. La douăzeci şi cinci de kilometri est de Havana, bungalouri în stare jalnică se aliniau într-un decor straniu. Malko se uită la ceas. Unu şi zece: Lee Dickson trebuia să se nelinişteascâ.

Trebui să parcurgă aproape cinci kilometri, după ce o lăsase pe Fedora Kulak pe plajă, până să găsească o staţie de autobuz cu două cabine telefonice. Prima era defectă. Se rugă: a doua începu să sune. În cele din urmă Lee Dickson răspunse. Malko abia îl auzea.

— Totul s-a petrecut bine? întrebă Lee Dickson.

— Da, confirmă Malko, dar nu va mişca fără certitudinea soluţiei biologice. Nu este negociabil…

Vocea americanului se auzi slab, printre zgomote.

— Totul este bine în privinţa mea. „Iglesia” este în contact cu sursa sa. Nu mai avem decât să ne rugăm. Te voi anunţa pe canalul obişnuit.

Miguel Barreiro se duse în camera sa şi vomită. Făcu un duş, anulă toate întâlnirile şi se întinse pe pat. Avea impresia că merge printr-un tunel cu o luminiţă slabă la capăt, fără să ştie dacă nu acolo era moartea.

După un timp, se târî până la birou şi se puse să scrie biletul pe care trebuia să îl lase în cutia poştală de la *Le Chansonnier.* Cu senzaţia că îşi mai bate un cui în sicriu. Dar dacă nu se conforma ordinelor DGI, ştia ce îl aştepta: subsolul de la Villa Marista…

* *

Fedora Kulak şi Malko se întoarseră la maşina parcată în soare, în faţa unui mic restaurant care nu servea decât bere. În momentul în care Malko deschidea portiera maşinii, o fată se apropie, foarte sexy cu tricoul de bumbac care i se mula pe sâni şi o fustă roşie strâmtă.

— Bună ziua, zise ea, mergeţi la Havana?

Malko nu îndrăzni să zică nu.

— Da.

— Mă puteţi lua şi pe mine?

Autostopul era o realitate obişnuită în Cuba, din lipsa transportului în comun.

— Bineînţeles, acceptă Malko.

Fata se urcă în spate. O fermecătoare metisă. Ea întrebă:

— Unde mergeţi?

— La *Naţional.*

Ea îşi luă geanta de plajă şi scoase un pachet desfăcut de ţigări.

— Sunt Cohiba, anunţă ea. Doar doi dolari bucata. Lucrez la fabrica Partagas. Pot să obţin ce doriţi.

Malko declină oferta politicos. Putea fi o provocare. Ea îi părăsi în parcarea de la *Naţional* şi o văzură cum se îndreaptă spre piscină.

Fedora Kulak urmări din priviri mersul ei legănat şi remarcă perfid:

— Nu cred că vinde doar ţigări… Ai văzut ce privire are…

Generalul Anibal Guevara, aşezat în jepul rusesc obosit, privea baletul elicopterelor MI-24 care distrugeau un cuib de rezistenţă inamică aflat într-un oraş în ruine. Ultimul elicopter ateriză şi colonelul însărcinat cu exerciţiul veni să îi raporteze şefului. Luptaseră împreună în Angola şi Etiopia. Ca modeşti tineri ofiţeri.

— Vino pe la mine în seara asta, pe la şase, propuse generalul. Şi ceilalţi camarazi vor fi acolo. O să bem nişte rom şi vom povesti bancuri.

Generalul Guevara se duse la maşina sa şi porni spre Nuevo Vedado, spre casă. Invitase la un pahar o jumătate de duzină de prieteni care avansaseră în ierarhia militară în acelaşi timp cu el şi care împărtăşeau aceeaşi detestare faţă de regimul pe care îl serviseră cu sângele lor, din Africa până în America Latină.

Colonelul Jose Cardenas, pilotul pensionar, îl aştepta

discutând cu soţia sa. Cei doi se instalară în grădină, unde nu puteau fi microfoane. Din precauţie, generalul Anibal Guevara porni radioul la volum tare ca să acopere discuţiile. După o gură de bere, îl întrebă pe colonelul Cardenas:

— Ce crezi?

Fostul pilot de elicoptere nu ezită.

— Trebuie să mergem! Imediat ce *Nebunul* nu mai este pe lumea aceasta. Altfel, banda Gaviota se va instala pentru foarte mult timp.

O Lada gri cu numere verzi se opri în faţa porţii şi un bărbat în uniformă coborî: generalul Emilio Zapatero, care era numit „comandantul armatei occidentale”, adică partea de vest a Cubei, inclusiv Havana.

După o oră, erau în efectiv complet: şapte ofiţeri superiori care serviseră toţi sub generalul Ochoa şi continuau să îi venereze memoria. În jurul lor era o galaxie de maiori, căpitani, locotenenţi care gândeau la fel.

Refugiaţi în garaj, cu uşa deschisă spre grădină, ridicară paharele şi generalul Guevara zise, cu o voce ironică:

— Să învingem! Patria sau moartea!

Strigătul lui Fidel Castro. Care se potrivea perfect cu proiectul lor. Dacă eşua erau toţi promişi plutonului de execuţie.

Isabel Jovellar se lansă în explicaţii:

— Am identificat în fine spionul *fără cap*, se numeşte Walter Zimmer, locuieşte la *Nacionalşi* posedă un paşaport canadian. Astăzi, era pe plaja de la Tarara. A plecat pe la unu pentru a telefona de la o cabină telefonică. A fost fotografiat. În acelaşi moment, americanul Lee Dickson primea un apel la o cabină din club Habanalconversaţia lor a fost scurtă. Se tem.

— Evident, nu ştim ce au discutat…

— Nu, recunoscu Isabel Jovellar, dar acum ştim că se află în derulare o operaţiune.

Generalul îşi aprinse ţigara.

— Ce ai aflat despre acest Walter Zimmer? Ai aflat adevărata lui identitate?

— Nu încă, recunoscu cubaneza. Cei de la Imigrări susţin că paşaportul lui părea autentic. În Canada, nu avem destui oameni pentru a efectua ancheta, dar puţin contează sub ce nume îl împuşcăm…

Generalul Cienfuegos zâmbi. Era mândru de tânăra din faţa

lui-

— Ce contacte a avut? întrebă el.

Isabel Jovellar coborî capul. Era punctul slab al rezumatului ei.

— Nu am identificat niciunul, mărturisi ea; dar nu îl supraveghem decât de ieri. Este o gaură de trei ore în acest timp, între unsprezece şi două dimineaţa.

— Trebuie aflat ce a făcut! Este tot?

— Nu. Are o legătură cu o turistă pe care aparent a întâlnit-o aici.

— Cine este?

— O canadiană, de origine rusă. Foarte frumoasă. Locuieşte la *Habana Libre.*

— Crezi că lucrează cu el?

— Nu cred. Se văd doar pentru a face dragoste.

— Dacă este rusoaică, am putea să îi întrebăm pe prietenii noştri, sugeră generalul.

— Este o idee bună, aprobă Isabel Jovellar. Lată fotografiile făcute celor doi.

— Dar încă nu ştim totul... Ai aflat cum au putut procura americanii numerele de apel ale cabinelor telefonice?

— Am veşti bune, afirmă ea. Colonelul Montero bănuieşte un angajat al ETCSA care face reparaţii în sediul Secţiei comerciale americane. Responsabilul de la comisariatul de cartier ne-a semnalat deja că şi-a cumpărat diverse lucruri, printre care un frigider de ocazie. Şi nu nu are rude în Miami... O să îl interoghez.

— Perfect. Repede, aprobă generalul. După părerea ta, care este misiunea acestui agent imperialist?

Isabel Jovellar îşi punea aceeaşi întrebare fără să fi găsit răspunsul.

— O să încerc să descopăr, promise Isabel Jovellar.

Ea îi explică ideea şi generalul aprobă. Cu cât îl verificau mai bine pe agentul american, cu atât aveau mai multe şanse să îl prindă cu ceva. Dar el ridică ţigara.

— Atenţie! Nu trebuie să bănuiască nimic. Altfel nu va mai acţiona şi va activa planul B. Cu siguranţă au unul.

Noaptea se lăsase şi cei şapte participanţi discutaseră animaţi fiecare posibilitate. Toţi căzuseră de acord. În câteva ore, o acţiune bine coordonată putea neutraliza Ministerul de Interne, birourile lui Frank Capistrano şi ale fratelui său Râul, şi

emiţătorul de televiziune care permitea să anunţe cubanezilor moartea lui Lider Maximo şi începutul unei noi ere.

Când ieşi să îi conducă pe invitaţi observă un bărbat care îi privea în timp ce plimba câinele. Pedro Gomez, responsabilul de cartier. Se duse la el şi îl strânse în braţe energic.

— Cum merge, tovarăşe? Ar fi trebuit să te invit! Ne-am adunat să sărbătorim aniversarea victoriei de la Ogaden împotriva forţelor imperialiste, acum douăzeci şi cinci de ani. Când ne-am îndeplinit misiunile internaţionale.

— Ah, foarte bine, făcu sectoristul, uimit.

Avea ce scrie în raportul săptămânal despre oamenii din cartier pe care trebuia să îi urmărească pentru DGSE. Nimic nu trebuia să scape vigilenţei revoluţionare.

— Tovarăşă, cred că l-am identificat pe suspect, anunţă, triumfător, colonelul Montero.

Isabel Jovellar simţi cum îi creşte adrenalina.

— Foarte bine! Adu-l la mine. Cum se numeşte?

— Tovarăşă, nu pot. Nu lucrează astăzi. Se numeşte Tomas Coro. Este un angajat al ETCSA. Înainte de a lucra în clădirea imperialiştilor, a verificat toate telefoanele publice din Vedado şi Miramar.

Isabel Jovellar era fericită.

— *Trebuie* să îl găseşti, decretă ea. Mă suni înainte să îl arestezi.

George Wimont îi aştepta lângă şalupa Bertram. Fedora Kulak urcă prima, apoi Malko, şi se instalară pe dunetă.

— Vezi, nu ai avut nevoie de mine. Misiunea ta este aproape terminată. Încă o întâlnire cu generalul Guevara şi apoi iei avionul. Restul nu te priveşte.

— Sper că ai dreptate! oftă Malko. Nu reuşesc să cred că, într-un sistem poliţienesc, Securitatea să nu observe nimic. Am riscat totuşi foarte mult.

Fedora Kulak se mulţumi să zâmbească.

— Cunosc bine sistemul. Şi la noi la fel surveneau rateuri. Altfel, nu aş mai fi fost aici, ci îngropată în cimitirul de la Lubianka.

Când erau gata să iasă din rada portului, un mic patrulator ieşi din portul militar, vecin, spre larg. George Wimont îi zise surprins:

— Uite, au primit combustibil! De săptămâni nu i-am mai

văzut ieşind în larg.

Prezenţa patrulaterului cubanez îl deranjă pe Malko. Avea impresia că este urmărit.

— Am descoperit o băcănie rusească! anunţă Fedora Kulak. La colţul străzii A cu 13, într-o vilă drăguţă. Am discutat cu „babuşka”. Vine acolo în fiecare zi să vândă prăjituri făcute de ea. Nu sunt decât vreo sută de „sovietici” în Havana şi o duc foarte rău. Este amuzant, primul consilier al Ambasadei Rusiei este un fost agent angajat de fostul meu şef, generalul Plyakov. J A reuşit. Evgheni Alexandrovici Tifonov.

— Ar fi mai bine să nu te mai duci pe acolo, remarcă Malko.

Fedora izbucni în râs.

— Din contră! Mai întâi, astăzi, tovarăşul Puţin este mult mai apropiat de George Bush decât de Fidel Castro. Apoi, Tifonov a visat mereu să facă dragoste cu mine. Dacă mă vede aici, cu soarele şi salsa, o să înnebunească…

Malko se uită la ceas.

— Trebuie să merg să telefonez.

îl sună mai întâi pe George Wimont pentru a-i mulţumi, apoi formă numărul lăsat în mesajul de la toalete.

— Este o Lada care nu mă scapă din ochi de dimineaţă, anunţă Lee Dickson. Dumneavoastră, probleme?

— Nu încă, făcu Malko privind în jur. Aveţi noutăţi?

— Da. După „Iglesia”, starea lui este ireversibilă. Puteţi transmite…

— Inutil, obiectă Malko. Persoana în cauză nu va mişca până nu va fi sigură soluţia biologică.

El insistă:

— V-am spus că este ireversibil… Deci riscul este limitat.

— Să aşteptăm informaţia finală, se opuse Malko.

— La dracu’l făcu deodată Lee Dickson. Vin spre mine, vă las._

închise brutal şi Malko se întoarse pe terasa de la *Naţional* cu un sentiment ciudat. De ce DGI îl urmărea brusc pe Lee Dickson?

— Nimic nou?

— Nu, oftă Malko.

— Mergem să cinăm? întrebă Fedora.

Nu răspunse: Dalia, vânzătoarea de ţigări, tocmai apărea pe terasă şi se îndrepta spre bar. Trecând pe lângă masa lor îi

adresă lui Malko un zâmbet languros. Fedora nu se înşelă.

— Această mică târfă abia aşteaptă să sară pe tine în pat! remarcă ea.

Tovarăşă, l-am găsit! Cinează în acest moment la *Doctor Cafe*, pe strada 38, între Primera şi Segunda. Ce facem?

Vocea colonelului Montero vibra de excitare. Isabel Jovellar zise fără ezitare:

— Vin! Nu faceţi nimic.

Lăsând scuterul, se duse la garaj să ia o Lada cu şofer.

— Mergem la Miramar, zise ea. Rapid.

îl sună de pe mobil pe generalul Cienfuegos, transmiţându-i mesajul. După douăzeci de minute maşina se oprea în spatele unui Moscvici în care se aflau patru bărbaţi, în faţa unei case cu grădină în faţă..

— Să mergem! făcu simplu Isabel Jovellar.

Patroana, o femeie grasă, veni în faţa nou-veniţilor şi înţelese imediat cu cine are de-a face.

— Bună ziua, tovarăşi, zise e. O bere?

— Tovarăşă, întrebă imediat Isabel Jovellar, îi cunoşti pe cei doi aşezaţi acolo?

Un cubanez de vreo patruzeci de ani în cămaşă, însoţit de o creatură fermecătoare, cu sânii aproape scoşi pe afară, gura rujată. Mâinile lor împreunate vorbeau în locul lor.

— Tovarăşă, închide restaurantul. Nu vrem să fim deranjaţi.

Patroana se grăbi să se supună. Cuplul nu remarcase nimic, radioul acoperind conversaţiile.

Cei trei securişti şi Isabel Jovellar se apropiară de masă. Unul dintre ei arătă legitimaţia:

— Securitatea Statului, tovarăşe. Actele!

Cei doi scoaseră actele. Securistul le examină, apoi le înapoie şi zise pe un ton sever:

— Tovarăşe, ştii că este interzis să mănânci languste cumpărate ilegal!

Tipul se încurcă.

— Dar nu ştiam, tovarăşe! Sunt în meniu.

Fata de lângă el privea în farfurie. Unul dintre securişti întrebă:

— Este soţia ta?

— Oh, nu.

— Atunci, să plece!

Securiştii şi Isabel Jovellar se aşezară în faţa lui Tomas Coro. Isabel Jovellar începu interogatoriul.

— Toma, lucrezi la ETCSA, da?

— Da, tovarăşă, răspunse bărbatul, începând să simtă că nu era vorba doar de trafic ilegal de languste.

— Cât câştigi?

— Patru sute de pesos, plus primele.

— Foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Cu cartela de alimente trăieşti bine, nu? Şi tu ce faci?

— Verific instalaţiile imperialiştilor, răspunse Tomas Coro. De altfel toţi tovarăşii de la dumneavoastră mă cunosc. Trebuie să scriu rapoarte în fiecare săptămână. Fac şi „tehnica”, adăugă el cu un zâmbet.

Până aici, totul părea normal. Deodată, Isabel Jovellar luă un cuţit ascuţit aşezat pe masă ca pentru a se juca şi, cu un gest brutal, îl înfipse în mâna stângă a lui Tomas Coro care scoase un ţipăt înspăimântător.

— Rahat! Netrebnic! Cine ţi-a dat bani să plăteşti langustele traficate!

Se’decise să nu piardă timpul.

Pe meniu, o langustă costa peste o mie de pesos. De două ori şi jumătate salariul lunar al tehnicianului… Acesta, cu mâna înfiptă în masă, privea la sângele care. Curgea. Reuşi să bâiguie:

— Imperialiştii îmi dau mici lucruri de reparat. Am lucrat chiar acasă la unul din ei. Mi-a dat toţi aceşti bani.

Isabel Jovellar se aplecă la urechea lui Tomas Coro.

— Şi *tu,* ce le-ai dat?

Cubanezul rămase mut. Nemiloasă, ea întrebă:

— Înainte să ajungi să lucrezi la imperialişti, ce făceai?

— Verificam cabinele telefonice din Vedado şi Miramar.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Începi să spui adevărul. Poate că o să scapi numai cu un an sau doi de închisoare. Cui i-ai dat lista cu numerele acestor cabine?

Tomas Coro, palid, cu mâna încă fixată în masă, protestă.

— Tovarăşă! Nu ştiu ce vorbeşti. Nu am dat nimic niciodată americanilor!

— Tomas, urlă ea, nu vrem să te ducem la Villa Marista. Este prea departe şi suntem grăbiţi. Trebuie să ne spui totul.

— Nu am…

Nu mai avu timp să continue. Îi scosese cuţitul din mână şi

sângele ţâşnea în valuri. Doi dintre securişti îl ridicară şi un al treilea îi scosese sandalele din picioare.

— Hai! zise Isabel Jovellar.

Cei doi îl băgară în cuptorul de pizza până la jumătate, lăsându-i doar capul şi pieptul afară! începu să ţipe, acoperind muzica. Când îl scoaseră, picioarele îi erau acoperite cu răni roşii şi băşici. Arsuri de gradul trei. Isabel Jovellar se aplecă spre el.

— Nemernicule, o să îmi spui ceea ce vreau... Altfel, o să te băgăm cu capul acolo.

Printre lacrimi, se jură:

— Tovarăşă, nu am făcut nimic...

Agasată, Isabel Jovellar zise furioasă:

— Acum, cu capul!

Entuziaşti, cei doi băgară victima cu capul în cuptorul de pizza!

Când îl scoaseră afară pe Tomas Coro, faţa lui era umflată. Părul îi ardea şi urla încontinuu. Isabel Jovellar luă o sticlă de bere şi o vărsă pe capul lui zicând:

— Termină cu ţipetele, gunoi ce eşti! O să te ardem de viu, dacă nu vorbeşti... Ca pe o langustă...

De această dată durerea fusese prea mare. Cu buzele arse şi umflate îngăimă câteva cuvinte.

— Da, este adevărat, le-am dat numerele.

— Pe care?

— Nu le mai ştiu. Nu îmi amintesc. Am lista la birou. Sunt cele pe care le-am reparat... Tovarăşă, faceţi ceva, îmi este foarte rău.

— Când vei vorbi. Mergem la birou la tine.

Cei doi securişti îl transportau pe rănit de subsuori. Isabel Jovellar ieşi ultima, debordind de bucurie. De această dată, mai făcuse un pas decisiv. Spionul CIA nu mai putea scăpa.

Capitolul XIV

Fedora Kulak şi Malko cinaseră la cel mai şic local din Miramar, *Torcoroco,* unde le servise, la preţ de caviar, o bucată de carne de vită tare ca o talpă de pantof. Malko se simţea ciudat. Pe măsură ce trecea timpul creşteau riscurile. Ca şi cum i-ar fi ghicit neliniştea, Fedora îşi puse mâna peste şoldul lui.

— Te simt încordat. În seara asta, ia un somnifer şi dormi. Eu,

o să îmi dau cu cremă, m-a cam ars soarele pe şalupă.

O însoţi la *Habana Libre,* după care plecă spre *Nacionat.* În momentul în care ieşea din maşină, o umbră apăru în faţa lui.

Dalia, vânzătoarea de ţigări. Se uită temătoare în jur şi zise încet:

— Lată adresa mea. Mai am ţigări acasă la mine. Puteţi veni când doriţi, seara.

Surprins, el o întrebă:

— Dar de ce vă interesaţi atât de mine?

Ea zâmbi.

— Ceilalţi turişti rămân o zi sau două. Dumneavoastră, nu. Veniţi să cumpăraţi ţigări, am nevoie mare de bani... Pe curând.

Ea dispăru în întuneric şi Malko intră în hotel, punând bucata de hârtie în buzunar. Ştia că până a doua zi nu va primi veşti de la Lee Dickson. Alte ore de aşteptare.

Tehnicienii de la DGI lucraseră repede şi bine. De acum, cele zece cabine telefonice erau sub ascultare, *în timp real,* ceea ce permitea să reacţioneze instantaneu.

Era momentul să lovească operaţiunea americană. Urmau să afle în fine ce învârtea CIA. Isabel Jovellar se simţea mândră la gândul că va apăsa acest ultim buton. Rapid, scrise o atenţionare pentru echipa de securişti de dimineaţă, cerând să fie adus Miguel Barreiro, şi apoi plecă să se culce.

*

Miguel Barreiro fusese primit aproape politicos de către negresa pe care o ţinea minte numai după numele ei, Isabel în birou, ea îi explicase ce aştepta de la el. Iar Miguel Barreiro se opuse.

— Este imposibil, răspunsese el la cererea securistei. Dacă fac asta, mă vor ucide.

Ea ridicase din umeri, citând un proverb cubanez: *Norocul vine, norocul trece...* Şi oftă.

— Idiotule! o vei face până la urmă, dar înainte, o să fie foarte neplăcut.

De această dată cei doi călăi îl scoaseră din apă, legat de crucea din lemn, aproape livid, sufocându-se. Înţeleseră că riscau să îl omoare, ceea ce era contrar ordinelor primite. Abia îşi revenea când uşa se deschise şi Isabel Jovellar apăru, cu ţigara în mână. Privi dezgustată la arhitect şi zise:

— De ce îl lăsaţi să se odihnească? Hai, continuaţi.

Când cei doi apucară de cruce, Miguel Barreiro zise.

— Milă! imploră el. O să fac ce doriţi…

Isabel Jovellar îl privi rece.

— Eşti sigur?

— Da, da.

— Bine, dezlegaţi i.

Ieşi din birou şi negrii îl dezlegară, îl şterseră şi îl îmbrăcară. Ca nişte roboţi. Apoi îl conduseră în biroul securistei. Aceasta, cu un zâmbet călduros, anunţă, reluând tonul politicos:

— Senior Barreiro, problemele dumneavoastră s-au terminat. Este ultimul serviciu pe care vi-l cerem. Apoi, veţi fi liber să rămâneţi în Cuba sau să plecaţi, dar cred că vă place mult ţara noastră…

— Da, recunoscu slăbit arhitectul.

— Foarte bine, concluzionă ea. Lată ce trebuie să scrieţi. Arhitectul ascultă fără să o întrerupă. Era sfârşitul vieţii lui. Ea împinse un carnet şi un stilou. Miguel Barreiro se puse la treabă, cu creierul golit.

Richard Lorenz, unul din ajutoarele lui Lee Dickson, tocmai cina 1^ *Chansonnier* cu o diplomată filipineză. În fiecare seară unul din membrii echipei venea să ridice cutia poştală. Se ridică şi se scuză cu un zâmbet faţă de amica sa.

Cum închise uşa toaletei, săltă capacul de porţelan al rezervorului de apă. Inima îi sări în piept. Un săculeţ de plastic transparent era agăţat de un cârlig. Americanul îl scoase din apă, îl şterse, îl deschise şi citi: „El Viejo a fost debranşat ieri seară. Moartea va fi anunţată în patruzeci şi opt de ore.”

îndoi hârtia, o puse în buzunar şi ceru nota de plată imediat ce ajunse la masă. Ce avea acolo era dinamită.

— Vrei să bei un pahar acasă la Lee Dickson? şi întrebă el parteneră.

— De ce nu? făcu tânăra filipineză.

Richard Lorenz scoase telefonul mobil şi-l apelă pe şeful staţiei CIA care răspunse imediat.

— Sunt Dick, anunţă el. Am terminat de mâncat. Mai este petrecere la dumneavoastră?

— Cum să nu! zise Lee Dickson. Mai avem destul rom. Vă aşteptăm.

Lee Dickson închise euforic telefonul rjjpbil. Convenise cu Richard Lorenz să sune numai dacă găsise ceva în cutia poştală,

ceva de noutate!

Timp de douăzeci de minute, se gândi la toate. Emoţionat tânărul agent al CIA îi întinse hârtia.

— Dumnezeule! zise Lee Dickson după ce citise. Este! Exultând, scoase din bar o sticlă de Defender, umplu două pahare şi îl ridică pe al său.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze!

Măcar dacă Lee Dickson avea *cu adevărat* să îi spună ceva. Fedora Kulak veni pe la unsprezece. Ea dormise bine. Cu puţin înainte de prânz, Malko îşi luă pe el o cămaşă şi ieşi în hol. Cumpără o revistă de la recepţie, apoi se duse la telefon.

Lee Dickson răspunse imediat.

— *El Viejo* este mort! zise el.

Rapid, îi dădu detaliile lui Malko:

— Trebuie să îl anunţăm pe general. Avem patruzeci şi opt de ore avans. Este formidabil.

Ciudat, Malko nu era atât de euforic ca americanul.

— Voi fi obligat să îmi asum un mare risc, obiectă el.

— Nu avem de ales, zise americanul.

închise brusc. Malko făcu la fel. Pentru a-i preveni pe clandestini, nu avea decât o cale. Joachim. Coborî iar la piscină şi o anunţă pe Fedora Kulak:

— Mergem să vizităm cimitirul Colon.

Ascultaseră de mai multe ori traducerea mesajului transmis de Lee Dickson agentului cunoscut sub numele de Walter Zimmer. Nu era nicio îndoială referitoare la ce se pregătea: o lovitură de stat. Le mai lipsea un element capital: identitatea clandestinilor.

Adică cel mai important aspect.

— O să lansez planul Alba, propuse şeful Statului Major. Şi apoi facem curăţenie.

Şeful DGSE, generalul Cienfuegos, scutură din cap.

— Dacă nu îi prindem cu mâţa în sac, argumentă el, riscăm să îi scăpăm. Dacă nu le lăsăm timp să se descopere, nu vor mişca şi vor reîncepe cu următoarea ocazie.

O linişte apăsătoare se lăsă. Apoi, Raul Castro zise şi el:

— Este adevărat. Trebuie să aşteptăm să se descopere şi să le zdrobim capul, ca la şerpi…

— Şi dacă… zise şeful Statului Major.

Sugerând ceea ce toată lumea gândea. Dacă lovitura de stat

se declanşa cu viteza fulgerului, măturând totul în cale?

Generalul Cienfuegos îi calmă.

Apoi, începu să socotească. Urgenţa absolută era să îl anunţe pe Malko ca să îl prevină pe generalul Anibal Guevara, îl întrebă pe Richard Lorenz:

— Ai încredere în prietena ta filipineză?

— Da, în principiu. De ce?

— Trebuie anunţat Malko, de mâine dimineaţă. Nu pot să te trimit pe tine. Crezi dă ar putea merge la *Nacional* să depună un mesaj?

— Sunt toaletele *bărbaţilor,* remarcă tânărul.

— La naiba! O.K. Vei merge tu.

Se duse la seif şi luă lista cu numerele de telefon, selectând o cabină telefonică situată în centrul comercial. Scrise pe acelaşi plastic transparent, fixând întâlnirea la prânz. În această noapte, nu prea va dormi. Trebuia să redacteze o telegramă la Langley. Urgentă şi strict secretă.

Epoca post-Castro era pe drum.

Miguel Barreiro era întins pe pat, în întuneric. Îşi concediase grădinarul-bucătar, spunând că va lipsi câteva zile. Pentru prima dată se simţea bine. Fără nicio nelinişte pentru a doua zi.

fiindcă nu mai era o a doua zi.

în urmă cu o jumătate de oră, înghiţise un cocktail de diferite barbiturice pe care le avea în farmacie. Adormea şi nu se mai trezea. După ce se întorsese de la *Chansonnier,* redactase mai multe scrisori, mai întâi către mama sa, apoi câtre anumiţi prieteni apropiaţi. Nimeni nu era de încredere. Ştia că fusese folosit de ambele părţi şi că este terminat.

închise ochii, se gândi câteva clipe la trupul minunat al lui Carlito, apoi se cufundă în neant.

Malko dormise puţin şi prost. După micul dejun coborî la piscină, dar îşi propuse să aştepte o oră înainte de a se duce la toalete. Un mesaj era acolo. Învăţă numărul pe dinafară şi aruncă plasticul în vas, apoi trase apa.

— Lăsaţi-mă să mă ocup. Îi vom prinde pe imperialişti cu propriul lor joc.

După o jumătate de oră, şedinţa se încheie. Câştigase. Se întoarse la Villa Marista unde îl aştepta Isabel Jovellăr.

— O să îi nimicim! zise el triumfal.

Joachim nu era la cimitir!

De o oră, Fedora şi Malko parcurgeau cimitirul Colon în căutarea omului de legătură al generalului Anibal Guevara. Degeaba.

Din ce în ce mai neliniştit, Malko se duse la localul din faţa porţii Zapata. Nimeni. Joachim trebuia să fie bolnav…

Plecă, descurajat.

Cum să ia legătura cu Lee Dickson înainte de a doua zi? Singura persoană care îl mai putea ajuta era George Wimont.

— A fost să se plimbe la cimitirul Colon, cu prietena sa blondă, o anunţă pe Isabel Jovellăr securistul însărcinat cu urmărirea lui Walter Zimmer.

— Pe cine a întâlnit?

— Pe nimeni.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, tovarăşă. Nu l-am scăpat din ochi nicio secundă.

Perplexă, Isabel Jovellăr se întrebă ce însemna această vizită ciudată, şi întrebă:

— Unde este acum?

— La un străin care lucrează în domeniul petrolului, George Wimont. A mai fost deja cu şalupa lui, se pare.

— Foarte bine, nu îl scăpaţi din ochi, dar fiţi foarte prudenţi.

★

* *

— Am o idee, propuse George Wimont. În această seară, dau o petrecere. O să vă invit oficial, telefonic.

— Şi îl veţi invita şi pe Lee Dickson?

Petrolistul zâmbi.

— Nu, este prea riscant, dar casele noastre sunt la cincizeci de metri distanţă, într-un perimetru foarte bine păzit. Totuşi, este uşor, mai ales noaptea, să mergeţi de la o casă la alta fără să fiţi văzut. O să o trimit pe soţia mea la Secţia comercială americană sub pretextul solicitării unei vize. Îi va anunţa pe Lee Dickson.

Malko reluă drumul spre Vedado, mai liniştit. Mai era o problemă serioasă: cum să o întâlnească pe Nora fără să fie urmărit? Şi nu prea vedea nicio soluţie.

Toţi agenţii staţiei CIA de la Havana erau în fierbere, căutând să intercepteze mesaje radio sau telefonice care să permită

confirmarea morţii lui Fidel Castra. Degeaba: sistemul era în continuare opac. La Langley, Porter Goss îşi ţinea respiraţia. Aştepta o confirmare de la Havana, înainte de a-l anunţa pe preşedintele Bush.

Secretara lui Lee Dickson aduse un mesaj: neurologul spaniol venit să îl îngrijească pe Fidel Castra plecase în ajun spre Madrid!

în fine, un semn palpabil!

Şeful staţiei se grăbi să expedieze la Langley un mesaj codificat „fulger". Teama lui era să nu îl vadă pe Raul Castro anunţând punerea în aplicare a planului Alba care va complica mult operaţiunea. Se ridică şi se duse să privească circulaţia pe Malecon,

Niciun semn, nicăieri, al vreunei activităţi anormale. Nu avea decât să se roage.

Când Malko şi Fedora ajunseră la George Wimont, erau deja vreo douăzeci de invitaţi, care beau şi discutau.

Surpriză: printre invitaţi, Malko o reperă pe Marita Diaz, fiica ofiţerului G 5, care îi sări de gât.

— Nu m-aţi mai sunat! îi reproşă ea.

— O voi face, promise Malko.

Se strecură printre invitaţi apoi se alătură lui George Wimont în interiorul casei. Acesta deschise o uşă ce dădea spre grădină.

— Casa lui Lee este la cincizeci de_ metri, în această direcţie. Veţi vedea luminile. Vă aşteaptă. În această zonă, nu am văzut niciodată securişti. Mergeţi şi reveniţi repede.

Malko se strecură în grădină şi începu să înainteze printre liane, palmieri şi bambus. Abia după ce străbătu bucata de junglă văzu luminile vilei americanului. Acesta din urmă îl aştepta, fiindcă ieşi din umbră chiar în faţa lui.

— Bravo! zise el. L-aţi anunţat pe amicii noştri?

— Nu, zise Malko.

Lee Dickson, dezamăgit, ascultă relatarea lui Malko.

— Trebuie să găsim un mod de a da de ei! insistă el. Este o chestiune de ore.

— Nimic nu a apărut încă? întrebă Malko.

— Nimic.

Linişte. Malko întrebă brusc:

— Aveţi mesajul lui „Iglesia"?

— Bineînţeles. De ce?

— Aş vrea să îl duc lor. Pentru a credibiliza informaţia.

Lee Dickson tresări.

— Ar fi o nebunie să vă plimbaţi cu el! Dacă vă arestează…

— În principiu, nimeni nu ştie cine sunt, obiectă Malko. Aceşti ofiţeri îşi riscă viaţa lor. Au nevoie de probe.

— Da, recunoscu cu regret Lee Dickson.

— Daţi-mi-l.

— Bine, mă duc să îl caut.

Tocmai se ducea spre casă când Malko adăugă încet:

— Aş vrea o armă.

— O'armă! sări Lee Dickson, dar este o nebunie. Dacă vă găsesc cu o armă, vor şti imediat că nu sunteţi un simplu turist.

— Dacă descoperă arma la mine, răspunse Malko, înseamnă că ei ştiu deja că nu sunt un simplu turist. Deci, nu schimbă cu nimic.

— Dar ce vreţi să faceţi cu o armă?

— Vom intra într-o zonă de turbulenţă, explică Malko. Cine ştie ce se va întâmpla. Retragerea mea este organizată de George Wimont, dar pot apărea derapaje. Aş vrea să fiu sigur că o să ajung la vasul său.

Lee Dickson, puţin entuziasmat, cedă.

— O.K., o să vă dau ce am. Dar aici, doar posesia unui pistolet, este cincisprezece ani…

— Se va adăuga la condamnarea mea pe viaţă pentru spionaj, făcu Malko, filozofic.

Americanul se întoarse cu mesajul lui „Iglesia" şi un pachet înfăşurat într-o cârpă, în care era un automatic Tokarev calibrul 32.

— Nu l-am încercat niciodată, recunoscu americanul, nici nu ştiu de unde este. L-am găsit aici când am venit.

Malko băgă pistolul la centură, pe sub cămaşa largă şi îi întinse mâna lui Lee Dickson.

— O.K., voi încerca să o găsesc pe Nora. Lăsaţi-mi numărul la care să vă sun mâine dimineaţă. Sau la prânz.

Lee Dickson îi comunică lui Malko un număr din listă. Cuprins de o inspiraţie subită, Malko întrebă brusc:

— Sunteţi absolut sigur de „Iglesia"?

— A adus mereu informaţii de primă mână, făcu simplu americanul; detestă regimul şi nu poate fi cumpărat. Pentru mine, este beton.

Malko reintră în vegetaţia tropicală, ghidat de muzica răsunătoare din casa lui George Wimont. Abia intră în living că dădu nas în nas cu Marita Diaz, cu paharul în mână.

— Unde aţi fost?

— Mă plimbam, zise Malko.

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Atenţie, prietena dumneavoastră este foarte curtată... De altfel, este minunată. Aş fi vrut să vi-l prezint pe prietenul meu, dar nu este la Havana.

— Poate altă dată...

Marta Diaz se uită la ceas.

— Oh, la la, este târziu. Trebuie să plec.

Malko revăzu maşina 4×4 cu geamuri fumurii. Pentru a merge la Nora, avea neapărată nevoie de o rupere de urmăritori.

— Mă puteţi lua şi pe mine? întrebă el. Sunt cam obosit.

— Cu multă plăcere! Mergeţi să o căutaţi pe prietena dumneavoastră.

Malko se duse la Fedora care era înconjurată de o duzină de bărbaţi care salivau de dorinţă.

— Plec cu Marita, îi şopti el. Te întorci tu cu maşina.

Cu un semn din cap, ea fu de acord. Malko se întoarse la Marita Diaz.

— Vrea să mai rămână! Nu este nimic, se va întoarce cu maşina mea. Mergem?

— Mergem.

Maşina 4×4 ieşi din parcare şi o luă la stânga. Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă nimic din exterior. Cei care îl urmăreau nu aveau de unde să ştie că el este în maşină.

După douăzeci de minute era lângă *Nacional.*

— Noapte bună, zise Malko. Mulţumesc.

Nu avea decât să meargă pe jos- spre strada San Lazaro şi să se roage ca Nora să fie acolo.

Capitolul XV

Era încă destul de cald şi Malko ajunse lac de transpiraţie în faţa clădirii din San Lazaro unde locuia Nora. Se uită la ceas: douăsprezece şi zece. Nora trebuia să doarmă. Ciocăni.

După câteva minute, neprimind niciun răspuns, făcu o pauză. Auzi un scârţâit de cealaltă parte a uşi şi o voce de femeie întrebă încet:

— Cine este?

— Nora, sunt prietenul tău de la *Nacional.*

Un zgomot de încuietoare şi uşa se deschise, apărând cubaneza speriată. Malko intră.

— Ce se întâmplă? întrebă ea încet.

— Am un mesaj urgent de transmis lui Joachim, explică Malko. Am fost la cimitir şi nu este acolo.

— Ştiu. S-a dus la mama lui. Ace cancer. Va fi acolo mâine.

— Mâine, este prea târziu, zise Malko. Aveţi vreo cale de a-l anunţa pe generalul Anibal Guevara?

Ea încruntă din sprâncene.

— La ora asta?

— Da. Fidel Castra este mort. Trebuie să îl anunţaţi cât mai repede.

Nora păru sceptică.

— Sunteţi sigur?

— Am proba scrisă, o asigură Malko. Nu trebuie să pierdem niciun minut.

Cubaneza rămase tăcută, apoi zise:

— Foarte bine! Mă voi duce să îl anunţ chiar eu.

— Aveţi o maşină?

Nora schiţă un zâmbet trist. Malko scoase plicul lui „Iglesia” din borsetă.

— Îi veţi da asta generalului. Şi uraţi-i succes.

Coborâră împreună şi se despărţiră în stradă. Malko nu se întâlni practic cu nimeni până la *Nacional.* Gândindu-se la camere, avu grijă să nu pună pistoletul în seif şi îl păstră în borseta din piele.

De acum, numărătoarea inversă începuse. Misiunea lui era terminată. De dimineaţă va face o rezervare la Cubana Aviacion.

* *

Generalul Cienfuegos era furios.

— Walter Zimmer a plecat la petrecerea de la George Wimont cu maşina lui împreună cu blonda. Aceasta s-a întors singură la ora unu şi zece iar domnul Walter Zimmer a revenit la două dimineaţa la *Nacional,* pe jos. Cum a plecat de la Wimont? Unde s-a dus?

— Tovarăşe general, zise Isabel Jovellar, nu ştim ce s-a întâmplat aseară, este adevărat, dar poate am un element interesant.

— Ce? răcni generalul Cienfuegos.

— Am primit un raport de la patrula 84. A reperat în noaptea aceasta o tânără care ieşea de la domiciliul generalului Anibal Guevara», în Nuevo Vedado. A pretins că a stat la discuţii până târziu.

— Generalul Anibal Guevara, făcu şeful DGI. Am văzut o hârtie despre el, zilele acestea.

Sună secretara şi îi explică problema. După cinci minute avea raportul trimis de sectorist.

— Mi s-a semnalat o reuniune a mai multor ofiţeri superiori acum trei zile la domiciliul generalului Guevara. Numerele maşinilor şi motocicletelor sunt notate. Ei pregătesc lovitura de stat!

Nu îşi mai revenea de bucurie.

— Trebuie mai întâi să îi identificăm, zise el. Repede! Arestaţi-o pe femeia care ieşea de la general şi aduceţi-o aici.

Generalul adună hârtiile şi se ridică.

— Merg la Ministerul de Interne, anunţă el.

— Îl arestăm pe agentul american? întrebă Isabel Jovellar.

— Nu, nu încă, dar nu îl scăpaţi din ochi…

— Foarte bine, o să dau ordine.

Malko se trezi la nouă dimineaţa. Cerul era albastru. O sună pe Fedora la *Habana Libre* şi ea îi promise că îi aduce Skoda cât mai repede. Cu pistoletul în borseta de piele, se duse să servească masa, apoi plecă pe jos la Cubana Aviacion. Stătu la coadă lângă o tânără în alb.

Când îi veni rândul, ceru un loc pentru Toronto, arătând paşaportul. Angajata zâmbitoare verifică în calculator apoi zise:

— Senor, nu este niciun loc până săptămâna viitoare, încercaţi la Air Canada.

Ieşi, se duse la birourile Air Canada, pentru a ieşi cu acelaşi răspuns: toate zborurile erau complete până săptămâna viitoare… Furios, dar nu încă neliniştit, reveni la Air France, alături de Cubana. Acolo angajata se scuză:

— Am avut o problemă cu un avion. Nu vă putem îmbarca decât miercurea viitoare. Dar, aveţi bilet de Toronto, nu de Europa…

— Trebuie să mă întorc de urgenţă la Toronto, explică Malko. Chiar dacă trebuie să trec prin Europa. Mulţumesc.

însemna un singur lucru: era cel puţin suspect, chiar mai rău,

jdentificat…

îşi dădu seama brusc cât de singur era. Imposibil de ajuns la Lee Dickson. Mai rămânea Fedora Kulak ca rezervă. Dar ce putea face ea?

De la cabina telefonică din hol, îl sună pe George Wimont. După ce îi mulţumi din nou, îi ceru pe un ton neutru:

— Aş face o tură cu şalupa în această după-amiază…

— Hei! făcu petrolistul. Vasul meu nu este aici astăzi. Am putea mâine?

— O.K., acceptă Malko. Mâine dimineaţă la ora nouă. Sper că va fi peşte de prins…

închise, nervos. De acum, la fiecare moment, puteau să apară securiştii de la DGI. Maşinal, se duse spre piscină. Orele aveau să treacă greu.

Nora se uită prin vizorul uşii şi simţi cum îi sare inima din piept. Erau trei securişti pe hol.

— Securitatea Statului! Deschideţi imediat!

Ea se dădu înapoi în momentul în care uşa începea să se clatine sub loviturile de picior. Două împuşcături şi cei trei intrară în apartament. Nora era deja pe terasă, sărind peste zidurile ce separau diferitele părţi ale imobilului.

— Stai! urlă unul din ei luându-se după ea, liniştit, fiindcă la cealaltă intrare erau colegii lui.

După ce trecu de ultimul parapet, Nora continua să alerge. Timp de câteva fracţiuni de secundă păru că rămâne nemişcată în aer, apoi dispăru.

Când primul securist se aplecă peste parapet, oamenii începuseră deja să se adune în jurul trupului strivit de trotuar.

Generalul Anibal Guevara tocmai îşi adunase principalii adjuncţi în sala de operaţiuni de la baza Baracoa pentru a lucra la un exerciţiu antigherilă urbană. În realitate era un plan de neutralizare a ultimelor două etaje de la Ministerul de Interne. Operaţiune prevăzută pentru următoarea oră. Amicul său, nr. 2, îi convocase pe principalii oameni din Minister pentru o şedinţă la acea oră. Bineînţeles, el va sosi cu întârziere…

Telefonul mobil sună şi văzu numărul amicului său colonelul Jaime Durango. Abia răspunse că un val de adrenalină îi umplu arterele.

— Anibal! Tocmai mă opresc. *Las Tropas* – Trupele de elită. Mă ameninţă.

Anibal Guevara auzi zgomotul strident al unei frâne, apoi împuşcături şi vocea disperată a colonelului Durango.

— Vor să mă aresteze! Adio!

Comunicaţia fu întreruptă. Palid, generalul Anibal Guevara ridică ochii şi văzu o coloană de camioane îndreptându-se spre clădirea în care se afla.

Coborau oameni în uniforme gri, *Las Tropas,* garda pretoriană a lui Fidel Castro. Se desfăşurară în jurul clădirii în timp ce un ofiţer se precipită în cameră, cu pistoletul în mână.

— Domnilor şi prietenilor, zise calm generalul Anibal Guevara, am fost trădaţi Adio.

Scoase pistoletul şi ţinti spre ofiţerul *Las Tropas,* doborându-l în tocul uşii. Luă telefonul şi formă numărul colonelului Jose Cardenas. Miracol: acesta răspunse. Era încă acasă. Fiind pensionar, rămânea de rezervă pentru organizarea loviturii.

— Jose, zise generalul Anibal Guevara, am fost denunţaţi. Nemernicii de *gringos* şi-au bătut joc de noi. Fă ce poţi. Adio.

închise şi se ridică, palid, zicându-le celor adunaţi:

— Trăiască El Grande General! Trăiască Cuba!

Se aşeză, puse ţeava pistolului sub bărbie şi apăsă trăgaciul. Nu voia să cunoască gustul camerelor de tortură din Villa Marista după care să fie împuşcat mişeleşte.

Generalul Cienfuegos superviza din biroul său operaţiunile duse contra autorilor loviturii, la cererea expresă a lui Râul Castro. Tocmai aflase de sinuciderea generalului Anibal Guevara, ceea ce îl bucura. Până la sfârşitul zilei, toţi cei care complotaseră vor fi morţi sau arestaţi.

Graţie zelului sectoristului de la 126, poseda acum numele a şase ofiţeri care participaseră la reuniunea de la. Anibal Guevara. Unul singur lipsea la apel. Cel venit fără maşină căruia nu i se ştia nici măcar numele. Dar complicii săi îl vor divulga după câteva ore.

Isabel Jovellar intră în birou iar el ridică ochii, fermecat.

— Fă-te frumoasă, colega! anunţă el. Avem întâlnire în piaţa Revoluţiei. Pentru a fi felicitaţi. Este o zi mare pentru Cuba.

Malko îşi omora timpul cum putea, chinuit de griji. La prânz, dăduse un telefon foarte scurt lui Lee Dickson, aşa cum conveniseră, pentru a-i confirma că transmisese „ştirea”. Nu conta să mai aibă vreun contact cu şeful staţiei CIA.

Dacă totul decurgea bine, a doua zi părăsea Cuba cu şalupa

lui George Wimont.

Fedora se dusese la masaj. El se ridică şi o văzu pe vânzătoarea de ţigări în umbra culoarului care ducea spre subsol. Părea că se ascunde şi îi făcu semn.

Oricum, trebuia să treacă pe lângă ea pentru a urca scările.

— Credeam că nu mai aveţi dreptul să intraţi aici, remarcă el.

— Securiştii s-au schimbat, mai puţin cel de la piscină. La naiba!

Malko se întoarse şi văzu un bărbat furios care venea spre ei. Vânzătoarea o luă la fugă dar geanta îi căzu în faţa lui Malko.

El adună conţinutul: două cutii de ţigări Partagas, machiaje, un piepten şi o fotografie înconjurată cu negru. Un tânăr frumos. Malko întoarse fotografia şi citi pe spate: „Carlito, viaţa mea."

Puse totul în geantă. După ce făcu un duş, se decise să meargă prin Vieja Habana. Trebuia să îşi omoare timpul.

Dalia ieşi de după o maşină şi se urcă repede în Skoda. Faţa i se lumină când îşi văzu geanta!

— Oh, este la dumneavoastră! Nemernicul m-a urmărit până la strada O.

— De mult timp trăiţi aşa? întrebă Malko.

Ea scutură energic din cap.

— Nu, aveam un post bun, la Fabrica Nacional de Partagas, dar m-au concediat.

— De ce?

— Amicul meu era una din gărzile de corp al lui *El Commandante,* dar a făcut prostii. Fiindcă a dormit la mine, au zis că sunt un element asocial. Nu voi mai găsi niciodată de lucru.

Malko se blocă.

— Cum se numea amicul dumneavoastră? întrebă el.

— Carlos, dar eu îi spuneam Carlito. Este mort.

Avu impresia că îi cade cerul pe cap. Dacă era mort, Carlos cum „Iglesia" putuse să afle de moartea lui Fidel Castro? Era atât de grav încât îi trebuiră câteva secunde să realizeze adevărul. CIA se lăsase păcălită. „Iglesia" fusese, la un moment sau altul, reorientat. Inversat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cubaneza. Nu vă simţiţi bine.

— E bine, o asigură Malko. Amicul dumneavoastră a murit de mult?

— Nu, acum două săptămâni.

Era ultimul cui în coşciugul CIA... Terifiat, se gândi la ofiţerii cubanezi care pregăteau lovitura de stat. Operaţiunea era pornită prost de la început. Malko realiză brusc de ce nu fusese agasat: îl lăsaseră să acţioneze, ca să îi ducă pe cei de la DGI la cei care complotau.

De acum, fiecare secundă conta. Dacă mai era timp. Se forţă să îi zâmbească cubanezei.

— Bine, am o întâlnire. Pe curând. Porni. Ea coborî din Skoda fără să dispute. De data asta, Malko nici nu mai verifică dacă era urmărit. Îi era oricum indiferent.

Joachim era legătura cu insurgenţii. Poate că mai avea timp să îi oprească înainte de a fi identificaţi. Trebuia să îl prevină pe generalul Guevara.

Merse mai întâi pe aleea B.

Pustiu.

Parcurse o parte din cimitir fără să dea de Joachim. Se ducea spre poarta Zapata când auzi paşi pe pietrişul din spatele lui şi se întoarse.

Joachim venea spre el cu un mers de fiară, cu o macetă în mână. Ridică maceta şi scoase un ţipăt sălbatic, accelerându-şi alergarea pentru a-l prinde pe Malko.

Capitolul XVI

Terifiat, Malko realiză că el era cel care îi atrăsese pe agenţii cubanezi! Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Se duse repede la maşină. Demară ca un nebun, se învârti, prin cartier, forţând semafoarele, luând-o pe sens interzis, până ce fu sigur că a scăpat de eventualii urmăritori. Se opri în cele din urmă pe o stradă calmă, la umbra unui palmier.

Laţul se strângea. Unde să meargă?

Retragerea era singura soluţie. Cuba fiind o insulă, serviciile cubaneze nu se prea grăbeau să îl aresteze. Doar îl „consemnaseră la reşedinţă” blocând locurile la cursele aeriene.

Se gândi la Fedora Kulak. Ce avea să se întâmple cu ea? Poate că era deja arestată. Totul era să reziste până a doua zi. Porni, decis să o găsească pe rusoaică. Vor aştepta împreună. Pentru asta, trebuia să se întoarcă la *naţion al.*

Malko opri în parcarea de la *Nacional.* Oricum, dacă cubanezii ar fi vrut să îl aresteze, ar fi putut să o facă la cimitirul Colon. Dintr-un motiv pe care nu îl ştia, încă mai întârziau.

Fedora nu era la piscină. Se duse în cameră. Un mesaj îl aştepta pe noptieră. George Wimont cerea să fie apelat. Ceea ce Malko şi făcu imediat.

— Este o problemă pentru mâine, anunţă proprietarul şalupei.

— Ce problemă? întrebă Malko, îngheţat.

— Responsabilul de la port a primit ordine de la Ministerul de Interne: până la noi ordine, toate ieşirile în larg sunt interzise.

Laţul se mai strângea puţin.

— Bine, zise Malko. Vom merge altădată. De ce nu veniţi să bem ceva la hotel?

— Imediat ce voi termina, sosesc, promise George Wimont. Îmi place terasa de la *Nacional.*

Lada intră în trombă în parcarea de la Villa Marista, urmată de un jep rusesc cu numere verzi. Securişti agitaţi coborâră brutal un bărbat în uniformă, încătuşat, cu faţa învineţită, şi îl traseră spre clădirea din fund. Abia îl băgară într-un birou gol că generalul Cienfuegos apăru, furios.

— Juan Carlos! zise el. Lepădătură! Nemernicule! Trădătorule! Credeai că imperialiştii te vor recompensa. Te-au trădat! Ei ne-au dat numele tău.

— Tovarăşe, zise Juan Carlos, zi-le oamenilor tăi să îmi scoată cătuşele, sunt ofiţer al armatei revoluţionare!

— Nu eşti decât un câine! scrâşni generalul Cienfuegos. Curând, vei fi împuşcat, împreună cu complicii tăi.

— Nu înţeleg, protestă Juan Carlos. Mă pregăteam de un exerciţiu când oamenii tăi au apărut.

— Bine, răspunse generalul Cienfuegos, aparent calmat. În acest caz, o să ne ajuţi în această anchetă. Acum trei zile, ai participat la o reuniune acasă la prietenul tău generalul Anibal Guevara?

— Da.

— Care era scopul acestei reuniuni?

— Sărbătorirea bătăliei de la Ogaden unde am fost cu toţii. Acum douăzeci şi cinci de ani.

— Minţi, porcule! Pregăteaţi o lovitură de stat!

— Fals!

— Foarte bine, câţi eraţi?

— Şapte, cred.

— Da, şapte trădători! îi cunoaştem pe toţi.

Enumeră şase nume şi întrebă apoi cu voce prefăcută:

— Juan Carlos, am un lapsus. Care este numele celui de-al şaptelea, ştii, cel care nu are maşină…

Juan Carlos înţelese că era strâns. Al şaptelea, era colonelul Jose Cardenas, cel care îl salvase, în Angola, cu riscul vieţii lui,

— Nu îmi amintesc, pretinse el. Dar, oricum, nu făceam nimic rău.

Fără să anunţe, generalul îl lovi cu piciorul sub abdomen.

— Nemernicule! o să te facem să vorbeşti, chiar dacă o să te tăiem în bucăţi. Luaţi-l, tovarăşi.

— „Iglesia" a fost reorientat. Sursa lui a murit de mai bine de două săptămâni. Nu este sigur dacă Fidel Castro a decedat. Serviciile cubaneze au penetrat complet operaţiunea noastră.

Aplecat spre Fedora Kulak, Malko îi relata cu voce joasă veştile proaste. Se instalaseră la terasa de la *Nacional,* în mijlocul turiştilor.

Rusoaica îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Americanii au fost mereu foarte naivi. De pe vremea Uniunii Sovietice, i-am păcălit de multe ori.

— Apropo, portul Hemingway este blocat de azi-dimineaţă. Nici vorbă să plecăm cu şalupa…

Privi în jurul său, căutând să identifice pe cei care îl urmăreau. Era ca o plasă fină din oţel. Serviciile cubaneze nu aveau nicio intenţie să îl lase să plece. Aşteptau momentul. Poate că, involuntar, Malko le mai putea face vreun serviciu. Se întoarse spre Fedora.

— Trebuie să încerci să pleci. Rezervă-ţi un loc în avion. Nu foloseşte la nimic să rămâi.

Fedora Kulak nu clipi, spunând calmă:

— Nu o să te las singur aici. Apoi, poate am o idee.

— Care? întrebă Malko, sceptic.

Din Cuba nu se putea pleca decât pe mare sau cu avionul.

— Ţi-am vorbit de Evgheni Alexandrovici Tifonov, primul consilier al ambasadei ruse. Un fost agent care îmi făcea curte.

— Da. Ce poate face el?

— Îi urăşte pe cubanezi. Dacă amicii tăi din CIA cer oficial ajutor SVR-ului, cred că Evgheni, aici, ar putea grăbi lucrurile. Pentru a-mi face plăcere. M-a vrăjit la telefon, invitându-mă să iau masa cu el. Voi accepta şi îi voi spune să vină aici.

Cubanezii or să afle şi, dacă au intenţii rele la adresa mea, asta îi va calma. În acest moment, ei caută să reînnoade relaţiile

cu Rusia. Îţi las numărul de telefon direct, la ambasadă. În caz că…

Malko scrise numărul pe carneţelul său şi Fedora continuă imediat:

— Vorbeşti ruseşte perfect. Cred că dacă obţii un paşaport rusesc şi cu o mică deghizare, vei putea să ieşi din Cuba uşor. Mai ales dacă Evgheni este de acord să te ajute. Doar că, acest proces va dura câteva zile…

Acest plan depindea de bunăvoinţa cubanezilor să nu îl aresteze imediat.

— Iată-l pe George, făcu Malko dând din mână.

George veni la masa lor şi comandă un Defender. Se uită apoi la Malko care se decise să îi spună adevărul.

— Cred că serviciile cubaneze m-au reperat, anunţă el. Blocarea portului este pentru mine.

— Vreţi să vă retrageţi?

— Da. Dar nu se mai poate, cel puţin cu dumneavoastră. Nu vreau să vă atrag duşmani. Doar să vă cer un ultim serviciu. Plecând de aici, treceţi pe la Secţia americană şi spuneţi lui Lee Dickson că îl aştept la ora şase la supermarketul de pe Avenida Primera. La raionul de carne.

George Wimont îl privi, ca şi cum ar fi pronunţat o obscenitate.

— Dar cubanezii vor remarca întâlnirea!

Malko zâmbi. Amar.

— Nu prea mai are importanţă! O să ne vadă, desigur, dar nu vor auzi ce discutăm. Sunt terminat.

— Dumnezeule, oftă George Wimont, sper că nu vi se va întâmpla nimic.

— Mergeţi la Lee Dickson şi mă veţi ajuta, conchise Malko. Contez pe dumneavoastră.

Cu toate forţele lui, Lee Dickson încerca să nu creadă în naufragiul planului „Iglesia”. Deşi toate „antenele” staţiei erau întinse, nu simţeau niciun semn de activitate anormală. Totuşi, ar fi trebuit să treacă la acţiune, ştiind că nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Vizita inoportună a lui George Wimont îi aduse vestea foarte proastă că Malko era deconspirat. Nu însemna totuşi că întreaga operaţiune era compromisă.

Parcă maşina în faţa statuii lui Calixte Garcâa şi plecă pe jos spre supermarket.

Malko se întoarse şi privirile lor se întâlniră. Ceea ce Lee Dickson putu să citească în ochii lui Malko nu anunţa nimic bun. Acesta se apropie şi zise încet:

— Cubanezii v-au tras în piept. „Iglesia" v-a minţit. Sursa lui, Carlito, este moartă de cincisprezece zile. Deci, mesajul referitor la moartea lui Fidel Castra este un fals fabricat de serviciile cubaneze.

Lee Dickson păli.

— Dumnezeule! Cum aţi aflat toate astea?

— Din întâmplare, făcu Malko fără să cedeze. Cubanezii v-au trimis pe o pistă falsă.

— Dar de ce?

— Pentru a-i identifica pe cei care pregăteau răsturnarea regimului. De altfel, au şi reacţionat: Joachim omul lor de legătură a vrut să mă omoare. Nu ştiu cum, dar serviciile cubaneze i-au identificat pe autorii loviturii care cred că noi i-am trădat. Nu va mai fi nicio lovitură de stat. Puteţi anunţa Washingtonul.

Lee Dickson avea impresia că este lovit cu mii de ciocane în cap.

— Şi Castro? întrebă el neliniştit. Este mort?

Malko oftă.

— Nu ştiu nimic. Au profitat de oportunitate pentru a lichida opoziţia? Sau toată povestea a fost inventată de la început? Viitorul o va arăta foarte repede.

— Şi Miguel Barreiro? întrebă Lee Dickson.

Malko zâmbi amar.

— Trebuie să fie la căldurică, cu prietenii lui din DGI.

Şeful staţiei CIA bâigui:

— Este teribil! făcu el încet. Absolut teribil.

Malko zâmbi. Galben.

— Lee, cel mai rău, riscaţi să fiţi expulzat, cu acoperirea diplomatică. Eu, risc plutonul de execuţie sau închisoarea pe viaţă.

Americanul păru că revine la realitate.

— Este adevărat! recunoscu el. Retragerea cu ajutorul…

Bâiguia, depăşit de evenimente. Malko îl readuse pe pământ.

— George Wimont nu v-a spus că au blocat portul? Nu există nicio cale de retragere. Sunt pe mine şi nu ştiu ce mai aşteaptă pentru a mă aresta…

— Ce o să faceţi?

Malko privi la marfa din rafturi.

— Nu ştiu încă. Poate găsesc o soluţie cu ajutorul ruşilor.

— Ruşilor?

— Da. Fedora Kulak a regăsit un fost agent care este primul consilier la ambasada Rusiei. Pare gata să mă ajute, dacă primeşte undă verde de la Centrală. Trebuie neapărat ca cei de la Langley să ia legătura cu omologii lor din SVR. La cel mai înalt nivel. Anunţaţi-l pe Frank Capistrano, din partea mea. Dacă ruşii mă ajută, am o şansă. Mică. Altfel, nu am decât să* plec înotând…

Lee Dickson scutură din cap, terminat.

— Am fost împotriva faptului de a vă infiltra aici, sistemul este prea închis.

— Nu sistemul, obiectă Malko, agasat. Operaţiunea *voastră* a fost infiltrată de cubanezi. Astfel m-au identificat serviciile cubaneze. Dar nu ştiu încă totul. Şi nici dumneavoastră. Apropo, aţi avut vreun contact cu „Iglesia” astăzi?

— Nu.’

— Cum se numeşte?

— Miguel Barreiro.

— În starea în care sunt, vreau să îi fac o vizită, făcu Malko. Unde locuieşte?

— Pe strada 84 în Miramar. Între străzile 7 şi 9. O poartă mare. Nu mergeţi acolo, este o prostie. Nu vreţi să vă refugiaţi la mine? propuse americanul. Sunt protejat de imunitatea diplomatică…

— Doar să rămân câţiva ani sau, mai rău, să fiu doborât înainte de a ajunge? Nu, mulţumesc, o să încerc să scap de pe această insulă. Şi dacă nu reuşesc…

Lăsă fraza în suspans şi Lee Dickson îl întrebă din priviri.

— Aveţi o altă soluţie?

— Da, zise Malko. Pistolul pe care mi l-aţi împrumutat. Vă las. Faceţi ce puteţi şi uraţi-mi noroc. Am un contact cu acest diplomat rus. Voi afla repede dacă mă lăsaţi să pic sau nu.

Capitolul XVII

Generalul Francisco Cienfuegos privi cu satisfacţie rapoartele care se adunau pe biroul său. Ziua se apropia de final şi lovitura de stat era definitiv înăbuşită. În afară de cei şase ofiţeri

demascaţi, al căror şef se sinucisese, serviciile lui arestaseră mai multe zeci de ofiţeri care se pregăteau să îi urmeze. Interogatoriile continuau. Torturat, colonelul Juan Carlos Jaruco începuse să dea numele subordonaţilor raliaţi la puci.

După ce dădea toate numele trebuia să se debaraseze discret de el.

Ceilalţi care complotaseră, mai puţin recalcitranţi-, care cedaseră promisiunilor de clemenţă în schimbul cooperării, vor fi şi ei împuşcaţi, bineînţeles. Era vorba de o lovitură de stat militară, cu complicitatea imperialiştilor de americani.

Isabel Jovellar intră în birou, după ce ciocăni, şi îşi sărută amantul.

— L-ai găsit? întrebă el imediat.

Zâmbetul negresei dispăru.

— Nu încă, dragul meu, dar nu pierdem nimic dacă mai aşteptăm.

Era singurul element care umbrea bucuria generalului. Colonelul Jose Cardenas, al şaptelea participant la întrunirea de la generalul Anibal Guevara, fusese identificat, datorită colonelului Juan Carlos Jaruco. Dar dispăruse de la domiciliu. Mai rămânea o pistă pentru a-l găsi: Walter Zimmer, agentul CIA care, după declaraţiile celorlalţi acuzaţi, fusese în legătură cu el. Colonelul Cardenas va încerca poate să îl contacteze.

Walter Zimmer era urmărit, dar nu fusese încă interpelat. Generalul Cienfuegos nu se neliniştea: Cuba era perfect izolată, deci nu risca să evadeze. Planul lui de evacuare pe mare fusese blocat şi era ca un peşte în acvariu: liber să înoate, dar nu prea departe, lovindu-se de pereţi.

— Walter Zimmer l-a întâlnit pe Lee Dickson, anunţă Isabel Jovellar. Nu ştim ce au discutat. Americanul părea dărâmat…

— O fi aflat! se înveseli generalul Cienfuegos. Şi încă nu ştie totul… Iar această Fedora Kulanina?

— Nu sunt sigură că este complice, recunoscu Isabel Jovellar. O urmărim şi pe ea. Trebuie să cineze cu primul consilier al ambasadei ruse în seara aceasta. Credem că s-au cunoscut la vreun dineu pe aici, la Havana.

— Ar trebui să ne apropiem de această rusoaică, sugeră generalul Cienfuegos.

— Cât timp îl vei lăsa liber pe acest tip? întrebă Isabel Jovellap

Era nerăbdătoare să îl interogheze. Era o senzaţie delicioasă

să umilească un alb.

— Patruzeci şi opt de ore, zise generalul Cienfuegos. Acest Walter Zimmer va fi un foarte bun martor. Nu trebuie să îl chinuim prea mult. Este elementul care va implica Statele Unite în tentativa de destabilizare a Cubei.

Colonelul Jose Cardenas privea un cuplu care făcea dragoste pe o terasă alăturată de cea pe care se afla el, într-un vechi imobil de pe strada Trocadero, bând rom cald direct din sticlă. Alcoolul îi provoca o toropeală binefăcătoare. Aici, se simţea în siguranţă. Dacă apăreau securiştii, avea timp să fugă până la marginea acoperişului. Opt etaje erau suficiente pentru a-l scăpa de soarta care îl aştepta.

Nu ştia ce se întâmplase, dar aventura lor se terminase. Aflase de catastrofă de la Anibal Guevara. Fie americanii fuseseră imprudenţi, fie, mai rău, lucraseră cu cubanezii.

Poate că americanii deciseseră să decapiteze orice opoziţie livrându-i pe membrii ei inamicilor, lăsând să se stabilească o „tranziţie calmă" sub conducerea lui Raul Castro. În acest caz, cubanezii nu mai plecau de pe insulă spre America. Dacă ar fi putut, ar fi mers să îi masacreze pe cei de la Secţia americană, dar cu un singur pistolet – un Makarov – nu reuşea nici să intre. Nu îi mai rămânea decât o singură răzbunare: să îl lichideze pe cel care le adusese scrisoarea lui George W. Busch şi îi încurajase să se răzvrătească. Agentul CIA întâlnit la cimitirul Colon.

Ştia că locuieşte la *Nacional.* Avea chiar numărul camerei lui. Doar că era prea periculos să meargă acolo. Era atras în capcană.

Apoi va încerca să plece din Cuba, cu o barcă făcută de un amic de-al său, pe care o putea folosi el. Vântul din sud îl va duce spre Florida în câteva ore. Dar până atunci, trebuia să îşi răzbune camarazii.

Termină sticla de rom şi se ridică. Îşi luă pistoletul din sac, verifică dacă era încărcat şi deschise uşa.

Pe jos, va ajunge la *Nacional* într-o jumătate de oră. Dacă victima sa va fi acolo, era proba indirectă că fusese de partea serviciilor cubaneze.

întins pe pat, cu borseta de piele în care era pistolul dat de Lee Dickson la îndemână, Malko încerca să se uite pe CNN. Se aştepta în orice secundă să fie arestat.

Singura lui speranţă era Fedora Kulak. În acest moment ea lua masa cu consilierul rus, fost agent. Putea să meargă varianta, dacă cubanezii îl vor lăsa destul timp în libertate. Coborî să se plimbe prin hotel. Holul de la intrare era plin de turişti.

Se duse pe terasă şi comandă o votcă. După alte zece minute simţi din nou nevoia să se mişte. Scoţând banii din buzunar pentru a plăti, dădu peste o hârtie şifonată. O desfăcu şi citi: „Dalia Sanchez. Str. Manrique, nr. 12, ap. 64.”

Adresa vânzătoarei de ţigări.

Puse la loc hârtia, gânditor, întrevăzând o posibilitate de a scăpa de urmăritori. De ce să nu se refugieze provizoriu la această fată care nu părea să fie o fidelă a regimului? Prin telefonul mobil putea ţine legătura cu Fedora. Se duse în cameră şi scoase din seif 5 000 de dolari, o avere în Cuba. Mai rămânea o problemă: să dejoace orice urmărire înainte de a se duce la fată. Amintindu-şi de plaja Tarara, văzu o variantă: tunelul ce trecea pe sub braţul de mare care ducea în portul Havana. Ieşind pe cealaltă parte, putea face cale întoarsă şi să vină în sens invers. Nu avea decât să încerce.

Lee Dickson tocmai îşi termina telegrama către Langley. Un rezumat al operaţiunii „Iglesia” şi cauzele eşecului.

Transmise şi ultima cerere: să apeleze la SVR rus. Termina cu o cerere de instrucţiuni privind moartea lui Fidel Castra care urma să fie anunţată.

După ce duse textul la sala cifrului, se întoarse să fumeze o ţigară. Ca de fiecare dată, televizorul era pornit, cu sunetul oprit. Era ora jurnalului. Dădu drumul sonorului. Primele cuvinte ale prezentatorului se înfipseră ca nişte săgeţi în inima americanului.

— Tovarăşe şi tovarăşi, El Commandante Fidel Castro se va adresa mâine ţării din Palatul Revoluţiei, pentru a prezenta cum a dejucat o nouă tentativă americană de subminare a Revoluţiei noastre. Mâine la şase seara. Patria sau Moartea!

Tetanizat, Lee Dickson privea la ecran, nevenindu-i să creadă. *Toată* operaţiunea „Iglesia” fusese un eşec. De la început! Cubanezii îl jucaseră! Şi informaţiile date de Carlos, garda de corp, fusese o ficţiune! Nu îşi putea închipui aşa ceva. Nu îi putea fi iertat aşa ceva. Îşi va termina cariera la arhive.

Ca un nebun se duse spre sala cifrului unde cifrorul îi dădu textul adus mai devreme şi zise automat:

— Lată, domnule, a plecat.

Lee Dickson aproape că se prăbuşi. Capul i se învârtea. Se întoarse în birou şi redactă la calculator un text foarte concis:

„Havana, 8 şi 20, seara. Acest text anulează trimiterea anterioară. Fidel Castro este în perfectă stare de sănătate şi urmează să aibă un discurs mâine, la ora şase seara.”

Apăsă pe butonul de trimitere şi se lăsă în fotoliu. Nu îşi puteau reveni.

Zilele ce urmau aveau să fie un adevărat calvar. Mai ales discursul lui Fidel Castra.

într-un astfel de caz alţii s-ar fi sinucis. Dar nu era genul.

Cubanezii îl vor declara cu siguranţă *persona non grata*, dar era cea mai neînsemnată problemă.

Se gândi la şeful de misiune lăsat de izbelişte, neputincios, vrând să meargă cu maşina la *Nacional.* Dar renunţă. Trebuia să fie deja la Villa Marista. Cu paşaportul canadian nu putea fi supus jurisdicţiei americane. Promise să sune la ambasadorul Canadei să îi semnaleze cazul… Gândurile i se învârteau în cap ca o tornadă.

Privirea îi căzu pe o invitaţie la ambasada Rusiei pentru un cocktail. Dar trebuia să îl salveze pe agentul Malko Linge cât mai repede. Cu ajutorul SVR.

Evgheni Alexandrovici Tifonov tocmai îşi împlinea un vis din tinereţe, înfipt în abdomenul Fedorşi Kulak, întinsă pe spate pe biroul lui. Ea îi cunoştea bine pe ruşi. Înainte de a le cere un serviciu, trebuia să le ofere ceva. Consilierul ambasadei Rusiei gâfâia ca un taur, până ce se eliberă în ea cu un mormăit.

Venise să o caute la *Nacional,* dar îi spusese că trebuie să se întoarcă la ambasadă pentru un cocktail şi că vor ieşi după aceea. Abia ajunşi la ambasadă, o dusese în biroul lui. Fără iluzii, rusoaica îl urmase şi se lăsase aproape violată.

Trebuia să îl salveze pe Malko.

în timp ce diplomatul se aranja, Fedora se machie şi veni în faţa lui.

— Evgheni Alexandrovici, făcu ea privindu-l cu ochii ei ca de gheaţă, eşti mulţumit? De mult timp visai să faci asta.

— Este adevărat, recunoscu el. Sper că vom…

— Depinde de tine, îl întrerupse ea. Ţi-am vorbit de o problemă. Trebuie să mă ajuţi să o rezolv.

Rusul se chirci ca un arici şi bombăni:

— Ştii bine că asta depinde de Centru. Eu pot doar să îl ajut. Te culci cu el de eşti atât de hotărâtă?

— Uneori, făcu Fedora, fără să renunţe. Îmi plac bărbaţii care îşi asumă riscuri... Şi sunt sigură că nu mă vei dezamăgi.

— Să furnizez un paşaport rusesc unui spion american care tocmai a executat o misiune în Cuba, provoacă valuri, remarcă el.

— Este singurul mod de a ieşi, argumentă Fedora. Altfel, ştii ce se va întâmpla. Nu are acoperire diplomatică.

— Este foarte delicat...

— Americanii au reuşit să o scoată clandestin din Cuba pe Alina, fiica lui Fidel, cu o manevră similară, remarcă Fedora, şi ea era şi mai mult supravegheată. Au îmbarcat-o într-o cursă Iberia spre Madrid, deghizată şi sub o identitate falsă.

— Bine, concluzionă rusul, coborâm. L-am invitat pe Lee Dickson, trebuie să fie aici.

*

* *

Bufetul era subţire, dar romul şi vodca curgeau în valuri. Fedora îşi privea noul amant discutând cu Lee Dickson pe care îl vedea pentru prima dată. Semăna cu un student întârziat. Se gândi la Malko. Voia să facă orice pentru a-l scoate din Cuba. Ştia că varianta rusească era cea mai aplicabilă.

Evqheni Tifonov reveni şi ea îl apostrofă imediat.

— Deci?

— A spus că a luat legătura cu Centrala lui. Sper că este adevărat. Aşteaptă, trebuie să merg până la tipul acela, adăugă el îndepărtându-se.

Punând jos paharul, se îndreptă spre şeful staţiei CIA, aşteptând să rămână singur pentru a-l aborda.

— Dumneavoastră sunteţi Lee Dickson?

— Da, făcu americanul.

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Fedora Kulak.

— Ştiu cine sunteţi, zise şeful staţiei. Am vorbit cu Evgheni Trifonov.

Fedora zâmbi rece.

— Dacă aţi vorbit, este bine. Dacă aţi acţiona, ar fi şi mai bine. Ştiţi că şeful misiunii este într-o situaţie foarte delicată, dacă nu a fost deja arestat de DGI?

Lee Dickson privi în jur, încurcat. Puteau fi microfoane peste tot. Fedora îl prinse de mână şi îl trase mai deoparte.

— Domnule Dickson, făcu rece Fedora, vreau să vă zic ceva. *Dumneavoastră* l-aţi făcut pe Malko să vină în Cuba, *dumneavoastră* trebuie să îl scoateţi.

— Dar...

în faţa privirii ochilor de cobalt, americanul îşi pierdu elanul. Fedora Kulak zâmbea mereu dar ceea ce auzi îl îngheţă,

— Vă fac personal responsabil de retragerea lui Malko, zise rusoaica încet. Dacă eşuează, vă voi omorî, domnule Dickson. Aş putea să vă omor şi cu mâinile goale. Am mai făcut-o.

Şeful staţiei CIA întâlni privirea de cobalt şi simţi că Fedora nu glumea... Bâigui ceva ininteligibil şi se întoarse. Jurând că va trimite a doua zi o telegramă.

Colonelul Jose Cardenas se instalase pe marginea falezei Malecon, în mijlocul cubanezilor care stăteau la aer şi observa *Nacional,* chiar în faţa lui. Acolo trecea neobservat, dar cum se va apropia de hotel, nenumăraţii agenţi ai DGI îl vor remarca. El, era deja căutat.

înainte de toate trebuia să se asigure de prezenţa agentului CIA la *Nacional.* Porni spre strada N. Se opri la un telefon public, formă numărul de la *Nacional* şi zise:

— Camera 805, vă rog.

O voce de bărbat răspunse şi zise „alo". Colonelul închise imediat. Era cel pe care îl căuta. Un spaniol ar fi răspuns „Spune".

Se întoarse spre *Nacional,* gândindu-se la cea mai bună metodă de a-şi ucide victima. Dacă rămânea la intrare, îl va vedea prea târziu. Deci, trebuia să rişte să intre în hotel pentru a pândi la lift. Îşi zise că securiştii trimişi pe urmele lui nu aveau cum să îl cunoască fizic. Intră prin lateral, pe la piscină, apoi urcă în hol şi se amestecă printre oamenii care stăteau la coadă la Cubanatour.

Inima îi bătea foarte tare, dar era stăpân pe el.

Era o sarcină sacră să îşi răzbune camarazii.

Malko traversă holul şi se duse la intrarea principală, coborî pe trepte pentru a ajunge la parcare. Se întoarse să vadă dacă nu era urmărit şi văzu un bărbat coborând rapid treptele. Îl identifică imediat: colonelul Jose Cardenas, cel care îl prezentase lui Anibal Guevara, la cimitirul Colon.

Ce făcea? Era o nebunie să vină la *Nacional*\ Trebuia să fie urmărit, şi el.

Ajuns la maşină, Malko se ascunse şi aşteptă. Urma să afle mai multe despre ce se întâmplase. Când Jose Cardenas se apropie, remarcă încordarea de pe faţa lui, privirea fixă. Vizibil, era nervos. Avea un mers rigid, bizar. Băgă mâna în geanta de piele pe care o avea pe umăr. Cum se apropie Malko îl apostrofă.

— Este periculos să veniţi aici! Dacă aş fi ştiut unde să vă găsesc, v-aş fi contactat, dar nu ştiam nimic. Nici măcar adresa.

Ofiţerul cubanez se opri la un metru de Malko. Privirea îi tremura şi întrebă cu o voce credulă:

— Voiaţi să mă contactaţi! De ce?

— Am fost manipulaţi de serviciile cubaneze, făcu Malko. Sursa „Iglesia" lucra pentru ei. Cum am aflat, din întâmplare, am încercat să îl previn pe Joachim. A vrut să mă omoare, apoi a fost omorât de securiştii care îl urmăreau. Ce s-a întâmplat mai exact?

Jose Cardenas se apropie şi zise în şoaptă:

— Toţi camarazii mei sunt morţi sau arestaţi. Voi ne-aţi atras în acest puci. Cum se face că dumneavoastră nu sunteţi arestat?

Fără să îl mai lase pe Malko să răspundă, scoase mâna din geanta de piele, ţinând un pistol automatic. Apăsă capătul ţevii de pieptul lui Malko, apropiindu-se şi mai mult.

Malko coborî privirea şi văzu pistolul armat. Ridică ochii, întâlni privirea plină de ură a fostului colonel cubanez, şi sângele îi îngheţă în creier.

— Joachim a vrut să vă omoare, zise Jose Cardenas calm. Eu, o să o fac. Pentru a-i răzbuna pe camarazii mei.

Capitolul XVIII

De departe, ai fi zis că sunt doi amici cufundaţi într-o discuţie intimă. Nici chiar gardianul din parcare nu le dădu atenţie. În arterele lui Malko începu să crească adrenalina. Colonelul Jose Cardenas nu glumea şi era un om disperat. Era suficient ca degetul lui să apese unul sau doi milimetri pentru ca Malko. Să fie trimis dintre cei vii.

Privirea lui o fixă pe a cubanezului, rămase nemişcat, şi reuşi să zică calm:

— Colonele, înţeleg că vreţi să mă omorâţi, dar nu eu v-am trădat. Nici americanii. Mi-am riscat viaţa venind în Cuba, căci sunt deja căutat de DGI de la ultima mea trecere pe aici. *Noi* am fost manipulaţi de Serviciile cubaneze care au infiltrat operaţiunea de la început, cred. Nu ştiu de ce nu am fost încă arestat, dar nu o să mai dureze mult. Sunt blocat aici, planul meu de exfiltrare a fost dibuit de Serviciile Cubaneze şi neutralizat. Când v-am văzut apropiindu-vă, v-am luat pentru început drept un agent cubanez şi mă pregăteam să mă folosesc de arma mea când v-am recunoscut.

Ţeava Makarovului apăsa în continuare pe pieptul lui Malko, chiar deasupra sânului stâng, dar el observă o îndoială în privirea ofiţerului cubanez.

— Sunteti înarmat? întrebă acesta.

— Da.

încet, Malko ridică mâna dreaptă, ţinând borseta. Imediat, cubanezul o pipăi, simţind conturul armei. Privirea i se tulbură. Era luat prin surprindere.

— Cunoaşţteţi pe participanţii la puciul nostru? întrebă el.

— Nu, făcu Malko. De ce?

— Ştiţi unde locuieşte generalul Anibal Guevara. Prietenii dumneavoastră din CIA cunosc cu siguranţă adresa.

— Este posibil, recunoscu Malko, dar nu mi-au spus-o. De ce?

— A avut loc o întâlnire la el acasă. Toţi participanţii au fost deja arestaţi, în afară de mine.

— De ce aţi scăpat?

— Nu ştiu. Poate fiindcă am venit pe jos iar ceilalţi cu maşinile. Camarazii mei nu m-au denunţat.

Malko respiră adânc.

— Colonele, zise el, mă puteţi omorî dacă sunteţi convins că eu v-am trădat, dar este fals. Suntem singurii supravieţuitori ai acestei 09 tentative nereuşite. Din motive pe care nu le cunoaştem.

Cu pistolul în continuare la pieptul lui Malko, ofiţerul cubanez părea cuprins de o dilemă dificilă.

Juan Torres, responsabilul cu urmărirea lui Malko, privea din taxiul lui fals parcat în faţă la *Nacional* întâlnirea lui cu un necunoscut care ieşise din holul hotelului. Prin radio tocmai îl descria şefului operaţiunii, la Villa Marista. Acesta din urmă scosese o exclamaţie de bucurie.

— El este! Este nemernicul de colonel în rezervă, Jose Cardenas, care a fost la întâlnirea de acasă de la Anibal Guevara. Semnalmentele corespund. Are o borsetă de ofiţer, nu?

— Da, precizează securistul. Tocmai discută. Am impresia că îl ameninţă pe spionul american cu o armă…

— Nu trebuie să îl omoare! strigă şeful. Avem nevoie de el, în viaţă, clar?

— Da.

— Grăbiţi-vă să interveniţi. Cu grijă. Avem nevoie de amândoi în viaţă.

Şeful se gândi brusc la altceva.

— Fotografii! strigă el, faceţi fotografii.

— Nu este lumină! obiectă Juan Torres.

Evident, noaptea se lăsase şi doar lumina de la hotel se mai vedea.

— Cu atât mai rău! îi arestaţi pe amândoi şi îi aduceţi aici. Nu mai avea niciun rost să îl lase pe spionul american în libertate, fiindcă le aduseseră sub nas şi pe al şaptelea complotator… închise imediat şi sună apoi la şeful lui, generalul Cienfuegos, pentru a-i anunţa vestea nouă.

Fracţiunile de secundă se scurgeau încet. Deodată, Malko remarcă privind peste umărul colonelului Jose Cardenas, trei bărbaţi care coborau dintr-un taxi oprit de cealaltă parte a aleii care ducea spre hotel. Începură să alerge înspre ei.

Pulsul îi crescu şi zise:

— Colonele, mai mulţi securişti vin spre noi, în spatele dumneavoastră.

Colonelul Cardenas nu se mişcă. Zise cu o voce furioasă:

— Nu încercaţi să îmi distrageţi atenţia. O să vă omor.

Cei trei securişti erau la treizeci de metri.

Malko insistă cu o voce grăbită:

— Colonele, dacă nu reacţionăm, vom fi arestaţi în câteva minute. Sosesc.

Fără să lase pistolul, colonelul cubanez întoarse capul, observându-i în fine pe cei trei care aproape ajunseseră în parcare iar privirea lui reveni la Malko.

— Dumneavoastră i-aţi anunţat!

Furia îi înlocui frica lui Malko. Nu era nicio secundă de pierdut.

— Colonele, zise el, trageţi dacă vreţi. Dar eu, eu nu vreau să

fiu capturat de aceşti oameni.

Se duse, deschise portiera maşinii urcând la volan, fără ca Jose Cardenas să reacţioneze. Uitase parcă de Malko. Acesta, după ce pusese contactul, tocmai demara când o împuşcătură se auzi şi văzu pe unul din ei căzând la pământ.. Ceilalţi doi se adăpostiră după gardul care înconjura parcarea. Malko întoarse maşina şi strigă.

— Veniţi! Urcaţi! Repede!

îl văzu pe colonelul Jose Cardenas ezitând şi trebui să se aplece să deschidă cealaltă portieră.

Jose Cardenas acţionă în cele din urmă şi se urcă în Skoda. Malko apăsă acceleraţia, pornind spre ieşirea din parcare. Colonelul părea stupefiat. Şoferul taxiului fals blocă aleea care ducea în afară.

Ceilalţi doi poliţişti urcară în taxiul fals şi demarară fără să tragă niciun foc.

Un viraj la stânga pe strada 0, apoi avu noroc să prindă verde la intersecţia cu Rampa, luând-o iar la stânga, spre Malecon. Merse pe bulevardul pustiu spre Vieja Habana. Alături de el, colonelul Jose Cardenas, înmărmurit, cu arma în mână, părea depăşit de evenimente. Cel puţin, nu mai avea nicio manifestare ostilă la adresa lui Malko! Acesta se grăbi să o ia spre sud. Nu putea folosi prea mult Skoda, uşor de depistat cu numerele roşii.

La *Nacionalse* terminase de acum! Analiză mintal opţiunile.

Puţin numeroase! în afară de Fedora Kulak şi de americani, nu mai rămânea decât varianta rusească, dar pentru asta avea nevoie de timp. Deci, de o ascunzătoare. Vocea colonelului Jose Cardenas îl făcu să tresară.

— Unde mergeţi?

Malko se întoarse spre el.

— Pentru moment, nu ştiu nimic. Avem un avans foarte mic. Aveţi vreo idee?

— Opriţi-vă! ordonă vocea ofiţerului.

Malko opri într-o zonă mai puţin luminată, stingând imediat farurile. Colonelul cubanez îl privi lung.

— De unde pot şti că poate numai pe mine mă voiau? întrebă el.

Malko scutură din cap.

— Colonele, nu pot să o dovedesc! Sunt o victimă la fel ca şi dumneavoastră. Am fost manipulaţi. Nu v-am denunţat eu la

DGI. Singura persoană care ar putea furniza explicaţii asupra a ceea ce s-a întâmplat este „Iglesia”, arhitectul spaniol care era sursa CIA.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Aproximativ, zise Malko. Dar este în Miramar, ar trebui să traversăm toată Havana. Cu maşina asta, este un risc imens. În plus, este foarte probabil să fie protejat de DGI.

— Să mergem, insistă colonelul. Vreau să ştiu adevărul.

Cum Malko nu reacţionă, ofiţerul cubanez ridică din nou pistolul spre el.

— Dacă refuzaţi, dumneavoastră sunteţi vinovat. În acest caz, vă omor.

Malko înţelese că avea de ales între două soluţii *foarte* periculoase. Ori să fie omorât pe loc, ori să traverseze Havana cu toată poliţia cubaneză pe urmele lui…

— Bine, oftă el. Să mergem acasă la Miguel Barreiro. Dacă reuşim.

— O să vă ghidez eu, pentru a evita arterele unde pot fi baraje.

O animaţie neobişnuită se instalase la ultimul etaj al sediului Securităţii Interne. Se aflase că supravieţuitorul puciului şi agentul CIA se întâlniseră şi scăpaseră de cei care îi urmăreau, doborând pe unul din ei.

Numărul şi tipul maşinii fuseseră comunicate tuturor poliţiştilor din oraş şi fusese oferită o primă de 1000 de pesos convertibili pentru prinderea lor, *în viaţă.*

Colonelul Cardoza, însărcinat cu operaţiunea, ridică receptorul telefonului.

— Spune!

— Am observat o maşină care tocmai trecea pe podul de pe strada 13, anunţă o voce. Era un agent pe jos şi nu i-a putut opri.

Ofiţerul înjură.

— Concentraţi toate forţele în Miramar. Maşinile de patrulare să supravegheze toate intrările în Miramar şi Vedado.

închise, nervos. Urmărea operaţiunea în timp real.

După douăzeci de minute, Skoda sălta pe străzile desfundate ale cartierului Miramar, evitând bulevardele. Era un miracol că nu fuseseră interceptaţi! Cei doi nu schimbaseră o vorbă.

— Lată strada 84, anunţă Jose Cardenas.

Farurile luminau mici borne albe, la nivelul solului, care semnalau numărul străzilor. Malko viră la dreapta şi colonelul cubanez zise imediat:

— În faţă, o să intrăm pe strada 7.

După o sută de metri, farurile luminau pe stânga un portal mare negru. Cel descris de Lee Dickson. Malko încetini.

— Acesta trebuie să fie. Portalul negru.

— Ciudat! făcu cubanezul. Poate este un apartament.

Malko trecu încet prin faţa portalului negru, apoi viră pe strada 7. Se opri după douăzeci de metri şi stinse farurile.

— Veniţi! ordonă Jose Cardenas.

Se întoarseră pe jos la portalul negru, fără să observe pe nimeni. Se uitară prin zăbrelele porţii fără să distingă nicio lumină. Ocoliră gardul proprietăţii şi dădură de o poartă de lemn. Cu o lovitură de picior, colonelul Jose Cardenas forţă încuietoarea şi intrară, dând în grădină. La dreapta, prin uşa deschisă a unui garaj, se vedea spatele unui Mercedes.

Ocoliră casa. Intrarea principală era încuiată iar ferestrele protejate cu gratii.

— Doarme, sugeră Malko.

— Vreau să intru în această casă, insistă Jose Cardenas. Reveni la garaj şi se strecură printre maşină şi perete, strigând după Malko.

— Vino aici!

Malko se duse după el şi cubanezul îi arătă o uşă deschisă care dădea spre interiorul casei.

— Nu era încuiată cu cheia, explică Jose Cardenas. Haide! Nu se vedea nimic înăuntru. Pe pipăite, Malko găsi un întrerupător şi aprinse lumina. Tot niciun semn de viaţă. Totuşi, climatizarea mergea...

Cu pistolul în mână, colonelul Jose Cardenas îi arătă lui Malko culoarul care ducea spre camere şi zise încet:

— Este cu siguranţă aici.

înaintară pe culoar şi cubanezul deschise încet prima uşă. Observă un pat în care era întinsă o formă umană. Şi acolo, climatizarea mergea puternic, dar un foarte uşor miros acru-dulceag surprinse nările lui Malko.

Un miros pe care îl ştia bine. Fără să ezite, apăsă pe întrerupător şi încăperea se lumină. Îmbrăcat doar cu un slip roşu, un bărbat scund, cu părul negru dat pe spate, trăsături

fine, părea că doarme. Doar că, după paloarea ceroasă şi imobilitatea absolută, se vedea imediat că murise.

Punând pistolul în gentuţă, colonelul Jose Cardenas se resemnă. Malko privi în jurul lui, observă mai multe scrisori puse pe o măsuţă, în faţa patului, alături de o grămadă de ambalaje de produse farmaceutice şi o sticlă de apă.

— S-a sinucis, zise el încet, ca şi cum mortul l-ar fi putut auzi.

Examină scrisorile. Pe unul din plicuri, citi: „D-lui Lee Dickson, Secţia comercială americană. Havana.”

îl deschise şi parcurse rapid textul, îritinzând imediat misiva lui Jose Cardenas.

— Citiţi.

Scrisoarea era în spaniolă. Când termină, înapoi scrisoarea lui Malko şi zise cu o voce înăbuşită:

— Vă cer scuze fiindcă v-am bănuit.

în scrisoare, Miguel Barreiro dădea explicaţii cum fusese păcălit de la început de amantul său Carloş Fernandez care era, în realitate, un agent cubanez. Îşi cerea scuze americanului şi îşi anunţa intenţia de a se sinucide.

Cei doi se priviră. Graţie climatizării cadavrul rămăsese în stare bună de conservare.

Malko luă scrisoarea: inutil să cadă în mâinile cubanezilor. Colonelul Jose Cardenas se duse în salon. Atmosfera din casă părea apăsătoare. Oricum, nu puteau rămâne acolo pe veci. Mai devreme sau mai târziu, cineva se va interesa de soarta lui Miguel Barreiro. Începând cu Serviciile cubaneze...

Malko avu brusc o idee.

— Aşteptaţi-mă, îi zise colonelului Jose Cardenas, voiam să verific ceva.

Se duse în garaj şi încercă să deschidă portiera Mercedesului. Reuşi şi văzu cheile în contact. Se întoarse şi îi propuse colonelului cubanez:

— Să schimbăm maşina. Punem Skoda în garaj şi scoatem Mercedesul. Ne mai dă o şansă să scăpăm de urmărire.

După zece minute schimbul era făcut.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Malko.

Colonelul Jose Cardenas părea şocat.

— Nu mai pot rămâne în Cuba, zise el, şi nici nu vreau. Desigur, aş putea să mă ascund un timp la ţară. La nişte prieteni, dar nu durează o viaţă. De acum câteva luni voiam să

plec înspre Miami unde se atlă femeia pe care o iubesc.

— Cum veţi proceda?

— Unul din amicii mei a construit o plută pe o mică plajă izolată, la Palma Rubia. A renunţat la proiect căci a câştigat o viză SUA la tragerea la sorţi. Pluta este tot acolo, gata de plecare, cu tot ce trebuie pentru drum. Acum, vântul suflă bine. Intenţionez să încerc. Şi dumneavoastră ce veţi face?

— Voi încerca să îmi găsesc adăpost la o tânără întâlnită din întâmplare, explică Malko. Fosta iubită a lui Carlos Fernandez, sursa lui Miguel Barreiro. A fost concediată şi trăieşte din diverse vânzări. După aceea, am o posibilitate vagă de a pleca…

Colonelul Jose Cardenas nu se gândi decât câteva secunde.

— De ce nu veniţi cu mine? Dacă Dumnezeu este cu noi, putem ajunge în Florida înainte de răsărit, graţie vântului bun. Noaptea, Securitatea nu are niciun mijloc să repereze plutele. O plută nu poate fi detectată de radar iar limita apelor teritoriale este la douăsprezece mile.

— Mi se pare o idee bună, zise Malko.

Fedora Kulak tocmai era lăsată de Evgheni Tifonov la *Habana Libre*, după ce luaseră masa la *Chez Adela*, în Vedado.

Rusul pusese deja o mână posesivă între coapsele femeii. După trei Defender libidoul îi crescuse cu câteva grade.

— Nu este târziu, aş putea urca cu tine.

Fedora îl privi glacial.

— Mi-ai tras-o deja mai devereme. Continuarea depinde de tine. La revedere.

Ea coborî atât de repede încât el nu avu timp să o reţină. Abia ajunsă în cameră, ea îl sună pe Malko la *Nacional.* Neprimind decât răspunsul robotului ea lăsă un mesaj neutru, cerând să fie sunată pentru a merge la Club Habana a doua zi, şi îşi aprinse foarte agitată o ţigară.

Unde putea fi Malko? încercă să îşi alunge din minte ideea că ar fi putut fi arestat şi încercă să adoarmă.

Colonelul Jose Cardenas luase volanul şi se îndrepta spre sud-vest, pentru a intra pe autostrada A 4 care ducea spre Pinar del Rio. Deja, de trei ori, trecuseră pe lângă maşini de patrulare, dar poliţia cubaneză nu căuta un Mercedes gri cu numere portocalii…

Casele erau din ce în ce mai rare. Când ajunserăjntr-o zonă descoperită, vântul se simţea puternic din sud. În fine ajunseră

pe A 4 care mergea spre vest. Foarte puţin circulată. După patruzeci de minute de la plecare, colonelul cubanez încetini şi o luă pe o şosea asfaltată care ducea spre nord.

Şoseaua era din ce în ce mai desfundată şi nu exista niciun panou de semnalizare. Totuşi, colonelul părea sigur pe el. Traversară un sat adormit.

— La Palma, anunţă colonelul, aproape am ajuns.

Malko observă o mică plajă şi valurile înspumate ale Atlanticului.

Generalul Cienfuegos îşi aprinse o Cohiba pentru a se calma. Fugarii erau obligaţi să iasă la iveală până la urmă. Mâine mai e o zi. Trebuia doar să fie arestaţi înainte ca Lider Maximo să îşi înceapă discursul de a doua zi de la ora şase. Altfel, aveau să cadă capete. Era grăuntele de nisip dintr-o operaţiune minunat condusă. Chiar Fidel Castro avusese ideea, descoperind într-un raport că Miguel Barreiro furniza informaţii CIA, să îi intoxice pe americani, lăsând să se înţeleagă că a murit.

De ceva timp, zvonurile spuneau că anumiţi ofiţeri pândeau dispariţia lui pentru a face un puci, să îl îndepărteze pe fratele lui, Râul, şi să lichideze latura marxistă a revoluţiei. Chiar generalul Cienfuegos îl lansase pe tânărul Carlito, atent instruit, în braţele arhitectului homosexual. „Scăparea” lui, provocată de lăcomia unchiului său, perturbase operaţiunea, dar „tratând” direct cu Miguel Barreiro, lucrurile fuseseră şi mai bine finalizate.

De acum, „uscăturile” din armată erau demascate. Mai lipsea una…

★

* *

Uimit, Malko privi grămada de scânduri şi corzi susţinute de două anvelope de camion care formau pluta. Colonelul Jose Cardenas, cu ajutorul unei lanterne, verifica rezervele din cutia metalică. Scoase un bidon de apă, pachete de biscuiţi şi două făclii. Potrivi între două scânduri un fel de catarg de care trebuia să se prindă o velă, apoi se întoarse spre Malko.

— Cu vântul, vom ajunge foarte repede în Florida, îl asigură el, dându-i o vestă de ploaie portocalie. Se pare că această culoare ţine la distanţă rechinii…

încurajator.

Malko privi la valurile înspumate. Marea nu era înaltă, dar

vântul provoca valuri destul de mari. În schimb, era absolut neagră. Nicio lumină… îl ajută pe colonel să tragă pluta pe nisip. Trebuia să aibă vreo sută de kilograme. Fundul era format din două panouri de uşi, legate de camerele cu aer…

Apa, când atinse gigznele lui Malko i se păru rece, dar se Obişnui repede. Valurile erau destul de puternice, dar reuşiră, cu apa până la brâu, să o facă să plutească.

— Hai! zise colonelul Jose Cardenas, ridicându-se cu burta pe scânduri.

Malko făcu la fel, udat de valuri. Senzaţie extrem de neplăcută. Realiză brusc că lăsase borseta cu 5000 de dolari şi pistolul în Mercedes. Pe mare, nu avea neapărată nevoie de ele. De acum, pluteau.

în genunchi, colonelul Jose Cardenas începuse să vâslească ca un nebun pentru a plasa pluta cu faţa la valuri. Malko luă cealaltă vâslă: un mâner de mătură la capătul căruia fusese fixată în cuie o bucată de placaj. Amândoi vâslind, inundaţi de valuri, orbiţi de stropi, începură să se îndepărteze de plajă, metru cu metru. După o sută de metri, Malko simţea deja că îl dor mâinile şi mai erau încă o sută patruzeci de kilometri de parcurs… Abandonând vâsla, colonelul se precipită spre catarg şi prinse de el vela improvizată, o pânză verde.

Imediat, vântul începu să împingă pluta spre larg. Plecau! Ca mii de alţi cubanezi înaintea lor, dintre care mulţi dispăruseră în mare, devoraţi de rechinii care trăiau în zona Floridei!

— Să mergem cu bine! strigă colonelul Cardenas.

Totuşi, valurile inundau fără încetare pluta, udându-i pe cei doi. Din fericire cutia cu alimente era acoperită cu o folie de plastic… Malko îşi reprimă un zâmbet nebunesc interior. Nu se gândise niciodată că va pleca din Cuba aşa… în orice caz, pluta lor nu putea fi detectată de radar şi când se va face ziuă, vor fi de mult în afara apelor teritoriale cubaneze… Deci, în relativă siguranţă. Strigătul colonelului îl smulse din visare.

— La naiba!

Ridică privirea şi văzu un perete alb de înălţimea a două etaje care înainta spre ei. Un fel de „baraj”, la doi kilometri de plajă. Imposibil de evitat. Malko se prinse cât putu de bine de corzi şi însoţitorul lui la fel.

Văzu peretele de apă înspumat venind peste ei şi crezu că vor trece prin el. Dar valul căzu drept peste plută, răsturnând-o ca

pe o frunză.

Malko avu impresia că este turtit de o mână uriaşă. Fragila plută se dislocă din cauza şocului şi ei fură aruncaţi în apă. Malko se scufundă, pe jumătate ameţit, cu gura plină de apă, şi îşi zise că se va îneca.

Capitolul XIX

Malko reuşi să iasă la suprafaţă, sufocat, cu gura plină de apă sărată. Valul enorm trecuse şi începu să înoate, jenat de haine. Privi în jur fără să vadă vreo urmă din pluta sfărâmată.

Nu-l văzu nicăieri pe colonelul cubanez!

Colonelul Jose Cardenas putea să fi fost dus de curent ceva mai departe şi renunţă să îl mai caute; echipa lor era distrusă. Înotând pe spate, pentru a-şi economisi forţele, încercă să se întoarcă pe plajă şi începu să intre în panică: vântul îl împingea spre larg şi nu va ajunge desigur în Florida înot. Se forţă din toate puterile, câştigând teren câte puţin. Cu respiraţia întretăiată, îngheţat, simţi în fine sub picioare fundul nisipos. Cu un ultim efort, reuşi să iasă pe plajă şi se prăbuşi pe nisip.

Tremurând, se ridică şi începu să îşi scoată cămaşa şi pantalonul ud. Cu mâinile pâlnie la gură, strigă din nou:

— Colonel Cardenas!

Niciun răspuns. Strigă încă o dată. Nici urmă de cubanez. Se duse la Mercedes şi se refugie în interior pentru a se mai încălzi. Porni motorul, lumină cu farurile suprafaţa apei. Nimic nu se vedea pe valuri. Stinse farurile. Inutil să fie reperat. Dădu drumul la căldură, încălzindu-se uşor. După un timp, ieşi din maşină. Merse până la marginea plajei, strigă din nou, fără să obţină vreun răspuns.

Colonelul cubanez se înecase sau fusese tras în larg, ceea ce era cam acelaşi lucru.

Malko îşi adună hainele, le stoarse, apoi le întinse pe capota caldă a maşinii. Se aşeză în interior. Nu mai avea decât o soluţie: să meargă înapoi în Havana până la venirea zilei. Ceasul arăta unsprezece şi jumătate.

Imposibil să se mai întoarcă la *Nacional.* Nici să meargă să o caute pe Fedora Kulak la *Habana Libre.* Nu îi mai rămânea decât o variantă, riscantă şi improbabilă: mica vânzătoare de ţigări. Recuperă din borsetă hârtia pe care îi dăduse adresa: str. Manrique, nr. 12, colţ cu San Lazaro. Va găsi adresa uşor dar

cum îl va primi ea? Din fericire nu luase borseta cu el pe plută, altfel, ar fi fost terminat...

Ieşi: hainele erau aproape uscate. Se strădui să le îmbrace. Era dezagreabil, dar după un timp, se reîncălzi. Nu îi mai lipseau decât pantofii, luaţi de valuri... Se urcă la volan şi făcu cale întoarsă, hurducăind la întâmplare pe drumul pe care venise.

După o jumătate de oră, dădu de autostradă! După câteva minute, întâlni un camion: regăsise civilizaţia... Ajunse la marginea oraşului. La întâmplare, o luă la stânga şi dădu în bulevardul Independencia, şi urcă spre centrul oraşului. Erau foarte puţine maşini şi, cu Skoda, ar fi tremurat în continuare.

Hainele erau complet uscate când ajunse pe str. Manrique.

Reperă nr. 12, la colţ cu San Lazaro, şi continuă aproape un kilometru, parcând pe str. Italia. Închise maşina şi păstră cheile. Puteau fi de folos. Se întoarse fără să întâlnească pe nimeni şi intră la nr. 12. Când împinse uşa parcă intra în paradis! Epuizat, visa la un pat ca un câine la un os.

în interior, era întuneric ca în peşteră. Trebui să aprindă bricheta pentru a găsi scările. Malko avea impresia că urcă un munte! Când ajunse la ultimul etaj, al optulea, era ud. O scară urca spre plafon. Nu erau decât două uşi, dintre care una părea condamnată. Îşi făcu curaj şi apăsă pe ceea ce părea un buton de sonerie. Declanşând o sonerie stridentă capabilă să trezească tot imobilul. Aşteptă, cu pulsul înnebunit şi cu mâna crispată pe crosa pistolului. Parcă era un animal hăituit. Se văzu o dâră de lumină pe sub uşă...

— Cine este? întrebă o voce de femeie adormită.

— Sunt prietenul de la hotel *Nacional,* răspunse Malko prin uşă.

Ea nu îi ştia numele! Se auziră încuietorile şi uşa se deschise, apărând vânzătoarea de ţigări, înfăşurată într-un pareo care îi lăsa pieptul dezgolit. Cu părul ciufulit, cu ochii umflaţi de somn privi la Malko, uimită.

— Dragule! Ce s-a întâmplat!

— Pot să intru? întrebă Malko.

Ea se dădu la o parte dar el o atinse involuntar. Contactul cu pielea ei caldă avu efectul unui electroşoc.

Dalia Sanchez se apropie de Malko.

— De unde vii, dragule? întrebă ea adoptând tutuiala specific cubaneză. Ce ţi s-a întâmplat?

Malko se aşezase pe un scaun. Epuizat. Apa sărată încă îi ieşea din nări. Nu avea chef să mintă.

— Cu un amic cubanez, am încercat să plecăm pe o plută, explică el. Am fost răsturnaţi de un val şi prietenul meu a dispărut. Cred că s-a înecat…

Dalia Sanchez făcu ochii mari.

— Tu! Pe o plută! Eşti nebun!

Vizibil că nu îl credea. Clienţii de la *Naţional* de obicei nu plecau înot. Malko se decise să pună punctul pe i.

— Uite, zise el, este o poveste foarte complicată. Securiştii mă caută. Dacă mă găsesc aici, vei avea *foarte* mari probleme. În seara asta nu mă pot întoarce la *Naţional.* Mă poţi ţine până mâine?

Cubaneza îl privi îngăduitoare.

— Pari foarte obosit!

— Aşa este, recunoscu Malko, şi eu eram qata să mă înec…

Ea îl luă de mână şi îl trase spre pat:

— Scoate-ţi hainele. Sunt umede. Vino să dormi. Îmi vei povesti mâine.

Malko se dezbrăcă la fel ca un robot, păstrând doar slipul, şi se întinse. Dalia îşi desfăcu halatul, descoperind un fund magnific şi se întinse lângă el, lipindu-se cu spatele de abdomenul lui Malko al cărui libido era deconectat total. Maşinal, el îşi trecu o mână peste pieptul Daliei, apucând un sân ascuţit în palmă. Pentru prima dată, de câteva ore, se destinse, adormind, fără să îşi dea seama.

Lee Dickson practic nu dormise. Întorcându-se de la cocktailul de la Ambasada Rusiei, trimisese o telegramă urgentă la Langley, referitor la Malko, insistând să fie transmisă lui Frank Capistrano. Se simţea oribil de vinovat. Imposibil de a evalua pagubele. Mass-media cubaneze nu spuneau nimic, lăsându-l desigur pe Fidel Castro să anunţe personal vestea puciului ratat.

Trimisese pe unul din adjuncţii săi la *Nacional* pentru a lăsa un mesaj în locul obişnuit, pentru a-i spune lui Malko că „retragerea” pe filiera rusească era în curs. Îi vor semnala că era gata lăsând o maşină cu numere negre de la Secţia americană, cu un panou PANV, în parcare. După aceea trebuia găsit un mijloc de a comunica.

Telefonul sună. Secretara îl anunţă pe ambasadorul Spaniei. Diplomatul, după formulele de politeţe, îl anunţă că Miguel

Barreiro murise.

Un angajat care, văzând poarta grădinii deschisă, dăduse alarma.

— S-a sinucis, preciză el. Probabil o chestie din dragoste. Era un tip foarte *gay...*

Lee Dickson ar fi trebuit să îi spună că nu era aşa ceva, dar se abţinu. Bietul Miguel. Va trimite flori la înmormântare. El care iubea atât de mult Cuba va dormi pe veci în marele cimitir Colon. Închise, demoralizat, fără să ştie dacă Malko mai era în libertate. Cubanezii îl puteau ţine ascuns un timp nedeterminat...

Nu va reuşi să se concentreze până seara. Pentru a afla din gura lui Fidel Castro finalul învingerii lui.

Malko se trezi tresărind, plin de transpiraţie. Trebuiau să fie 35 de grade în cameră. Privi în jur: nimeni. Borseta lui era acolo unde o lăsase cu o seară înainte. Primul lui gând fu că Dalia Sanchez se dusese să îl denunţe. Se ridică şi o văzu prin uşa deschisă a terasei: citea, îmbrăcată doar cu un slip alb. Ea puse cartea deoparte şi se apropie.

— Te-am lăsat să dormi, făcu ea, trebuia să fi fost obosit. Este ora unsprezece.

Efectiv, ceasul lui arăta unsprezece. Era încă adormit.

— Vrei o cafea?

El dădu afirmativ din cap, fără să realizeze foarte bine unde se afla. Totul se petrecuse foarte repede. După prima gură de cafea creierul îi reîncepu să funcţioneze. Se afla în inima Havanei, acasă la o fată pe care abia o cunoştea, capabilă să îl denunţe. Căutat de toate serviciile de securitate cubaneze, situaţia lui nu era strălucită. Dalia îl privea zâmbind.

— Azi-noapte, zise ea, am crezut că o să mori la mine în pat! Erai alb ca un mort.

— Amicul meu este mort, cred, zise Malko. Nu ai auzit. Vorbindu-se nimic?

Ea încruntă din sprâncene.

— Despre ce?

— A fost o tentativă de lovitură de stat, explică el. Amicul meu a participat.

Dalia zâmbi:

— Aici, nu se află nimic niciodată. La televiziune a zis că *El Commandante* va vorbi în seara asta la ora şase. Asta este tot.

Malko simţi că i se înmoaie picioarele.

— Fidel Castra va vorbi!

— Da, confirmă ea, surprinsă de surpriza lui. Se întâmplă des. Dacă vrei să te uiţi, am televizor. Dar spune mereu acelaşi lucru.

Lui Malko îi venea să plângă. Deci, fuseseră păcăliţi de la început! Ce fiasco! Dalia Sanchez îl privea intrigată.

— Ce ai făcut în Cuba? Nu eşti un turist...

— Nu, mărturisi Malko. Nu sunt un turist şi nu ştiu cum voi putea părăsi Cuba.

Ea zâmbi liniştitor, găsi o melodie de salsa la radio şi începu să se unduiască în faţa lui Malko cântând, evocându-şi viaţa.

— De când mi-am pierdut locui de muncă, zise ea, am fost să mă înscriu la americani pentru a emigra. În fiecare an, dau 20 000 de vize, dar sunt 500 000 înscrişi!

Ea se opri brusc din dansat şi întrebă:

— Ai bani?

— Dolari?

— Da. Îmi dai câţiva? Mă duc să cumpăr rom, poate şi langustă, dacă găsesc, şi lucruri pentru tine. Haine, încălţăminte, ceva de ras.

Malko luă două hârtii de o sută de dolari din buzunar şi i le dădu.

— Sunt prea mulţi, făcu ea grav. Una ajunge.

într-o clipă, ea se îmbrăcă, luându-şi o rochie de bumbac pe deasupra şi sandale în picioare.

— Fă un duş! zise ea.

Duşul era minuscul, doar cu apă rece.

— Pe curând, iubitule!

Uşa se trânti. Malko se băgă sub duş. Era în viaţă, liber, protejat. Va scăpa.

— Un elicopter de patrulare a descoperit corpul colonelului Jose Cardenas, anunţă Isabel Jovellar, pe plaja din Palma Rubia. Alături de rămăşiţele unei plute. A încercat să se salveze noaptea trecută şi s-a înecat. Era prea tare vântul...

— Foarte bine, foarte bine, aprobă generalul Cienfuegos. Şi agentul americanilor?

— Trebuia să fie cu el, dar nu a fost încă găsit; nu cred că o să dureze mult. Doar dacă nu l-au mâncat rechinii, rânji Isabel Jovellar. Le place mult carnea de *gringos...*

— Continuaţi căutările, ordonă generalul, care nu credea în

glistul selectiv al rechinilor. Apropo, cum au ajuns acolo?

— Un prieten i-a dus, cu siguranţă, erau urme de pneuri de maşină.

Trebuie să îl găsiţi! Contez pe dumneavoastră.

începu raportul pe care trebuia să îl ducă lui Lider Maximo. Cei şapte trădători erau acum identificaţi. Patru urmau să fie judecaţi şi executaţi. Unul se sinucisese. Altul se înecase. Colonelul Juan Carlos Jaruco fusese executat discret cu un glonţ în ceafă, nefiind prezentabil pentru un proces public. Graţie mărturiilor lor, aproape o sută de ofiţeri vor sfârşi în închisoare. Fidel Castro urma să fie obligat să împartă mai multe maşini cadou…

Fedora Kulak abia dormise. Aşteptând în vin un semn de la Malko, sunase din nou pe la nouă dimineaţa, dând iar de robot. Telefonul sună şi ea sări.

Era Evgheni Tifonov.

— Te invit să luăm masa la Club Habana, anunţă el. Puneţi cel mai frumos costum de baie.

Fedora simţi că explodează de bucurie: Moscova accepta să ofere un fals paşaport diplomatic lui Malko. Cooperarea Est-Vest funcţiona bine. Nu mai rămânea decât să îl găsească. Dacă era în fundul unei celule din Villa Marista, un paşaport nu îi mai folosea la nimic.

Fascinat, Malko privea la dictator. Amărât, Malko îşi savura eşecul, sau mai degrabă pe cel al CIA. Nu avea nicio sansă în SUA.

întinsă lângă el, Dalia, cu un pahar de rom în mână, o ţigară Hollywood în cealaltă, privea distrată la ecran. Brusc, îşi stinse ţigara şi se aşează călare peste Malko, întins pe o parte. Cu sânii goi, nu purta decât chilotul alb. Încet, începu să se frece de el. Ca un câine în călduri. El nici nu îşi dădu seama imediat. Dar când întâlni privirea cubanezei, înţelese…

Ea se aplecă peste el, îl sărută cu toată gura şi murmură:

— Haide…

într-o clipă, îşi dădu jos chilotul alb şi apoi trase şi de slipul lui Malko. Cuprinzându-l imediat cu gura. În timp ce Castra îşi continua discursul, ea se înfipse în membrul lui Malko cu un suspin de plăcere.

Malko nu mai asculta decât cu o ureche distrată pălăvrăgeala lui Fidel Castra. Dalia părea hotărâtă să. Extragă din el şi ultima

picătură de erotism. Îl lingea, îl mângâia, îl masa, ca o pisică în joacă cu pisoii ei.

Brusc, se răsuci pentru a se aşeza pe burtă. Trăgând de sexul lui Malko, ea zise:

— Trage-mi-o pe la spate, iubitule! Tare de tot!

Fremăta deja. Malko se întinse peste ea când o schimbare de ton a lui Castra îi atrase atenţia. Malko auzi cuvântul *golpe.* Asta era. Ca de fiecare dată, Castra aştepta finalul discursului pentru a spune lucrurile importante. Se dezlănţuia.

— Am scăpat deja de 637 de atentate! zise el. Tocmai am dejucat un complot murdar al domnilor imperialişti din Miami. Ofiţeri corupţi au vrut să dea o lovitură de stat cu ajutorul agenţilor CIA.

începu să înşire nume care nu îi spuneau nimic lui Malko, în afară de unul singur: generalul Anibal Guevara, pe care îl întâlnise în cimitirul Colon. La fiecare nume, mulţimea huiduia conştiincioasă. Bucuros, Lider Maximo promise un proces rapid şi public.

— Este un meci de base-ball, după aceea, şopti Dalia, dar mai este până la miezul nopţii…

Se aplecă şi îl cuprinse pe Malko cu gura, ca pentru a-i reaminti intenţiile. Când el o penetră între fese, ea ţipă:

— Mă doare, dar îmi place această durere. Îmi place mult.

Era atât de firavă încât Malko avu impresia că o străpunge dintr-o parte în alta.

— Este foarte bine, iubitule, este foarte bine.

Cu degetul ridicat, Fidel Castro îşi încheia discursul:

— Unul dintre complotatori a vrut să fugă împreună cu un agent american. Dar Dumnezeu veghează Cuba. Un val i-a înghiţit şi s-au înecat amândoi…

Malko, înfipt în Dalia, se opri din mişcare. Era nesperat. Nu mai exista… Brusc, începu să o sodomizeze pe Dalia cu şi mai multă forţă. Viaţa era frumoasă. Nu putea să îşi petreacă restul vieţii în acest loc plin de soare şi alături de această Lolita tropicală pofticioasă de rom şi sex… Dar cum va pune piciorul afară, va fi în pericol de moarte.

Capitolul XX

Generalul Cienfuegos, avea de acum o cvasi-certitudine. Contrar a ceea ce anunţase Lider Maximo, agentul CIA nu era

mort. Se baza pe mai multe elemente. Mai întâi, nu fusese găsit cadavrul său. Apoi poliţiştii descoperiseră Skoda la domiciliul lui Miguel Barreiro. Cercetările efectuate imediat au condus la descoperirea Mercedes-ului lui Miguel Barreiro pe strada Italia. În interior, poliţiştii descoperiseră nisip. Deci maşina fusese utilizată de cei doi pentru a se duce la plaja din Palma Rubia unde se afla pluta.

Ori, trebuise cineva să se întoarcă cu ea... Bineînţeles, putea fi un complice, dar generalul Cienfuegos nu credea.

Deci, agentul CIA se ascundea pe undeva în Havana. Va fi obligat să iasă... Pentru a-l descoperi nu mai avea decât o pistă: rusoaica Fedora Koulanina, care juca un rol ciudat. Desfăşurase o urmărire discretă în jurul ei, sub coordonarea excelentei Isabel Jovellar. Într-un final va plăti... Saliva de bucurie la gândul că îl va duce lui Lider Maximo pe spionul pretins mort.

*

* *

Lee Dickson era la pământ. Langley se abţftiuse de la orice comentariu, după reapariţia lui Fidel Castro, dar era convocat pentru o şedinţă, imediat ce recuperarea şefului de misiune era efectivă. Adică după ce prinţul Malko Linge era retras teafăr din Cuba. Dar de mai bine de douăzeci şi patru de ore, dispăruse şi putea fi deja arestat. Sau se înecase, cum pretinsese Castro.

Bineînţeles, americanul urmărise avid discursul lui Fidel Castro, care îi bătuse ultimele cuie în coşciug. Cariera lui de şef de staţie era terminată... Era imposibil să concluzioneze că Malko murise, atâta timp cât nu i se găsise corpul, înmormântarea lui Miguel Barreiro era prevăzută a doua zi la ora unsprezece dimineaţa. Hotărâse să meargă. Poate aşa va mai obţine ceva informaţii...

Fedora Kulak, venită pe jos de la *Habana Libre,* se instalase la piscina de la *Nacional,* verificând în trecere că Skoda verde nu ea în parcare. Era tristă. Evgheni Tifonov îi adusese vorba de spusele lui Fidel Castro care anunţaseră moartea lui Malko. Credibil, dar nedovedit. Din cauza falsei identităţi, era imposibil de făcut o anchetă oficială. Se putea afla în mâinile DGI. Nu va părăsi Cuba fără să afle cu siguranţă ce se întâmplase cu Malko.

Dispariţia lui era cu atât mai deplasată cu cât în această dimineaţă un „adevărat paşaport fals" rusesc îl aştepta la ambasada Rusiei. Cele două servicii rezolvaseră în câteva ore

probleme administrative care ar fi durat în mod normal luni întregi. CIA trimisese către SVR o fotografie digitală a lui Malko în care părul blond îi devenise negru. Dacă mai apărea.

Ziua se apropia de sfârşit. Se decise să facă o ultimă baie, remarcând în trecere o superbă negresă, singură, citind pe marginea piscinei. Ciudat, cubanezele care veneau la *Nacional* erau toate însoţite de străini.

Malko transpira din toţi porii. La 35 de grade fără climatizare, era inuman. Petrecuse o a doua noapte cu Dalia şi ziua se scurgea foarte încet. De teamă să nu fie reperat, nu îndrăznea să iasă nici pe terasă, stând în atmosfera sufocantă a apartamentului minuscul. Pentru moment nu avea griji. Dalia tocmai se dusese la cumpărături. Nu îi lipsea nimic, dar îi era ca şi interzis să iasă afară. Erau desigur informatori în imobil.

Îşi zise că trebuia absolut să anunţe că era în viaţă şi încă liber. Singura soluţie era să o trimită pe Dalia la întâlnire, chiar dacă era riscant.

Unicul intermediar posibil era Fedora Kulak. Cum el era presupus mort, urmărirea rusoaicei trebuise să mai slăbească…

Tresări: Dalia tocmai deschidea uşa, cleştii unei languste depăşind marginile unei pagini din *Gamma,* şi o sticlă de rom sub braţ… Ea se spăla şi pe dinţi cu rom.

Veni să se frece de Malko puţin, cu o privire expresivă. Viaţa ei era simplă: dacă avea asigurată existenţa, se gândea numai la sex.

— Cum merge, iubitule? întrebă ea.

— Dalia, zise el, o să îţi cer un mare serviciu. Ceva periculos. Trebuie neapărat să contactez pe cineva. M-ai văzut cu o blondă înaltă?

— Da, este foarte frumoasă. Aş vrea să am şi eu ochi ca ai ei.

— Trebuie să faci în aşa fel încât să afle că sunt în viaţă… Ea este cu siguranţă urmărită. Ai vreo idee?

— Bineînţeles. Mă voi duce să îi vând nişte ţigări.

— Este periculos să stai de vorbă cu ea.

— Nu îi voi vorbi. Îi voi lăsa o ţigară. O să vezi.

Ea luă o ţigară şi, cu unghiile, dezlipi uşor prima foaie şi o derulă.

— Vezi, este suficient să strecori în interior o hârtiuţă. Înfăşurăm la loc foaia şi nu se vede nimic.

— Dar nici ea nu va vedea…

Dalia se stâmbă.

— Acesta e riscul. Dar poate că este inteligentă.

— Când te poţi duce?

— Astăzi, este deja prea târziu. O să caut ţigări la fabrică. Mâine dimineaţă, voi merge la *Nacional.* Sper că securistul de la piscină s-a schimbat. Bine. O să gătesc langusta. Şi după aceea dezbrăcarea.

Malko se aşează la masă şi scrise câteva rânduri cu pixul, explicând că găsise o ascunzătoare, fără a spune unde. Fedora va înţelege. Îi cerea să îşi desfacă de a doua zi de la întâlnire eternul ei coc, dacă lucrurile avansaseră în privinţa ruşilor.

în timp ce apa destinată langustei se încălzea, Dalia începu să se machieze. Apoi se întoarse spre Malko:

— Îţi place, dragule?

Pleoapele ei erau complet acoperite cu albastru! Gura îi semăna cu o maşină de pompieri, sfârcurile tari erau gata să spargă bumbacul elastic.

Evgheni Tifonov o întâlnise pe Fedora la piscină pentru a merge să mănânce. Nu plecase încă. Pălăvrăgeau când rusoaica remarcă o fată sexy, care mergea de la un şezlong la altul, cu un pachet în mână: era cea pe care o luaseră cu maşina de la plaja Tarara. Se adresă lui Evgheni prima dată, în spaniolă, arătând ţigările într-o hârtie. Rusul zâmbi şi îi zise Fedorei:

— Aici fură 30 % din producţie! Nu, mulţumesc, îi zise el fetei.

Aceasta se strâmbă dar lăsă totuşi să cadă o ţigară în geanta Fedorei, după care se îndepărtă spre un cuplu de homosexuali canadieni.

Timp de o fracţiune de secundă, privirea ei o întâlnise pe cea a Fedorei, iar aceasta citi un mesaj mut. Ciudat. Cel puţin nu era atrasă de femei.

— Mergem, propuse Evgheni Tifonov.

Dacă luau masa devreme, avea timp să se culce cu Fedora înainte de a se întoarce la ambasadă. Îi lăsa gura apă când o vedea în costumul roşu. Fedora oftă.

— Aşteaptă puţin, mă simt bine aici.

Decepţionat, rusul luă ţigara. Tocmai voia să o aprindă când remarcă faptul că foile se dezlipeau puţin. Zise:

— Am făcut bine că nu am cumpărat! Sunt de calitate proastă! Uite!

Fedora Kulak privi la ţigară. Dar observând o minusculă linie

albă între două foi de tutun, înţelese instantaneu sensul privirii insistente a tinerei.

— Dă-mi ţigara! zise ea.

Mirat, Evgheni Tifonov se supuse. Fedora ridică cu unghia foaia de tutun şi pulsul îi sări. O foaie subţire de hârtie fusese strecurată între prima şi a doua foaie de tutun. Aruncă ţigara în geantă fără explicaţii şi se ridică:

— Ai dreptate, o să luăm masa. Dar trebuie să merg să mă schimb.

Bucuros, Evgheni nici nu se mai gândi la ţigară. Se duseră la maşină pentru a merge la *Habana Libre.* În lift, începu să o pipăie pe Fedora. Aceasta, ajunsă în cameră, şi bănuind că este urmărită prin camere de luat vederi, se duse la baie cu geanta.

Când ieşi, Evgheni, dezbrăcat, era întins pe pat şi se masturba încet. Fedora era atât de euforică încât se duse la el şi îi administră felaţia vieţii lui, gândindu-se la Malko.

Evghei Tifonov fu introdus la Lee Dickson căruia îi ceruse o întrevedere în urmă cu o oră referitor la vizele pentru ruşi. Cei doi se întâlneau frecvent şi acum nu puteau atrage atenţia cubanezilor. Lee Dickson activă dispozitivul cu ultrasunete care neutraliza „ploşniţele” posibile şi zise:

— Noutăţi?

— Da. Este în viaţă.

îi întinse mesajul lui Malko.

Şeful staţiei CIA îl citi şi reciti, apoi ridică ochii.

— Ştim unde este?

— Nu. O vânzătoare de ţigări a adus mesajul. Nu ştim nimic despre ea. Fedora Kulak, mâine, îşi va modifica ţinuta pentru a-l anunţa că a recepţionat mesajul şi că „retragerea” este în derulare. Apoi, el va acţiona.

Malko îşi petrecuse a patra noapte la Dalia. Ritualul zilnic era acelaşi. Lectură, meditaţie, radio şi, seara, plata „chiriei” în natură, sexuală.

Dalia era de nestăvilit şi nebună de fericire că poate mânca languste în fiecare zi şi că are la dispoziţie un bărbat care nu putea pleca de la ea, douăzeci şi patru de ore.

Cheia se răsuci în broască. Dalia se întorcea: blonda îşi desfăcuse cocul!

Malko o strânse în braţe. Contactul cu CIA era restabilit! Acum, trebuia să concretizeze retragerea sa şi aceasta era cel

mai dificil. De fiecare dată când o trimitea pe Dalia la *Nacional,* îşi asuma un risc. Se gândi apoi la băcănia rusească de care îi vorbise Fedora, ceea ce îi dădu o idee.

— Vei duce o cutie de ţigări la ambasada Rusiei, zise el. Îi vei spune paznicului că au fost comandate de primul consilier, Evgheni Tifonov. Trebuie să te descurci pentru a intra.

— Dacă prietena ta rusoaică îmi răspunde, este mult mai uşor.

El îi explică atunci ce avea ea de făcut.

Isabel Jovellar se cam săturase să se bronzeze în fiecare zi la piscina de la *Naţional.* Mai întâi, detesta asta, având deja pielea destul de închisă la culoare. Apoi, rezultatele erau aproape zero. Această rusoaică părea să savureze dragostea perfectă cu un diplomat de la ambasada rusă. Nimic nu o lega de spionul americanilor.

Celelalte supravegheri nu dăduseră nimic.

Amantul ei, generalul Cienfuegos tocmai fusese felicitat de Fidel Castro personal. Nici nu se mai gândea la spionul american…

— Iubita mea, făcu generalul, strecurându-şi mâna sub fusta lui Isabel, cred că, în schimbul efortului tău, o să îţi obţin o Lada nouă. Nu mai lipseşte decât o semnătură.

Negresa exultă de bucurie. O maşină! Era visul ei de ani şi ani. Văzând cât de bucuroasă este, generalul se hotărî să profite.

— O fată cere să discute cu dumneavoastră la intrare, îl anunţă soldatul pe Evgheni Tifonov. Are, se pare, nişte ţigări pentru dumneavoastră. O las să intre?

Primul consilier nici nu ezită.

— Da. Cobor acum.

Când ieşi din lift, fata îl aştepta la intrare; era cea de la *Nacional,* cu două cutii de ţigări în mână. El o invită imediat într-un mic salon şi cubaneza anunţă cu voce joasă:

— Am un mesaj pentru Evgheni Tifonov. Dumneavoastră sunteti?

— Da.

După un sfert de oră totul era stabilit. Urma să facă o rezervare şi să obţină un bilet prin ambasada rusă, apoi biletul şi paşaportul, ca şi un costum complet de diplomat rus şi un flacon de vopsea, urmau să fie trimise într-o cutie unei bătrâne

rusoaice, Galina Lissenko, care venea mereu la magazinul rusesc să vândă plăcinte. Ea le va da Daliei, în schimbul unei cutii cu ţigări.

Trebuiau să treacă patruzeci şi opt de ore. Procedeul era simplu. Dalia venea mereu la *Nacional* cu ţigări. În ziua când totul era gata, Fedora o va chema să o întrebe dacă are ţigări Cohiba…

— Foarte bine, aprobă cubaneza. Pe curând.

Privind la această bombă sexuală, Evgheni Tifonov se grăbi să adauge:

— Ştii, poţi să îmi aduci ţigări când vrei. Consum destule.

— Cum să nu! făcu Dalia, expediindu-i o privire de adevărată târfă tropicală.

Primul consilier gândi că făcând acest serviciu pentru CIA, avea destule avantaje. După Fedora, această cubaneză va fi un foarte bun produs local de înlocuire.

Ca de obicei, după ce profită de amanta lui, generalul Cienfuegos fuma o Cohiba în fotoliul lui de piele, admirând picioarele lui Isabel Jovellar. Aceasta profită de euforia vizibilă a amantului ei pentru a spune:

— Iubitule, m-am săturat să îmi pierd timpul la piscina de la *Nacional.* Toţi mă iau drept o târfă. Unii chiar mi-au oferit bani…

— Cât? întrebă generalul Cienfuegos, excitat.

— Mult! M-am săturat.

— Haide! făcu el. Continuă încă vreo câteva zile. Sunt sigur că spionul este încă în Cuba. Eşti sigură că nu ai remarcat *nimic*?

Isabel Jovellar vru să zică „nu” când îşi aminti de vânzătoarea de ţigări care schimbase câteva cuvinte cu „ţinta”. Erau 99 % şanse să nu însemne nimic. Totuşi, îşi reproşă lipsa de vigilenţă: avea în faţă profesionişti.

— Ai dreptate, concluzionăm ea, o să continui puţin, dar ocupă-te de Lada mea.

Capitolul XXI

De cu o seară înainte, pachetul conţinând setul de retragere a lui Malko fusese remis Galinei Lissenko. Luase ceva mai mult timp decât se prevăzuse pentru a obţine o rezervare pentru zborul Havana – Moscova fără să atragă atenţia.

De acum, Lee Dickson număra orele, frustrat că nu avea niciun rol activ în retragerea lui Malko. Paşaportul pe care’ urma

să îl utilizeze era pe numele unui ofiţer rus de la ambasadă, aflat în străinătate, în prezent. Acesta nu mai revenea în Havana niciodată, din motive de sănătate. Oricum, SVR nu îşi dorea ca serviciile cubaneze să afle vreodată de această manevră.

Pentru Kremlin să facă un mic serviciu americanilor putea fi întotdeauna util şi nemernicii de cubanezi le datorau douăsprezece miliarde de dolari pe care nu îi vor mai vedea niciodată.

Malko adăugase un post-scriptum în biletul său, referitor la Dalia Sanchez. Lee Dickson îi căutase numele în lista de 500 000 de cubanezi gata să emigreze şi o făcuse să „câştige” la loteria vizelor. Pentru a nu atrage atenţia Serviciilor cubaneze, convenise cu Evgheni Tifonov ca tânăra să meargă întâi la Moscova, unde îşi va primi viza de la Ambasada SUA.

După ce Malko avea să fie retras, Fedora va pleca spre Toronto, iar Lee Dickson la Miami, apoi la Washington, pentru a explica lui Porter Goss cu fusese păcălit de cubanezi.

Perspectivă sumbră.

Dalia Sanchez, după ce îi strecurase douăzeci de pesos responsabilului de la piscină, începu să ofere ţigări turiştilor care stăteau la soare. Având grijă că nu începă cu rusoaica, singură în această zi. Din nou. Ea o remarcă pe negresă şi îşi zise că era cu siguranţă o prostituată. Cu coada ochiului, o văzu brusc pe blondă ridicând braţul şi făcându-i semn.

Se apropie.

— Ai Cohiba? întrebă rusoaica cu voce tare.

— Nu, senora, răspunse Dalia. Mâine, poate.

Continuă turneul.

Fedora tocmai îşi punea ochelarii de soare când o văzu pe negresă care se ridică, fără să se grăbească, îşi strânse prosopul şi se îndreptă spre ieşire. O urmări cu privirea, realizând că, de când era acolo, nu se adresase niciodată vreunei persoane. Şi de obicei, pleca printre ultimele…

Nu îi plăcea asta. La rândul ei, se ridică şi avu timp să vadă că negresa, deja îmbrăcată, se îndrepta spre ieşirea din hotel. Vânzătoarea de ţigări nu îşi terminase turneul. Fedora Kulak simţi ceva. Ştia că după ce recepţiona semnalul, Dalia urma să meargă la magazinul rusesc să recupereze cutia pentru Malko. Îi lua ceva timp… Fedora Kulak se îmbrăcă şi se îndreptă spre ieşire unde se urcă într-un „turistaxi”, căruia îi dădu adresa

magazinului rusesc. Va ajunge cu siguranţă prima.

Malko aştepta în apartamentul Daliei, plin de nelinişte. Dacă totul se derula bine, Dalia urma să se întoarcă pe la opt seara. Timp cât să îşi îndrepte părul, să se îmbrace, se va face şapte când va coborî pentru a lua un taxi spre ambasada Rusiei. Evgheni Tifonov trebuia să îl aştepte pentru a-l conduce la aeroport cu propria lui maşină şi a-i da o valiză cu haine, pentru ca Malko să nu se prezinte cu mâna goală la aeroport.

Ultimele ore erau din ce în ce mai penibile. Se obişnuise cu ascunzătoarea lui mirositoare şi caldă. Dalia nu îi lăsa niciun moment de respira…

Malko se uită la ceas: cubaneza nu trebuia să mai întârzie.

Fedora Kulak avu timp să facă un tur prin magazinul rusesc păzită de un tip într-un şezlong, pentru a se asigura că Galina Lissenko nu se întâlnise încă cu nimeni. Ieşi şi se duse mai deoparte, la colţ cu strada A. De acolo o văzu pe Dalia sosind, pe jos.

După treizeci de secunde, apăru şi negresa de la piscină, tot pe jos.

Pulsul Fedorei crescu brusc: astfel, intuiţia nu o înşelase: această femeie lucra pentru DGI! Şi o urmărea pe Dalia. Îi reperase deja domiciliul sau nu? Faptul că era singură, fără maşină, părea să dovedească că era prima dată când o urmărea. Luată din scurt, nu avusese timp să se organizeze. Oricum, nimeni nu avea destul timp. Cursa de Moscova decola la ora zece…

Dalia ieşi din magazinul rusesc, ducând o cutie mare. Urcă până pe strada A şi se postă pe marginea trotuarului ridicând braţul. Se întorcea cu autostopul.

Negresa era la treizeci de metri, ascunsă în spatele unui copac de pe strada 13. Fedora Kulak o văzu scoţând un telefon mobil şi sunând. Cerea întăriri… în acelaşi moment, un Chevrolet vechi verde se opri şi Dalia se urcă în ea. Precipitată, negresa închise telefonul şi se îndreptă spre strada A. Avu noroc, un alt taxi colectiv se opri.

Fedora Kulak, se aşează şi ea în mijlocul străzii. Un tânăr la volanul unei Lada se opri şi Fedora îi explică într-o spaniolă stricată că prietena ei era în Chevrolet-ul din faţă…

Văzând bustul şi părul blond, şoferul nici nu mai discută. Se strecură prin trafic şi reuşi să ajungă din urmă Chevrolet-ul.

Fedora Kulak respiră. Prima manşă era câştigată.

Prudentă, Dalia coborî la colţ cu strada Obispo, destul de aproape de ea. Lacrimi îi umpleau ochi. Era tristă să vadă că pleacă *gringo* al ei, *iubitul* ei. Bineînţeles, îi lăsa aproape 5000 de dolari şi promisiunea de a obţine o viză. Dar nu credea nimic din asta… îşi va îngropa dolarii la mătuşa ei şi va aştepta.

Cu cutia în braţe, intră în imobil şi începu să urce cele opt etaje.

Malko trebuia să o aştepte, căci deschise uşa chiar înainte să bage cheia în uşă. Aruncă cutia pe pat.

— Iat-o!

El desfăcu pachetul, luă sprayul de vopsea neagră şi în câteva minute, îşi schimbase înfăţişarea.

— Ochii! sublinie Dalia, ar trebui şi ei vopsiţi.

Asta era imposibil. Malko îşi luă costumul gri deschis prost croit, asortat cu o cămaşă bej şi o cravată ţipătoare. Apoi, examină paşaportul. Totul era perfect. SVR-ul ştia încă să lucreze… Zâmbi în faţa aerului trist al Daliei.

— Mi-ai salvat viaţa! zise el.

— Nu vrei să mai rămâi puţin? întrebă ea. Este bine aici, cu rom, languste şi dragoste. Evident, nu putem merge la plajă…

— Imposibil, zise Malko, sunt căutat. Dar curând voi fi în Florida… Cu puţin noroc.

Una după cealaltă, negresa şi Fedora Kulak mergeau pe strada Manrique. Dalia Sanchez tocmai dispăruse într-un imobil murdar.

Negresa intră şi ea în imobil. De această dată, Fedora Kulak era sigură: securista era singură. Neştiind unde se duce, nu anunţase încă la centrală. Şi nici nu trebuia să o poată face…

La rândul ei, rusoaica intră în imobil şi urcă scările. O ajunse din urmă pe negresă între primul şi al doilea etaj. Pulsul Fedorei crescu: cea pe care o urmărea avea un telefon mobil în mână… Fedora alunecă pe o treaptă şi zgomotul o făcu pe negresă să se întoarcă. Mai întâi, nu înţelese. Când o recunoscu pe Fedora, aceasta era deja lângă ea. Fără să anunţe, rusoaica îi expedie o lovitură care îi sparse baza nasului!

Un val de sânge îi ţâşni din nări lui Isabel Jovellar, în timp ce se sprijinea de perete, ameţită de durere.

Mâna stângă a Fedorei se strânse în jurul gâtului ei, lipind-o de peretele murdar. Cu dreapta, apucă unul din acele cu care îşi

prindea cocul. Fără să ezite, îl înfipse în ochiul stâng al lui Isabel Jovellar, aproape cincisprezece centimetri. Cu creierul străpuns, aceasta tresări. Dacă Fedora nu ar fi ţinut-o de gât, s-ar fi prăbuşit. Picioarele ei loviră peretele câteva secunde, apoi rămase nemişcată. Fedora Kulak tocmai voia să o lase să cadă când auzi paşi şi voci, mai jos. Urcau scările.

Fără să ezite ridică corpul victimei pe umăr, luă telefonul de pe jos şi începu să urce. Isabel Jovellar era grea, dar Fedora fusese antrenată de Spetnatz. Cu dinţii strânşi, urca, fără să ştie unde mergea. Deodată, la etajul patru, remarcă o gaură întunecată. Intră şi ajunse la o altă scară, practic distrusă. Coborî într-un fel de curte interioară şi mai întunecată.

Fedora se apropie de o balustradă şi azvârli cadavrul în curtea interioară de unde se ridica un miros infect… Se auzi un zgomot înfundat, când corpul lui Isabel Jovellar ateriză câteva etaje mai jos.

Fedora Kulak se întoarse apoi în scara principală şi, fără să ezite, coborî. La ce folos să îl perturbe pe Malko? Pericolul era îndepărtat. Nu trebuia să rateze avionul.

Chiar înainte să ajungă la hotel, aruncă telefonul mobil într-o pubelă.

Malko şi Evgheni Tifonov nu schimbară nicio vorbă. Până aici, totul se derulase cum fusese planificat. Malko luase un taxi spre ambasada Rusiei. Cum îşi dădu numele fals i se deschisese imediat. Primul consilier îl aştepta în hol, cu o valiză în mână. Imediat vorbiră în ruseşte. Diplomatul ştia perfect cine era Malko şi remarcase, amuzat:

— Timpul schimbă mult…

Malko nu putea spune contrariul. Diplomatul rus îl conduse până la Mercedes-ul lui. Coborând, ajunseră spre aeroportul Jose Marti. Evgheni Tifonov îl avertiză pe Malko:

— Nu pot veni cu dumneavoastră până la îmbarcare, dar ne vom lua la revedere prin geamul care dă spre zona de îmbarcare. După ce veţi trece de Imigrări.

Aeroportul era aproape pustiu. Malko se înregistră în câteva minute, plăti taxa de aeroport şi îi întinse mâna rusului:

— La revedere, Evgheni Alexandrovici. Mulţumesc. Mulţumesc mult. Spuneţi-i lui Lee Dickson să aibă grijă de viza Daliei. Trebuie să plece cât mai repede…

Se despărţiră şi Malko se aşeză la coadă pentru a trece de

Imigrări. Pulsul destul de ridicat...

Generalul Cienfuegos era uimit. Isabel Jovellar nu era acolo pentru şedinţa cotidiană. Sună pe telefonul ei mobil şi dădu de mesagerie... Trebuia să fie pe drum cu scuterul Suzuki şi nu putea răspunde.

îşi aprinse o ţigară pentru a se mai calma. Îi plăcea să facă dragoste de mai multe ori pe săptămână cu Isabel Jovellar şi nu se putea dezobişnui.

Pentru a se calma, se gândi la spionul fugar. Până la urmă, nu trebuia să fie mai catolic decât Papa. Dacă *El Commandante* spunea că este mort, însemna că este mort! încercă pentru ultima dată să sune pe telefonul securistei, apoi decise, frustrat, să se întoarcă acasă.

Malko se întoarse şi înălţă capul spre o fereastră uriaşă care domina zona de îmbarcare. Evgheni Tifonov era de cealaltă parte şi dădea din mână. Malko făcu la fel. Îi ştampilaseră paşaportul diplomatic rusesc fără ezitare. Ruşii era totuşi vechi prieteni apropiaţi... Se apropie de poarta de îmbarcare. Tocmai o traversa. Rezistă la dorinţa de a o suna pe Fedora, ceea ce era un risc grav pentru ea. Se vor revedea într-o bună zi. Difuzorul anunţă:

— *Zborul Aeroflot 324 cu destinaţia Moscova.*

Urcă printre primii şi se instală pe locul lui de la clasa I. Niciodată nu fusese atât de fericit să audă vorbindu-se ruseşte. Când Airbus-ul decolă, privi pentru ultima dată luminile Havanei. Întrebându-se cât timp va mai rezista această dictatură tropicală, protejată de o maşinărie totalitară bine pusă la punct.

Pentru ca Dalia să poată scăpa.

Alexandra, în ţinută de călărie – fusese la plimbare puse corespondenţa pe biroul lui Malko, în bibliotecă. Luna mai era magnifică şi, sub soare, castelul Liezen părea aproape nou.

— Uite', una din târfele tale a avut îndrăzneala să îţi scrie aici!

Ea se depărtă, lovind cu tocul furioasă. Malko luă cartea poştală reprezentând orizontul în Miami. Pe verso nu era niciun text, doar amprenta unei guri cărnoase şi trei cuvinte: „Pe curând, iubitule."

Redactor: ***Maria Carp***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Radu***